Amalie Skram

Kjærlighed

i

Nord og Syd

NOVELLER.

Til

Anne Cathrine Achen.

INDHOLD.

M

ED

ER

RLAG

GRÆBES BOGTRYKKERI

1891

AMALIE SKRAM

KJÆRLIGHED

I NORD OG SYD

NOVELLER

KJØBENHAVN
I. H. SCHUBOTHES BOGHANDELS FORLAG
GRÆBES BOGTRYKKERI
1891

Til

Anne Cathrine Achen.

INDHOLD.

Bøn og Anfægtelse.

Det var Nytaarsdags Morgen. Hele Natten var Sneen falden fredelig og lodret fra en sort Himmel, der hang lav og tung ud over Byen. Nu, i Graalysningen holdt det op at sne. En Bris fra Nordost gjorde Rævner i Disigheden, og Luften fik efterhaanden en klar og blaa Farve.

Nede paa Sehesteds Plads holdt Husportnerne paa at skufle Sneen afvejen. Snart havde de faaet i Stand en temmelig bred Passage, der løb langs med den halvcirkelformede Runding, som dannes af de smukke, karnapsmykkede Bygninger paa dette Sted. Midt paa Pladsen laa Sneen som en alenhøj Vold, kastet op omkring Vandspringet med det lille Basin og Figuren paa Toppen.

Saa kom Tjænestepigerne trippende med sine smaa, brunlakerede Hankekurve, Postbudet svingede ind i Portrummene, Mælkemændene indfandt sig med sine vældige Blikspande, og i Lejlighederne her og der blev Vinduerne smækket op.

I en af Andenetagerne tilhøjre for Vandspringet gik Stuepigen og tørrede Støv i en elegant

udstyret Lejlighed, med rummelige, tæppebelagte Værelser, hvoraf det midterste, med de store, brudte Hjørnevinduer, gav Indtryk af at ligge i et Taarn.

Stuepigen var færdig med sit Arbejde. Hun lukkede Vinduerne og saa sig prøvende om. Saa gav hun Fruens Ibenholtsskrivebord med de fine Messingbeslag endnu en Overhaling med Støvekluden, lagde flere Kokes paa Kaminen i Kabinettet og begav sig saa paa Vej til Skabværelset for at pudse Lamperne.

«Naa er det galt igen» — sa Kokkepigen med en liden, kraftig Hoderysten, idet hun strøg forbi hende ude i Baggangen med to Par blankpudsede Støvler i Haanden og en Herredragt, hængende over Armen. «Han gir sig, saa det er fælt aa høre paa.»

«Naadda!» — svarte Stuepigen og drejede sig hurtig om. Derpaa slap hun Dørklinken til Skabværelset og fulgte i Hælene paa Kokkepigen med Støvekluden i Haanden. Paa de bløde Filtsko listede de forsigtig nedover den smale Gang, som løb langs med Spisestuen og Anretningsværelset. Ved Enden af denne standsede de og gav sig til at lytte udenfor en Dør.

En dump Stønnen trængte ud til dem; af og til fik de fat i Ord, der lød som Skrig af Angest eller voldsom Vrede, eller det skiftede over i en hviskende Jamren.

Og under og gennem det hele hørte de med

Mellemrum en Stemme, som tyssed og bad og talte beroligende.

Kokkepigen satte varsomt Støvlerne fra sig og hængte Klæderne op paa en Knage ved Døren. Imens bøjede Stuepigen sig ned og keg ind Nøglehullet.

«Han slaar om sig med Armene og spræller med Benene» — hviskede hun. «Jøses! der farer han endebent op i Luften.»

«Er de opstaaet?» spurgte Kokkepigen.

«Han i alt Fald ikke, Fruen kan jeg ikke se.»

«Gaa væk, la' mig!» — og Kokkepigen skubbede den anden til Side og tog Nøglehullet i Besiddelse. Lidt efter blev det stille, og Pigerne luskede tilbage til Køkkenet.

«Gud Fader ved, hvad som plager den Manden» — begyndte saa Stuepigen. «Du skal se, han gaar af med Forstanden.»

«Gaar! Jeg synes, han alt er gaaen, ja, for rigtig kan han da aldrig i Verden være, slig som han gebærder sig» — var Svaret.

«Nej, en sku' jo tro det,» bemærkede Stuepigen med en grundende Mine.

«Kan en vente and't» — satte saa Kokkepigen i. «Han, som har omgaa'tes gale Folk Dag ud og Dag ind i saa mange Herrens Aar. Og en styg Fyr skal han ossaa ha været.»

«Stakkars Fruen, jeg vilde ikke være i hendes Klær, nej ikke for aldrig det» — sukkede Stuepigen.

«Ja, der ser de Straffen» — nikkede Kokkepigen. «Der kan aldrig være Velsignelse med at holde Galehus. Det skulde ikke undre mig, om baade Fruen og han havde faaet sig en Smæk.» Hun førte, mens hun talte, Haanden op til Panden og bankede paa den.

«Ja, men etsteds maa de jo være de gale ossaa. Hvad sku' her bli' af, hvis de fik gaa løse omkring?»

«Har de ikke Gaustad og slige Steder, som er indsat af Gud og Kongen? Naar andre befatter sig med at ha' Anstalter for dem, saa frister de Vorherre, det siger baade min Svoger og andre, som forstaar sig paa sligt.

— Inde i Soveværelset laa Doktor Holm og Frue fremdeles i sine Sænge. Han var falden hen i Slummer efter Anfaldet og drog nu Aandedrættet dybt og roligt. Med Mellemrum fortrak hans Ansigt sig i en styg Grimace, medens Legemet rystedes som i Krampe.

Hans Kone havde løftet sig op fra Puden. Støttet paa Albuen laa hun og betragtede sin Mand. Det lysebrune, temmelig graasprængte Haar krusede sig varmt og blødt om Tindingerne og faldt i en svær Fletning ned over Skulderen. De fyldige, tæt sammenklemte Læber var trukket ned i Mundvigerne, Brynenes Buer løftet som i Smerte, og de mørkeblaa, smuktformede Øjne stirrede med et spændt og bekymret Blik. Daggryet, der trængte ind gennem et Bobinets Rullegardin,

fyldte Stuen med et blegt Lys, men fra de mørkerøde Tæpper og Sængeomhæng fik Fru Holms hvide Kinder et svagt Skær af en varmere Farvetone.

Hun tænkte paa, hvor oldingagtig affældig hendes Mand saa ud, naar han sov. Den høje, brede Pande laa i posede Folder, Øjnene dybt indsunkne med blaasorte Omgivelser, paa de spidse Kindben sad en Mængde Rynker. Næsen var bleven saa skarp og lang, Haaret var næsten borte. Naar han laa saaledes paa Ryg, saa det ud, som om hele Hodet var skaldet. Og saa dette Præg af Uro og Nag, som laa i hver eneste af Ansigtets Linjer. Dette Drag af Træthed og Græmmelse om de halvtaabne Læber. Han lignede . . . nej, hun turde ikke tænke, hvad han lignede.

Hun drog et lydløst Suk, lagde sig tilbage paa Puderne og foldede Hænderne over Brystet. Hun bad. Bad, som hun hver Morgen plejede, om Kraft og Styrke til den Dag, der forestod. Men fremfor alt bad hun om Kærlighed, saa hun kunde gøre sin Pligt, ikke sukkende, men med Tak og Tro til den Gud, der havde elsket hende først og revet hende ud fra Syndens Herredømme. Som Synderinden i Evangeliet, der elskede meget, fordi hendes Synder var forladte, saaledes vilde ogsaa hun elske tilbage først og fremmest Gud og gennem ham sin Mand, sine Børn, ja, selv det Kors og den Tugt, som Vorherre havde hjemsøgt hende med. Da vilde alt bli' let at bære, for da

skulde hun daglig smage den Fred, som overgaar al Forstand. Og saa bad hun ogsaa om Helbredelse for sin syge Mand, at Gud for Christi Døds Skyld vilde spare ham og hende for dette forfærdelige, som saa længe havde hængt truende over dem, at han vilde gi' ham hans aandelige Sundhed tilbage og bevare hans Forstand, saa at han kunde omvende sig til Gud og bli' et af hans benaadede Børn. Og hun begyndte og endte med at minde Gud om Løftet, der var givet de troende: «Sandelig, sandelig siger jeg Eder, hvad som helst I bede Faderen om i mit Navn, det skal Eder gives.»

En Følelse af Tillid og Fortrøstning drog svalende gennem hendes Sind. Siden Lillejuleaften havde hun mærket Bedring.

Hun var vis paa det, hvor meget end Doktor Thomsen rystede paa Hodet, naar hun talte om det. Hallucinationerne, naar han om Morgenen vaagnede op af sine vilde Drømme, var jo rigtignok af samme Styrke og Varighed. Men det, hun knyttede sit Haab til var, at han i alle disse Dage havde været ganske normal, naar Anfaldet var over, og ikke en eneste Gang, som saa ofte før, gaaet i Ørske op over Dagen uden at kunne gøre sig fri fra eller bli' klar over sin hallucinerede Tilstand. Naar han bare ikke gjorde det, var der jo ikke Tale om, at han kunde anses som sindsforvirret. Hallucinationer var ikke det samme som Vanvid. Det behøvede jo bare at være Resultatet af et overanstrængt Nervesystem. Derfra skrev

sig ogsaa hans Pirrelighed og Heftighed. Det var Sygdommens Skyld, at han var saa vanskelig at omgaas. Hun maatte være taalmodig og ogsaa faa Gutterne til det, især Sigurd, der var saa genstridig af Karakter.

Hver eneste Morgen i denne Tid havde hun med Angest og Spænding vogtet paa Minespillet i hans Ansigt, naar han var bleven rolig efter Paroksysmen, for at læse sig til, hvad hun havde i Vente. Og naar han saa var begyndt at tale, havde hun hver Gang set, at hun havde Ret i sin Formodning. Der havde ikke været Spor af uklare Forestillinger at mærke. Efterhaanden var saa Forvisningen om, at Gud endelig havde bønhørt hende, dalet ned over hende. Paa sine Knæ havde hun takket Gud for hans store Naade og var bleven ved med at bede og paakalde.

«Hjælp! Hjælp! lad mig være, I, Bøddeltølpere!» skreg pludselig Doktor Holm og slog fra sig med begge Arme, idet han strittede imod som én, der værgrer sig mod et voldeligt Overfald.

«I Celle! Nej, Fanden skal ta' jer. Har Dere da ingen Samvittighed? Gaa op til jeres eget Sted, Dere Blodhunde, som piner Ofrene og ler til deres Jammer. Hjælp! Hjælp! Er der ingen, som vil være retfærdig!» Han slog og sparkede, mens Blikket flyttede sig lynsnart, ligesom hoppende i Rummet umiddelbart over hans Sæng.

Hans Kone kastede sig over ham og kæmpede for at gribe fat i hans Hænder.

«Men Carsten, kære, snille Carsten, kom til dig selv!» — bad hun med skælvende Stemme. «Du er jo hos mig, her i Sengen din. Der er ingen, som vil gøre dig noget, ingen, ingen, ingen! Du er alene med mig, hører du, Carsten!»

Hun havde faaet sin ene Haand under hans Nakke, med den anden holdt hun om hans Arm, og Ordene flød som en Strøm fra hendes Læber, de bedste og kærligste hun kunde finde.

Men han ænsede hende ikke.

Pludselig rev han sig løs og kastede sig over til den anden Side, saa at Overkroppen hang helt ude af Sængen. Han stemmede Albuen mod Gulvet, og idet han holdt den anden Arm afværgende foran Ansigtet og bøjede Hodet til Side med en Bevægelse fuld af Rædsel, vedblev han i en lav, besværgende Tone: «Dere skal ikke røre mig, siger jeg, Dere skal ikke! Dere er ikke værd at lægge Haand paa det hellige, ti vi, som lider, vi er hellige, og saa kalder Dere os vanvittige, og Dere, som er glade, Dere er som de umælende, der ikke kan lide, fordi Dere ikke kan tænke, og saa kaldes Dere kloge. Nej, siger jeg, nej!» Det sidste Ord døde hen i et langt, jamrende Raab.

Fru Holm, som var sprungen frem af Sængen, stod paa de bare Fødder og bøjede sig over ham. Hun vidste, at det ikke kunde nytte at røre ved ham, før han atter blev stille. I sin Kvide vred hun Fingrene i hverandre og flyttede sig nervøst frem og tilbage. Et Par Gange dækkede hun et

Øjeblik Ansigtet med sine Hænder og bevægede Overkroppen paa en hastig, hensigtsløs Maade.

«Ser I ikke, hvad der foregaar,» — begyndte han straks efter i en forandret Tone, hæst hviskende. Han spilede Øjnene op og lod dem langsomt vandre rundt til alle Sider, som havde han hele Himmelhvælvingen over sig. «Der kommer Solen, den løber mod Jorden, se, se, se,» — han talte med en rivende Hurtighed, «dens Ild er slukt, Luften er bleven selvlysende, lige mod Jorden, ned paa den, det er Dommedag, — bom, bam, bamberam!» Det sidste lød som en dump, skurrrende Skratten. I det samme faldt Hodet bagover. Han var besvimet.

Med Opbydelsen af alle sine Kræfter fik Fru Holm sin Mand løftet op fra Gulvet. Mens hun med den ene Haand støttede hans livløse Legeme op mod sit Bryst, gjorde hun med den anden Hodegærdet højere, før hun lagde ham tilbage paa Puderne. Saa stænkede hun ham med Vand og eau de cologne, gned ham under Hjærtekulen og holdt ham Naphtadraaber under Næsen. Kort efter aabnede han Øjnene, saa sig om med et træt Blik, tog sig flere Gange til Panden og klappede tilsidst sin Hustrus kolde Kind. Saa laa han stille hen med lukkede Øjne. Af og til undslap der ham et Suk, som syntes at arbejde sig frem langt indvendig fra.

Fru Holm begyndte at klæde sig paa, mens hun hyppig skottede til sin Mand. Hun bemærkede, at hans Blik paa en spejdende Maade i ét Væk

rettedes mod Døren, og at hans Fingre kramsede og kneb i Sengetæppet. Kom hun til at støde mod noget paa Vaskeservanten eller Toiletteбordet, tyssede han heftig og lyttede forskræmt.

Hun vilde tale til ham, men Lyden af hendes Stemme kvaltes i Struben. Var det virkelig muligt, at han laa der og pintes videre fort af de forvirrede Fantasier, nu, han skulde været klar og rolig?

Var han da falden tilbage?

«Hvad er det, Vennen min?» fik hun tilsidst med Møje frem. «Hvorfor ser du saa mod Døren?»

«Hys!» sa' han utaalmodig og løftede Haanden. «De er der endnu, hør!» — og han blev ved at lytte anstrængt.

«Hvem er der, mener du, Carsten?» spurgte hun med et sygt Smil og gik hen til Sengen.

«Hvad vil du plage mig for? De, som vilde ta' mig, naturligvis» — det kom ængstelig hviskende. «Aa, men lad dem ikke slippe ind, jeg ber dig, Elise!» Han rakte Hænderne bedende op imod hende.

«Men du har jo drømt det, Carsten. Husker du ikke, at det bare er en Drøm?»

«Drøm!» — han rystede mismodig paa Hodet.

«Ja vist, som saa ofte før. Du ved, du drømmer saa tydeligt. Det ta'r Tid, før du faar arbejdet dig ud af det igen. Men ikke sandt, nu vil du være kjæk, — nu ved du, at det er, som jeg siger?» — Hun strøg ham kærligt over Panden.

«De er derude, de lurer paa mig, jeg forsikrer dig Elise! Hør!»

«Ja, saa se selv da, Carsten» — hun fløj hen og aabnede Døren paa vid Væg. «Ikke et Menneske her.»

Der blev et dæmpet Rabalder der udenfor. Stuepigen rendte Panden mod Kokkepigen. De blankpudsede Støvler røg bortover et Stykke. Kokkepigen lod, som om det var dem, hun først nu var kommen med og havde sluppet af Vanvare; hun samlede dem sammen og satte dem hen paa sin Plads. Stuepigen gav sig med stor Iver til at rulle den lange Straamatte sammen, noget hun ellers kun gjorde Onsdag og Lørdag, naar Gangen skulde sæbevaskes.

Fru Holm kneb Læberne sammen og rødmede af Vrede.

«Hvad skal De med Matten?» spurgte hun.

«Jeg skulde feje» — kom det forfjamsket fra Stuepigen, som blev ved at gaa baglængs, foroverbøjet, rullende paa Matten.

Kokkepigen var i en Fart smuttet tilbage til Køkkenet.

Doktor Holm havde rejst sig i Sengen. Han holdt de knyttede Hænder afværgende ud foran sig. Men straks efter gled der et Udtryk af Lettelse hen over hans Træk. Rolig la' han sig tilbage paa Puderne.

«Nu da, Carsten, er du nu overbevist?» spurgte Fru Holm, da hun havde lukket Døren.

«De kommer nok igen, de Asener» — mumlede han. «Men ser du, jeg havde Ret i, at der var nogen» — han saa triumferende ud. «Mig lurer de ikke, jeg hører altfor godt.»

En Timestid senere stod Fru Holm i Spisestuen ved det dækkede Frokostbord og tragtede Kaffe.

«Ved De, om Gutterne er færdig!» spurgte hun den indtrædende Stuepige.

«Jeg skal se efter» — var Svaret.

«Bed dem saa komme og spise!»

Kort efter viste Doktor Holm sig, omhyggelig paaklædt med snehvidt Skjortebryst og det tynde, graa Haar delt i Nakken og børstet fremover mod Ørene. Han tog Plads ved Bordet og begyndte at læse i Morgenavisen.

«Har du det bedre nu, Carsten?» spurgte hans Kone.

Han gjorde en Bevægelse, som om Lyden af hendes Stemme generte ham.

«Bedre?» gentog han grættent. «Hvad mener du med det?»

«Du var jo daarlig i Morges, Carsten.»

«Lad mig være fri for dine Insinuationer.» Han saa paa hende med et stikkende Blik. «Daarlig — ja, det er vel det, du gaar og venter paa. Du synes, jeg lever dig for længe. Tænk, om du blev kvit mig!» Han rystede Hodet frem og tilbage og talte i en vrængende Tone, som om han efterabede en eller anden.

Hans Kone aabnede Læberne for at protestere, men saa tog hun sig i det og satte sig stilfærdig ned.

«Men det kan du skyde en hvid Pind efter» — vedblev han barsk, «baade du og han, Husvennen din, som du gaar og tisker med om Dagene.»

«Aa nej, Carsten, sig nu ikke sligt, du har Synd for det,» Stemmen var bedende.

«Synd for at jeg gennemskuer dig! Tror du ikke, jeg forstaar, hvad han og du pønser paa? Men du kan gærne sige ham, at det nytter ikke, han venter paa dig. Du blir ikke Enke paa det første, min Mo'r.»

«Enke, — jeg! Thomsen, han er jo en gift Mand.» Hun saa hjælpeløst paa ham.

«Og ikke heller faar du mig op til Vestre Aker[1], nej, saa pine, bitter Død. Nu bandte jeg,» og han slog i Bordet, saa Opdækningen dansede. «Gal jeg! Det skal du aldrig i Evighed faa det til.»

Fru Holm skænkede Kaffe og satte hen til ham.

«Hvor pænt dit Haar ser ud i Dag, Carsten,» sa' hun venligt, idet hun gik tilbage. «I Grunden er det endnu saa fyldigt og blankt.»

Han strøg sig varsomt med Haanden over sin tynde Frisure og lod Fingerspidserne glide ned igennem de spidsvoksende, visne Skægdusker. «Ja, det skulde jeg mene» — mumlede han fornøjet.

[1] Egnen, hvor Gaustad, Sindssygeasylet, ligger.

«En har jo været en vakker Mand i sine Dage,» føjede han lidt efter til og rettede sig op med en stolt Mine.

Der hørtes Trin udenfor. Fru Holm saa hurtig mod Døren og bed i Underlæben for at stagge sin Uro. I det samme traadte to halvvoksne Gutter ind. Det var deres eneste Børn, og der var kun ét Aar imellem dem. Det var vakre Gutter, den ældste især, som havde lyst, krøllet Haar og aabne, blaa Øjne. Han var lidt spinkel bygget, men udmærket velskabt, og hans nye mørkeblaa Bukser med Jakke og Vest af samme Stof sad godt paa hans slanke Lemmer. Den anden var mere firskaaren og havde et bredere Ansigt med brune, smilende Øjne og brunt, glat Haar. De var klædt aldeles ens, naar undtages, at deres smaa, kulørte Silkeslips var af forskellig Farve. De saa begge rene og soignerte ud, og deres røde Kinder og blanke Øjne fortalte om en lang Morgensøvn.

«Godmorgen, godt Nytaar!» — sa de begge to paa én Gang, idet de satte sig til Bords.

Fru Holm ønskede dem det samme og nikkede kærligt til dem. Deres Far var opta't af Avisen og lod ikke til at bemærke dem. Begge Gutterne kastede fra Siden af et sky Blik paa ham og saa derefter usikkert spørgende paa Moren, hvorpaa de gav sig i Lag med Maaltidet.

«Naa, Gutter» — sa Doktor Holm pludselig uden at se paa dem, «har Dere sovet godt i Nat?»

«Ja Tak, Papa!» svarte de i Munden paa hinanden.

Det var tydeligt af deres Bevægelser, at de var bange for at gøre Støj. Naar de satte Koppen fra sig, skete det varsomt og sagte, og naar de bad Moren række sig et eller andet, var det med dæmpet Stemme.

Alligevel var den ældste uheldig og kom til at vælte sin Mælkekaffe ud over Dugen med et Rabalder, saa de alle fôr sammen. Han blev bleg i Kinderne og sendte sin Mor et hurtigt Blik.

«Hvad skal det bety, at du griser saaledes til, Gut!» fôr Doktor Holm op og betragtede ham bistert.

Gutten blev siddende ubevægelig uden at svare.

«Han kunde ikke hjælpe det, Papa» — det var den yngste, som talte; Stemmen var lav, næsten hviskende.

«Hold Mund, Magnus! Hvem taler til dig?»

Der blev et Par Sekunders Dødsstilhed. Fru Holm la' sin Serviette over det vaade Sted paa Dugen, tog Koppen og fyldte den paany.

«Vil du svare, Sigurd!» tordnede Doktor Holm. «Hvad skal det bety? spør jeg.»

Gutten rørte sig fremdeles ikke. Haanden laa endnu paa den Plet, hvor den var sunken ned, da han tabte Koppen. Af og til blinkede han nervøst med Øjnene.

«Saa svar dog, Sigurd» — hviskede Fru Holm,

idet hun bøjede sig ned og lod, som hun tog noget op fra Gulvet.

«Jeg kom til» — sa nu Sigurd med en underlig tør Stemme og saa et Øjeblik hen paa sin Far.

«Kom til» — hærmed Faren. «Har du Lov at komme til, du? Hvad sidder du der og glaner for? Jeg skal lære dig, din trodsige Kanalje!» Han tog fat i hans Øreflip og kneb og sled i den af al sin Kraft.

Magnus løftede begge sine Hænder med et halvkvalt Raab, som vilde han gribe om Farens Arm. Hver Nerve i hans Ansigt sitrede. Men Sigurd fortrak ikke en Mine. Han pressede Læberne sammen og gjorde ikke Spor af Modstand. Viljeløst lod han sit Hode skakes frem og tilbage under Farens arrige Tag. Fru Holm skjulte sit Ansigt i Hænderne uden at gi' en Lyd fra sig.

«Du skylder din Far Respekt, ved du det?» sa saa Doktor Holm og slap endelig Øreflippen.

«Har du ikke lært, at du skal hædre din Far og Mor, hva'?» Han talte i Præketone. «Staar der ikke skrevet, at du blir forbandet, hvis du ikke gør det, hva'? Kan du ikke din Børnelærdom, Gut, hva'? Vil du ikke med det gode, saa faar du Prygl, til du vil. Forstaar du det, hva'? Jeg skal pille Trodsen ud af dig. La' bli' at sidde og stir!» Stemmen slog pludselig over i et Kommandobrøl, der bragte Fru Holm og Gutterne til at hoppe paa Stolene. «En slig Uforskammethed!»

Sigurd rørte ikke mere ved Maden. Koppens Indhold blev staaende uænset. Han saa ret frem for sig. Omkring Munden laa der et Udtryk af tilbagetrængt Forbitrelse, maaske ogsaa af Smerte. Blikket var haardt, Brynene trukket op i Haan. Al Farve var vegen fra hans Ansigt. Ørelappen var rød som dryppende Blod.

Magnus, der sad lige overfor ham, havde Møje med at faa Resten af Ægget og Franskbrødet i sig. Det bævede om Mundvigerne, og hans Øjne fyldtes stadig med Vand. Men han lod, som han ikke mærkede det. Ganske langsomt løb Taarerne over Kinderne og dryppede fra Hagen ned paa hans Trøjeopslag.

Saa rejste Holm sig og gik ind i Værelset ved Siden af.

«Stakkels Sigurd» — sa Fru Holm og vilde stryge ham over Haaret, men han trak sig bort med et Anstrøg af Uvilje og gik hen til Hjørnesofaen.

«Hvorledes du kan være, Sigurd! — Du er da ikke sint paa mig, vel?» Hun saa bedrøvet paa ham.

«N—e—j da» — svarte han trævent og lod sig glide ned i Sofaen.

Magnus havde i al Hemmelighed tørret sine Øjne. «Tak for Ma—hm,» han maatte hoste for at faa Maalet op. «Tak for Maden, Mama» — Stemmen var lidt fugtig.

Fru Holm tog ham ind til sig og kyssede ham paa Kinden.

Saa gik hun ud med Blomsterssprøjten efter Vand til Planterne.

«Det er virkelig stygt af dig, Sigurd» — begyndte Magnus formanende. «Være slig mod Mama.»

Sigurd gav en arrig Lyd ifra sig, aabnede en Bog, som laa paa Bordet og gav sig til at læse.

«Ja, er det ikke sandt kanske?» — Magnus gik tæt hen til ham. «Du, du, du!» — han puffede til ham for hvert Ord. «Værs go', svar, om det ikke er sandt?»

«Kan jeg ikke faa Fred for dig, Gut!» Sigurd røg op med et Hvæs som af en Kat. «Hvad er det, du staar og ævler for?» Han gik rundt om Bordet og tog Plads i det andet Sofahjørne, hvor han atter fordybede sig i Bogen.

«Sinnetag, Vigtigper, Krudtkærring» — Døren gik op, og Stuepigen kom for at ta' af Bordet. Da hun var vel ude igen med det fuldt besatte Bræt, begyndte Magnus, hvor han slap.

«Sinnetag, Ilskekop, Særgris, fy for en Skam, fy for en Skam!» Han stod og pegte Fingre ad ham.

«Højre eller venstre, Gutter?» lød det pludselig bag ved dem. I den aabne Dør stod deres Far og strakte sine tæt lukkede Hænder frem imod dem.

«Venstre» — sa Magnus efter at ha' betænkt sig lidt.

«Nej, ikke den Gang» — Holm aabnede Haanden og lod ham se, at den var tom. Saa skjulte han Hænderne paa Ryggen og foretog et Par Ombytninger af Indholdet.

«Om igen» — sa han saa. «Højre eller venstre?»

Magnus var kommen i Humør igen. Han fulgte Farens Bevægelser med en spændt og fornøjet Mine.

«Den!» raabte han og slog et Klask paa den anden Haand.

Doktor Holm kasted Overkroppen bagover med en Grimace, som skulde udtrykke den højeste Overraskelse. «Se mig til den Fulassen! Og jeg, som tænkte, jeg skulde narre ham.»

Magnus slog sig paa Knæerne og lo af Glæde.

«Ja, Gevinsten gir du vel mig?» — spurgte Holm og lod, som om han vilde stikke Pengene til sig. Men Magnus fôr ind paa ham og vristede dem fra ham under høj Latter.

«Nu du, Sigurd! Lad os nu se, hvad Held du har.» Doktor Holm tog sin Portemonnæ frem.

Sigurd havde iagttaget sin Fars Adfærd med et koldt, kritiserende Blik. Han kunde mindst af alt fordrage, naar han gav sig til at gøre Narrestreger med dem. Hvordan han end havde baaret sig ad i Forvejen, saa skulde de komme logrende som Hunde, saa snart han bare fløjtede. Det vilde han ikke, ikke om han saa blev slaaet ihjel

for det. Naar han var bleven forurettet, saa vilde han ogsaa ha' Lov til at være det.

«Nej Tak, Papa, jeg vil ikke» — svarte han med en let Dirren i Stemmen, idet han rejste sig.

«Snak med dig, Gut, kom nu bare, naar din Far vil være saa snil!»

«Jeg har ikke Lyst.» Det kom saa kort og spinkelt, men der var noget staalsat i Maaden.

Magnus sneg sig tæt forbi ham. «Gør det da!» hviskede han.

«Ja, du er nu altid dig selv lig! Bestandig saa venlig, saa imødekommende, saa tækkelig» — vrængede Doktor Holm. «Hva', ikke sandt, at det er du?»

Sigurd gav intet Svar, bare stod og saa ham stift ind i Øjnene.

«Hvor det maa være hyggelig at være saa elskværdig. Hva', synes du ikke, det er hyggeligt?»

«Aa—h — jo» svarte Sigurd ligegyldig, idet hans Overlæbe krusede sig haanlig, og Øjnene skød et koldt Blink.

«Tværdriver!» skreg Holm ude af sig selv. «Din uforskammende Slubbert!» Og Slagene faldt susende paa Guttens Øren og Hode.

«Aa nej, ikke slaa ham, ikke gør det, søde, snille Papa!» — jamrede Magnus, der løb til og trak ham i Frakken.

Instinktmæssig havde Sigurd først løftet Armene op som et Skjold foran Ansigtet, men i næste Nu greb han sig med begge Hænder om

Hodet og tog med bøjet Nakke og ganske stum mod Pryglene.

«Han ærgrer Livet af mig, den Gutten» — stønned Doktor Holm, da han var træt af at slaa. «Aldrig kan han være ordentlig.» Derpaa forlod han Stuen og slog Døren haardt i efter sig.

Aldrig saa snart var han borte, før Sigurd sprang frem over Gulvet med et Ansigt, der var fordrejet af Lidenskab. Foran Døren, hvorigennem Holm var gaaet, stod han stille og trampede som en afsindig, I en rivende Fart og tænderskærende gav han fra sig en Masse helt eller halvt uforstaaelige Skældsord, medens Taarerne formelig styrtede frem af hans Øjne.

«Jeg tror min Sandten, du er bleven gal, Sigurd,» udbrød Magnus, der saa til i nogen Afstand, maabende af Forskrækkelse. Da Sigurd havde raset fra sig, tørrede han omhyggelig sit Ansigt, stak Hænderne paa Ryggen og gav sig til at vandre langsomt op og ned ad Gulvet. Magnus fulgte ham med Øjnene. Efterhaanden, da han saa, at Sigurd var bleven rolig, fortog Forskrækkelsen sig. Pludselig brast han i Latter. Sigurd standsede et Øjeblik og tilkastede ham et biskt Blik, hvorpaa han atter fortsatte sin Marsch. Magnus lo stedse mere og mere. «Hvalp!» hvæste Sigurd, tog ham om Nakken og drog ham mod Udgangsdøren.

«Slip mig, vil du slippe mig!» skreg Magnus og stred imod.

Med en kraftig Anstrængelse fik han slidt sig løs og flygtede opover igen. Sigurd fôr efter og fik atter fat i ham.

«Pas dig bare, eller vil du jeg skal hyle, saa Papa hører det? Kan du ikke være i Fred med dig, Sigurd» — kom det straks efter mæglende, som angrede han Trudslen med Faren.

«Ja, vil du la' bli' at le?» spurgte Sigurd befalende.

«Ja, vil du ud og age Kælkebakke, da?» foreslog Magnus.

Sigurd drejede sig om paa Hælen uden at svare, lod sig glide ned i Sofaen og tog atter fat paa sin Læsning.

Men Magnus gav sig ikke.

«Kan du'ke komme ud og age Kælkebakke? Du, du, kan du'ke! Det er lumpent af dig. Kan du'ke komme ud og age Kælkebakke, du, du, du?» Og han trak ham i Trøjeærmet og gentog det samme op igen og op igen i et Kør.

«Hold Mund!» raabte pludselig Sigurd. Det kom med slig Kraft og var ledsaget af saa haardt et Spark i Gulvet, at Magnus fôr i Vejret. I det samme kom Fru Holm ind.

«Nej fy, Sigurd — siger du hold Mund til din Bro'r?»

«Han plager mig» — var det korte Svar.

«Plager ham, nej, hør for en Vigtigper! Jeg bare ber ham komme ud og age Kælkebakke.»

«Det synes jeg virkelig du skulde, Sigurd»

— sa Fru Holm opmuntrende. «Nu er det dog ble't for sent til at gaa i Kirke.»

«Jeg læser» — svarte Sigurd afgørende.

«Ja, i Regnebogen» — lo Magnus. «Tænk dig til, Bohrs Regnebog! Det er bare for at trodse.»

«Du vil ha' godt af at komme ud» — vedblev Fru Holm. «Vejret er saa pænt, og Føret maa være brilliant.» Hun saa gennem Vinduet ud paa Gaden.

«Hører du nu, hvad Mama siger, du, du, du! Vil du ikke gøre det, naar Mama siger det engang?» Han blev ved og blev ved og forsøgte ihærdig at puffe Sigurds Albu udenfor Bordkanten. Sigurd sad med Haanden under Kinden og Øjnene i Bogen, tilsyneladende uden at ænse, hvad der foregik. Men med ét fik Magnus et Stød, saa han fløj baglæns hen ad Gulvet, ledsaget af disse Ord: «Hvis du ikke nu holder Fred, saa faar du Prygl, saa meget du ved det.»

«Fy, skam dig, Sigurd! Hvor kan du være saa uskikkelig mod din eneste Bror paa en Nytaarsdag?» Fru Holms Tone var strængt tilrettevisende.

«Hvorfor kan han ikke la' mig være da?»

«Jeg bare ber ham komme ud og age Kælkebakke, jeg» — sa Magnus og saa højst uskyldig ud.

«A—a, ti stille med dig! Du er saa slu, at det er en Gru, du ved, jeg bli'r sint, og derfor gør du det.» Han stødte Ordene dæmpet frem

paa en indædt, forbitret Maade, og samtidig fôr hans knyttede Næve med en hurtig Bevægelse hen imod Magnus' Ansigt.

«Nej, hør, ved du hvad, dette gaar for vidt, Sigurd!» udbrød Fru Holm opbragt. «Jeg tror, det er bedst, du gaar ind paa jeres Værelse, indtil du bli'r snil igen.» Og hun tog ham i Armen og førte ham bort over Gulvet.

Han gjorde sig løs med et iltert Ryk.

«Jeg kan godt gaa alene» — sa han i en stram Tone og gik ud med afmaalte Skridt.

«Jeg vil dog se efter, om der er gjort i Stand derinde» — mumlede Fru Holm og fulgte efter.

Da Magnus blev alene, grebes han af et Slags Anger, som han søgte at fordrive ved at gennemgaa i Hukommelsen, hvad han havde sagt, og hvad Sigurd havde sagt, hvorefter han følte sig beroliget med Hensyn til sin egen Opførsel. Alligevel kunde han ikke værge sig for en vag Fornemmelse af Skamfuldhed. For at adsprede sig tog han op sin Portemonnæ og gav sig til at tælle de Smaapenge, Faren havde gi't ham.

Sigurd gik imidlertid ind paa sit og Broderens fælles Soveværelse, satte sig rolig ned ved Bordet foran Vinduet og stirrede ud paa Gaardspladsens sortegraa Murvægge. Som han sad der med Hodet stærkt paa skæve og Kinden støttet i Haanden, saa han uhyre melankolsk ud. Ophidselsen fra før var borte, og hvert et Træk i hans Ansigt var ligesom gaat til Hvile i en forstenet Bedøvelse.

Fru Holm lagde nogle Kokes paa Kakkelovnen. Saa stillede hun sig op ved Vinduet og betragtede Sigurd. Han flyttede ikke Blikket, og ikke en Muskel i hans Ansigt forraadte, at han mærkede det. Hun korsede Armene paa Brystet og lod sine Øjne ufravendt hvile paa ham. Hun vilde bringe ham til at se paa sig. Men det nyttede ikke.

«Skal du ikke ta' dig en Bog og læse i?» spurgte hun tilsidst.

«Nej,» svarte han fremdeles ubevægelig.

«Hvad vil du da bestille paa, mens du sidder her?»

«Kede mig» — sa han tonløst.

Fru Holm stod endnu lidt og saa paa ham. Saa gik hun fra ham.

Der var ingenting Sigurd vidste saa vel, hvad var, som det at kede sig. Det kunde komme pludselig over ham, naar han holdt paa at læse Lektier, naar han legte med Magnus, eller naar han i Timerne sad paa Skolebænken. Og det var ikke nogen almindelig Kedsomhed, men en Kedsomhed, som gnavede og grov i hans Indre, saa han undertiden havde Trang at lægge sig plat ned paa Gulvet og hyle. Men saa snart han i Tankerne havde foreta't Eksperimentet, havde han ikke Lyst til det heller. Ikke til d e t engang. Aa dette at ikke ha' Lyst til det værdige Gran! Og saa sa de, at Livslede var noget, som Børn ikke kendte til. Ja, de sa nu saa meget Sludder,

de voksne, og saa var de saa uretfærdige og saa væmmelige, han hadede dem allesammen, nej, ikke sin Mor alligevel, skøndt hun kunde være bra lej hun ogsaa undertiden. Det var bare, naar han legte «Indianere» nede paa Kontraskæret, at han rigtig morede sig, jo, ogsaa paa Ballerne og paa Langski for Resten — aaja, Skøjte-Is og Kælkebakke var jo heller ikke saa værst. Men alt som var Moro, stod saa kort paa, og saa var det op i det samme igen.

Hvis han bare havde været født i en anden Tid, den Gang der var Helter og Kæmper, i Vikingeperioden f. Eks., det vilde været Liv, det. Nu var der ingen Helter mere, og derfor var det saa kedeligt at leve. Eller hvis han havde haft en anden til Far, for hans var ikke som de Fædre, Kammeraterne havde, og han kunde ikke forstaa sig paa sin Mor, som havde ta't ham til Mand og havde villet ha' Børn med ham — ish, uf! Der var mange rare Grejer i Verden.

«Hvad var det, som gik af Sigurd, hvorledes kom det?» spurgte Fru Holm Magnus, idet hun traadte ind i Spisestuen.

Saa fortalte Magnus om Pengene og Pryglene, og hvad der videre var forefaldet.

«Stakkels Sigurd, fik han nu Bank igen,» mumlede hun. «Det er ikke godt at være ham heller. Men han er nu ogsaa saa stædig.»

«Ja, og var det vel ikke stygt af Sigurd, at han ikke vilde age Kælkebakke, Mama?»

«Aajo, vist var det, men derfor behøver jo ikke du ogsaa at sidde inde og surmule.»

«Jo, for Kælken er saa tung at dra, opover alene, og saa desuden er det ingen Moro, naar Sigurd ikke er med.»

«Du kan jo hente Casper eller faa fat paa Portnerens Anton.»

«Ja, Anton! Han er saa kæk at ha' med» — raabte Magnus glad, og i et Par Spring var han ude af Døren.

Fru Holm gik ind i Dagligstuen. Gennem den portierebehængte Dør, der førte til Holms Værelse, saa hun sin Mand sidde tilbagelænet paa en Stol. Hænderne hang løst ned og Munden var halvaaben.

«Skal jeg læse Prækenen for dig, Carsten?» spurgte hun, staaende i Døren.

Han trak nogle Rynker paa den ene Side af Næsen og rystede svagt paa Hodet.

«Kanske det kunde gøre dig godt,» vedblev hun. «Lad os prøve.»

«Nej» — svarte han uden at forandre Stilling.

«Lad os søge Trøst og Hjælp der, hvor den ene er at finde. Aa, hvis du vilde bede, Carsten!»

«Trøst» — gentog han og rettede sig op. «For mig er der ingen Trøst. Jeg er et ulykkeligt Menneske, plaget og forfulgt paa alle Kanter. Min Kone ønsker Livet af mig» — Stemmen var klynkende — «mine Venner snur mig Ryggen, mine Børn forhaaner mig. Du, den Sigurd,» —

han fôr op med Pilhast og stillede sig foran hende, — «det er en ondskabsfuld Gut.»

«Nej, men han er bange for dig, Carsten.»

«Bange for mig! Jeg, den snilleste og kærligste Far, der kan tænkes. Men naturligvis, jeg mishandler ham vel, aajo, jeg véd det godt, nu skal det hedde sig, at jeg mishandler ham.»

«Aa nej da, Carsten, men du misforstaar ham. Han er indesluttet og faamælt, og saa tror du, det er Trods.»

«Tænke sig, mishandler ham, mit eget Kød og Blod!» Han knyttede Hænderne, holdt dem op ved Siden af Ørene og rystede dem heftig frem og tilbage. «De sa ogsaa, at jeg mishandlede de gale, at jeg sultede dem, og det var vel sandt, det ogsaa, kan jeg tænke?» Han begyndte at fare op og ned ad Gulvet.

Hun vendte sig stille fra ham og gik tøvende, ligesom ræd for, at han skulde mærke det, hen til Bogskabet, hvorfra hun udtog Birkedals Prækenbog.

Han fulgte efter hende, rev Bogen ud af hendes Haand og slængte den paa Bordet.

«Hvad skal det Sludder til!» sa han vredt. «Vil du kanske læse din Samvittighed i Søvn? Men bild dig bare ikke ind, at det vil lykkes dig, ja, for det er din Skyld altsammen!»

Hun holdt Hænderne for Øjnene og virrede sagte med Hodet.

«Hvis ikke du havde bedraget mig — hvad,

vil du nægte det?» raabte han med et Sæt. «Du har været en forfløjen Taske, jo, du har! du har! du har haft Elskere, som du har staaet og kysset bag Dørene, — saa vilde jeg aldrig faa't Sygdommen igen. Din Skyld var det ogsaa, at jeg maatte sælge min Forretning. Jeg drev Aager med de gale, sa de, og jeg gjorde det, jeg gjorde det! Jeg pinte og persede disse fattige Syndere, til de havde betalt mig den sidste Hvid» — han vrængte det hvide af Øjnene ud. «Jeg sugede Tusend paa Tusend ud af deres Elendighed. Og hvorfor? Fordi min Kone aldrig fik nok til sine Dragter og Fester. Forbandet være den Dag, du blev min Hustru! Forbandet være den syndige Kærlighed, jeg bar til dig,» han hævede truende Haanden. «Hvorfor tog du mig, naar du ikke var glad i mig? Hvad vilde du med mig?» Han var faret ind paa hende og stod og rystede hende i Skulderen.

«Jeg var glad i dig, Carsten. Ved Gud, jeg var det.»

«Du lyver!» skreg han. Han slap hende pludselig og begyndte at drive paa Gulvet.

«Du taler afsindigt, Carsten, du dræber mig paa denne Maade.»

«Afsindigt» — snerrede han. «Er det mig, du siger er afsindig? Det er en Helvedes Løgn, den største Bagvaskelse, der nogensinde er slynget ud efter en hæderlig Mand. Men bi du bare, jeg

skal vise dig, at jeg ikke er afsindig. Bi nu, til min store Bog er færdig.»

Hun sank om paa en Stol og begyndte at græde.

Han stillede sig op mod Væggen med Hænderne paa Ryggen og saa paa hende. Lidt efter lidt formildedes hans Mine. Øjnene fik et smerteligt, dybt bekymret Udtryk, Mundmusklerne begyndte at skælve, og tilsidst var hele Ansigtet fortrukken i en ynkelig Grimace. Han tog sig flere Gange til Panden og vred stille Hænderne. Saa gik han hen til hende, sank paa Knæ, lagde Hodet i hendes Skød og hulkede. Hun strøg ham over Nakken og tyssede paa ham.

«Rejs dig op, Carsten!» — bad hun. «Du maa ikke ligge saaledes.»

Han kom sig langsomt paa Benene.

«Kys mig!» — sa han, og der kom pludselig et lystent Smil om hans Læber. Han lagde Armene om hendes Liv og drog hende til sig.

Hun adlød med en Gysen. Han trak hende ind i den anden Stue, fik hende ned paa Sofaen og begyndte at kærtegne hende med ubændig Vildskab. Tungen hang ham ud af Munden, og han udstødte en knurrende, dyreagtig Lyd. Disse Paroksysmer af Kælenskab, som han undertiden fik over sig, var hende det værste af alt. Vejret forgik hende under hans knugende Favntag og brutale Gramserier, men hun gjorde aldrig nogen Modstand. Hun tog det som hørende med til det

Kors, Gud havde lagt paa hendes Skuldre, og som hun havde gjort sig til Opgave at bære uden at klage. Naar han saa havde raset fra sig, kunde hun alligevel ikke værge sig for en Følelse af Skamfuldhed og Afsky. Det syntes hende, at hun havde været Genstand for et Slags Voldtægt. Men det vidste hun var syndige Tanker, som hun skulde forjage ved Bøn.

En Stund efter sad hun med Albuen paa Bordet og Haanden skyggende for Øjnene og læste i Prækenbogen. Men hun vendte ikke Bladet, skøndt hun for længe siden maatte være kommen til Ende med Siden. Blikket hang stift og dødt ved Bogstaverne, og Ordene fik ingen Mening for hende.

Doktor Holm laa paa Sofaen inde hos sig selv. Hun havde bredt et Slumretæppe over ham og haabet, han skulde falde i Søvn. Men efter nogle Minutters Forløb hørte hun ham fare op. Gennem Haandens skilte Fingre saa hun ham gaa op og ned, snakkende og gestikulerende. Af og til stod han stille og saa ud, som han holdt et Foredrag til en stor Forsamling. Naar han gik saaledes, vidste hun, at hans Forstand var helt og holdent omtaaget.

Saa med ét kom han farende gennem Stuen, hvor hun sad, og gik med stor Hast ud i Entréen.

«Hvor skal du hen, Carsten?» raabte hun efter ham.

«Paa Nytaarsvisiter» — svarte han tilbage gennem den aabne Dør med en forceret Munterhed i Stemmen.

Hun rejste sig ganske bestyrtet. «Men til hvem da, Carsten?»

«Til forskellige» — han stod og børstede sin høje Hat. «Enhver betydelig Samfundsborger skylder at gøre Honnørs hos Autoriteterne, dem, der staar i Spidsen for Statsstyrelsen som Biskoppen, Hofmarskalken, Arméens Øverstbefalende og Statsraadets Medlemmer.»

«Men det plejer du jo ikke, Carsten, og du kender dem jo heller ikke.»

«Jeg, ikke kender!» — han slog sin Haandflade mod Frakkebrystet. «Jeg kender alle dem, jeg vil kende, og alle kender mig. Du husker nok ikke, at jeg er paa Veje til at bli' verdensberømt.»

Hun stod og overvejede aldeles fortvivlet. At faa ham snakket fra det, vidste hun ikke var at tænke paa, og la ham gaa ud, slig som han var stelt i Dag . . .

«Lad mig gaa med dig, Carsten!» — sa hun saa rolig som muligt. «Jeg trænger saa til Luft.»

«Umuligt! Paa officielle Visiter gaar det ikke an at tage Damer med. Vidste du ikke det, Vennen min?» Han saa paa hende med et medlidende Smil.

Der var ingenting at stille op. Hun maatte la' ham gaa og lade som intet. Kanske vilde han

alligevel klare sig bedre end venteligt. Undertiden, naar han kom mellem fremmede, kunde han jo opføre sig aldeles som et andet Menneske. Og kanske blev han slet ikke modtaget, men fik bare levere Kort.

Hun saa gennem Vinduet efter ham. Der gik han strunk ned ad Gaden, støttet til sin sølvknappede Stok. Den venstre Arm bevægede han frem og tilbage paa en egen, taktfast Maade, Hodet tilbagekastet, Ryggen vuggende ganske svagt i Hofterne. Saa drejede han om Hjørnet og forsvandt. Med et dybt Suk gled hun ned i en Lænestol, lagde sig bagover og lukkede Øjnene.

* * *

Hendes Ungdom var gaat hen i Tant og Fjas. Fra sit sekstende Aar, da hun blev konfirmeret, havde hun været meget med. Hun havde haft en Del Forelskelser af dem, som varer højst 14 Dage. Saa var hun bleven ræd for sit flygtige Sind og havde foresat sig at faa en ordentlig Kærlighed. Hun havde læst noget om, at den, som vil vinde en Menneskesjæl, maa udlevere sin egen, og siden da begyndte hun at gi' sig mere hen i Væsen og Samtale, naar hun traf en Herre, hun syntes om. Men det gik ikke, som hun tænkte. Mændenes Kur blev saa altfor paagaaende. De havde tilladt sig Friheder, som havde oprørt og skræmt hende, og naar hun saa trak sig tilbage i Skræk over sig

selv, fordi Fejlen dog maatte stikke hos hende, havde det vist sig, at de ingenting vilde hende. Gang efter Gang havde hun foresat sig at være forsigtigere ved næste Lejlighed, men altid var det endt paa samme Maade. Da hun var tyve Aar gammel, sa' hun sig selv, at nu endelig var hun bleven voksen. Hun havde lært at foragte Kærligheden. Ingen skulde bilde hende ind, at alt det var andet end Pøjt. Hendes Væsen blev afværgende og angribende. Hendes Sind samlede sig om dette ene, at være paa sin Post. Hendes Mor, som før havde bebrejdet hende, at der var noget udfordrende i hendes Maade at være paa overfor Herrerne, skændte nu, fordi hun var fornærmelig afvisende. Alt som Tiden gik, gled hun over i en Art velvillig Ligegyldighed. Ved fireogtyve Aars Alderen troede hun sig udslukt og færdig.

Saa var det, at hun stødte paa Holm. Hun vidste akurat om ham, at han som ung Student havde været Patient paa et Galehus i Slesvig et halvt Aars Tid, at han havde ta't medicinsk Embedseksamen med Laud, at han nu var Reservelæge paa Gaustad, og at man sa' om ham, at han havde ført et vildt Liv. Hun traf ham af og til i en af sine Veninders Hjem. En Gang i et Aftenselskab havde man efter Bordet talt om en midaldrende Læge, der nylig havde giftet sig med en Pige paa 19 Aar. Man beklagede hende og sa', det var Synd, hun skulde kaste sig bort til slig en halvgammel Roué. Holm

forsvarte ham og mente, at der fra hans Side intet var i Vejen for, at Ægteskabet kunde bli' lykkeligt. En af Fruerne havde slaat Rynker paa Næsen og mumlet noget om en Fyr med den Fortid. «Men, du gode Gud, han elsker hende jo!» havde saa Holm raabt. «Ja vist, ja, det har han gjort med saa mange,» havde saa Damen ta't til Genmæle, «og desuden, De tror da vel ikke, at saadan en smule Kærlighed skal kunne gøre et Menneske til en anden?» «Jo undskyld, Frue, det er netop hvad jeg tror,» havde saa Holm forsikret. «Kærligheden er den Livets Ild, der renser og genføder, ja, se De blot, jeg spøger ikke; her er ikke Tale om værdige eller uværdige, naar Kærligheden træffer deres Hjærter, saa er de udvalgte og frelste.»

Hans Ord havde haft en egen, halvt forbløffende, halvt betagende Virkning. Et Par ganske unge Piger forsøgte at trække paa Smilebaandet med et forlegent eller fnisefærdigt Udtryk, men hun, som senere blev hans Hustru, følte sig til Mode, som om der var gaat en elektrisk Rystelse igennem hende. Hendes Øjne havde ufravendt hvilet paa ham, mens han talte. Da han sluttede, saa han hen paa hende med et Blik saa ømt og straalende og hengivelsesfuldt, at der gød sig ud over hende som et Bad af varme Straaler. Uden at røre sig lukkede hun et Øjeblik Øjnene. Hun var blændet som ved Glansen af noget, hun vilde kalde for en Aabenbaring. I samme Nu vidste

hun, baade at hun elskede ham, og at hun var genelsket. Dette var Kærligheden, saaledes maatte den komme over et Menneske. Om Aftenen, da hun klædte sig af, brast hun i Graad foran Spejlet og lovede sig selv i dyre Ord, at ham eller ingen vilde hun gi' sit Liv. Og da hun saa blev forlovet med ham — den Tilstand af Lykke! Om sligt havde hun aldrig drømt. Og det var hende, som havde lad't haant om Kærligheden! Nu havde hun følt dens undergørende Magt. Den havde forvandlet hende. Hun var bleven god, helt igennem god. Da hun gik til Konfirmation, havde Præsten talt saa meget om det at fødes paany. Nu vidste hun, hvad det betød. Til Tider følte hun sig løftet af en overstrømmende Taknemmelighedsfølelse; hun maatte knæle og græde af Glæde. Hvad kom det hende ved, at hendes Forældre havde imod Forlovelsen, at de sa', han var for gammel, og at der var Sindssygdom i hans Slægt, at de overhodet ikke syntes om ham.

Hun elskede, elskede ham. Ved at gi' hende sin Kærlighed havde han udløst hende fra den Skintilværelse, hvori hun havde levet uden at vide det, og draget hende over i en Verden, hvor der var Liv i Stedet for Tomhed, Glæde i Stedet for Mismod, Fylde i Stedet for Goldhed.

Saa blev hun gift og levede et Aar i den fuldstændigste Lykke. Men saa hændte det utrolige, at hendes Mand, samtidig med at hun ikke kunde mærke det mindste Spor af Forandring i

hans Kærlighed til hende, var forelsket i hendes bedste Veninde og endog stod i Forhold til hende. Ved et af disse Puds, som Skæbnen undertiden synes at more sig med at spille Menneskene, var hun kommen efter det. Hun havde ligget paa Landet nede ved Drøbak for at bade i Sommermaanederne; der var ogsaa den omtalte Veninde, som for Resten tog til Byen i Ærinder hveranden eller tredje Dag. Hendes Mand besøgte hende en Gang om Ugen. Saa fik hun en Dag et Brev fra ham adresseret til hende, men skrevet til Veninden. Det Brev, hun skulde haft, havde saa Veninden faat.

Ved denne Opdagelse følte hun sig som ramt af Lynild. Fodfæstet under hende reves bort med det samme. Længe efter havde hun Fornemmelsen af at hænge løst i Luften midt ude i tomme Rummet, uden saa meget som et Straa at gribe efter, eller en Fodsbred Jord at redde sig over paa. Hvad hun havde lidt i den Tid, som paafulgte, taalte hun aldrig siden at tænke paa. Alt løb i ét for hende. Der var ikke mere Forskel paa godt eller ondt, Ret eller Uret. Det hele var en eneste Masse af Modbydelighed og Meningsløshed. Og saa den sviende Bitterhed i Sjælen over, at han havde forraadt hende.

Senere hen da Veninden var bleven gift i en anden By, og hendes Mand havde været utrættelig i sine Bestræbelser for at genoprette Skaden, havde hun forsøgt at lappe sammen paa sin ødelagte Kærlighed. I enkelte Stunder troede hun ogsaa,

det var lykkedes, men naar saa den, ved kunstige Midler skabte Stemning tabte sig, kendte hun sig haabløs som en vildfarende Ørkenvandrer. Tilliden var borte, og ikke for al Verdens Skatte lod den sig købe tilbage. Det, der havde gi't deres Forhold dets Ynde og Glans, eksisterte ikke mere for hende. Hun var bleven til en ganske almindelig gift Kone, en af de mange, der bliver ved at leve i Ægteskab med sin utro Mand. — Efterhaanden vænnede hun sig dog til at ta' Sagen roligt. Det var uforsvarligt og dumt at sætte hele sin Sjæl ind i et enkelt Forhold. Tilværelsen var nu en Gang ikke saaledes beskaffen, at den honorerte de hele Fordringer. Det gjaldt at sætte Foden paa Nakken af Livet, at ikke Livet skulde komme med sin Fod og sætte den paa Nakken af os. Hun fik det med at spotte over alt og være lige glad ved, hvad hun saa hørte, og hvad der saa foregik. «Det er ingen Sag at forme sig om, bare en ved, hvordan de vil ha' det» — havde hun ofte sagt i den Tid. Hun vidste med sig selv, at hendes Sjæl var bleven kold og fræk, og at hun følte og tænkte som en, for hvem intet er helligt, men hun syntes slet ikke, at hun fandt sig ilde ved det, tværtom hun trivedes saaledes.

Sit første Barn fik hun to Aar efter hin Sommer i Drøbak. Hun havde ventet sig saa meget af dets Fødsel; i Moderglæden vilde der være Erstatning at finde for det Skibbrud, hun havde lidt paa sit Liv. Naar hun havde sit Barn

paa Skødet, vilde hun være rig nok til ikke at forlange mere. Men deri blev hun skuffet. Barnet fyldte hende ikke. Aldrig havde hun følt Savnet af sin tabte Kærlighed dybere, end da hun var bleven Moder til det lille Væsen, hvis Fader hun ikke mere brød sig om. Til Tider kunde hun slet ikke føle, at det var hendes Barn; det forekom hende saa fremmed og uvedkommende, og naar det var uroligt om Nætterne og hun vaagnede ved at høre det skrige i Værelset ved Siden af, hvor det laa med Barnepigen, kunde hun bli' ærgerlig over at faa sin Søvn spoleret. Bagefter græd hun saa ofte Selvanklagelsens bitre Taarer, fordi hun ikke havde Moderkærlighed nok. — Da det andet Barn kom, gik det hende ligedan, men da var det ikke noget nyt, og hun tog det, som det skulde saa være.

Paa den Tid var det, at hendes Mand rejste til en af Vestlandets Byer for at undersøge Forholdene og om muligt oprette en privat Sindssygeanstalt der. Planen lykkedes over Forventning. Ejendommen, han havde set averteret til Salgs, egnede sig fortrinlig til Øjemedet, og den Pengesum, man fordrede udbetalt, var netop hvad han kunde disponere over. Han søgte straks Afsked fra sin Stilling paa Gaustad og kunde allerede efter et halvt Aars Forløb skrive til sin Hustru, at alt var beredt til hendes og Børnenes Modtagelse.

Livet i den vestlandske By behagede hende fra først af ikke. Men lidt efter lidt blev hun draget ind i en Hvirvel af Selskabelighed og blev

snart Sjælen i den Kreds, som gik for at være Byens første. Aldrig havde hun levet saa morsomme Dage. Vinteren forløb med Baller og Sammenkomster og Privatkomedier, og om Sommeren laa hun med Børnene i Hardanger og havde foruden Landlivsglæderne ogsaa den Fornøjelse at gøre Vintervennerne, der kom paa Besøg, jaloux paa de østlandske Herrebekendte, der tilbragte Sommerferierne sammesteds. Efterhaanden blev hun imidlertid inderlig træt og ked af dette Liv. Hun trak sig mere tilbage og omgikkes en Tidlang saa godt som bare nogle unge Læger, som hendes Mand var kommen i Berøring med, og som skiftedes til at være Hjælpelæger paa Anstalten.

Til alle disse Læger havde hun staaet i et intimt Venskabs og Fortroligheds Forhold, en efter en. Hun havde været meget liberal i Retning af de Friheder, hun gav dem Lov at ta' sig ligeoverfor hende. Alle de Smaatilnærmelser, som en vis Art Herrer tillader sig overfor den Kvinde, de «lægger an paa», lod hun passere uden at lade som hun mærkede det. Et og andet lidenskabeligt Udbrud som et knugende Haandtryk, ja endog et hurtigt Kys paa Kind eller Haar ved en ilsom Afsked i et belejligt Øjeblik, skræmmede hende heller ikke. Men saa snart de optraadte som hendes begærende Elskere, der ikke lod sig afvise, gjorde hun kort Proces, og tog fat paa den næste. De maatte gærne sværme for hende og være forelsket i hende; det fik bli' deres Sag. Men hun

havde svoret i sit Hjærte, at hun aldrig mere vilde gi' sig saaledes hen til nogen Mand, at en Forandring i Forholdet kunde volde hende det mindste Fnug af Smerte.

Hendes Mand var i denne Tid højst misfornøjet med hendes Opførsel. Han vidste ikke noget bestemt, men det ligesom laa i Luften omkring ham, at ikke alt var som det skulde være med hans Kone og Husvennerne. De hviskende tête-à-têter, det pludselig afbrudte Snak, naar han kom tilstede, de lange Spaseréture i Byens ensomste Omegn, de talende Blikke, den nervøse Ujævnhed i Tonen, de bratte Overgange i Samtalerne og meget mere af den Art, der opfattes gennem Instinkt og Fornemmelse mere end gennem Syn og Hørelse, alt dette vakte hans Mistænksomhed og endte med at gøre ham besat af den mest fortærende Skinsyge, som skaffede sig Luft paa forskellig Vis. Til alle de Bebrejdelser han gjorde sin Kone for det Maskepi, hun havde med disse unge, ugifte Mennesker, svarte hun imidlertid aldrig noget videre, men hemmelig sa hun til sig selv: det bli'r nu ikke anderledes.

Saa havde de første Symptomer til Mandens Sindssygdom vist sig. Det begyndte med, at han om Natten laa og drømte om hende og den af Husvennerne, der for Tiden havde hendes Fortrolighed, og siden ikke vidste, at han havde drømt det, men paastod, at han havde set og hørt det altsammen. I Begyndelsen brød hun sig ikke

stort om det, men efterhaanden blev disse hans Drømme hendes Livs Rædsel. For han drømte saa ofte sandt. Undertiden kunde han ordret fortælle hende, hvad hun havde foreta't sig om Dagen. Tilsidst forekom det hende, at han vidste Besked om alt, og at intet var skjult for ham. Hun blev aldeles fortvivlet. Hver Morgen, naar hun vaagnede, laa hun i Feberangest og ventede paa, hvad der vilde komme. Det var som om højere Magter havde blandet sig ind i det, og havde sat en Stopper for hende. Hun blev sky og angest og hensank i nagende Grublerier. Det endte med, at hun følte sig ganske knækket; denne gaadefulde Mysticisme orkede hun ikke at kæmpe imod. Hun gav sig over og trak sig tilbage fra alt og alle, forsøgte at beskæftige sig mere med Børnene, der nu var i 8—9 Aars Alderen, men fandt ingen Trøst i det. En mørk Pessimisme fik Overtaget hos hende. Hun var brødefuld, og hendes Mand var brødefuld, og Gutterne var brødefulde, som Afkom af brødefulde, og hele Verden var fuld af bare Brøde og Synd.

Paa én Vinter blev hun gammel og graa. Hændervridende spurgte hun sig selv, om der da ingensteds var Redning at finde, og saa vendte hendes Tanker sig til Religionen. I den maatte der være Trøst og Hvile. Som en Straale skød Haabet op i hende. For første Gang i lang Tid brast hun i Graad. Nogle Salmevers, hun havde lært udenad i sin Barndom, dukkede frem i

hendes Hukommelse, og under strømmende Taarer stammede hun Ordene:

«Herre, jeg har handlet ilde,
Syndens Magt blev mig for stor.
Vejen, jeg ej vandre vilde,
Den Du viser i dit Ord.
Og hvor findes nu den Hule,
Hvor min Skam jeg kunde skjule.

Jeg har syndet mod Dig, Herre!
Syndet har jeg al min Dag.
Jeg gik frem fra ondt til værre,
Glemte bort min Sjælesag,
Derfor nu jeg for din Vrede
Skælve maa af Angst og græde.»

Det syntes hende pludselig, at al hendes Nød og Ulykke hidrørte fra dette ene, at hun havde levet uden Gud. Ved sin Konfirmation havde hun haft fat i ham, været ham saa nær, saa nær, men siden havde han forladt hende. Forladt hende? Ak nej, det var hende, som havde vandret paa Syndens brede Veje, der, hvor Gud ikke kunde være med. Saa var de ogsaa kommen og havde sagt, at alt det om Gud var en Fabel, og hun havde læst om det i Bøgerne, og lidt efter lidt havde hun slaaet sig til Ro, og tænkt, at naar Verdens kløgtigste Aander var kommen til den Overbevisning, saa maatte det være sandt. Men nu forstod hun, at alt det var Løgn og Vildfarelse. Gud var til, og han var forfærdelig at ha' til Modstander. Det fik hun finde nu, han havde lagt

sin Haand paa hende. Hun følte sig som en forbandet og forkastet Skabning. Det tætteste Mørke omgav hende, og der var ingen Dæmring i det. Være forladt af Gud! Ganske forladt. Og det nyttede ikke at raabe paa ham. Han var ikke der, hvor hun var. Men der stod jo noget om blodrøde Synder, der skulde vorde hvide som Sne. Med et Raab sank hun paa Knæ, og begyndte at paakalde Gud i usammenhængende Sætninger, i halvkvalte Udbrud, i stønnende Sukken. Det var som om Sjælen vilde løfte sig ud af Legemet i et Skrig paa Hjælp, men der kom ingen Lindring eller Trøst til hende. Tilsidst sank hun sammen i Udmattelse.

Dagen derpaa gik hun i Kirke. Det var 26de Søndag efter Trefoldighed, og Præsten prækede over Matt. 11. Kap. 25 V. Han dvælede især ved Slutningsteksten: «Kommer hid til mig, alle som arbejde og ere besværede, og jeg vil give Eder Hvile. Tager mit Aag paa Eder og lærer af mig, ti jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjærtet. Ti mit Aag er gavnligt og min Byrde er let.» Han udviklede, hvorledes Menneskenes Lidelse og Elendighed var en Følge af Synden. Synden var først og fremmest det store Universalonde, der havde gjort Jorden til en Jammerdal, men dernæst var ogsaa den specielle Synd for det enkelte Individ den specielle Aarsag til deres Ulykke. «Randsager Eders Hjærter, mine Brødre og Søstre, og I skal se, hvorledes Eders Modstand mod den

himmelske Tugt har ført Eder ud paa Fordærvelsens Veje. Naar Herren, Eders Gud hjemsøger Eder, naar han lader Slaget ramme Eder, kanske gennem Eders kæreste og næreste og eneste, saa er det fordi hans Faderøje har sét, at I trængte til Korset, trængte til at bli' mindet om Omsorgen for Eders Sjæle, at I ikke skulde fæste Eders Hjærte til de jordiske Ting, men søge at faa et Liggendefæ i Himlen, som Tidens Møl og Rust ikke fortærer; han vilde skabe i Eder et Liv i Gud, det eneste som kan bære et Menneske oppe over al Livets Jammer, og gi' Kraft og Styrke, Haab og Glæde midt under Trængsler. Det Gud har i Sinde er, hvad det saa smukt hedder i Salmen: «Han vilde kun give Dig Tryghed og Fred fra Verdens Forvirring og Vrimmel, han vilde kun bøje paa Jorden Dig ned, for at faa Dig op i sin Himmel.» Saa fortvivler da ikke alle I sørgende. Husk, at Frelseren staar med udbredte Arme og siger: Kommer hid til mig! Og Raabet udgaar til alle. Lad ingen tænke, at hans Synder er for store. Mordere og Horkarle, Tyve og Røvere, for alle staar Vejen aaben. Jo større Synd, des større Naade. O, at I vilde lade det kaldende Raab trænge ind i eders Hjærter, ile hen til ham, falde ned for ham, række Hænderne op imod ham, og sandelig siger jeg Eder: han skal tage Eder alle ind i sin frelsende Favn. Amen.»

Dette var for hende Hovedsummen af Præstens Tale. Hun havde siddet foroverbøjet og bidt i

Lommetørklædet for at stagge sin Hulken. Da hun gik ud af Kirken, skælvede hendes Indre i stille, fortrøstningsfuld Jubel. Hun maatte træde helt varsomt med sin Fod for ikke at forstyrre den hellige Fred, som hun var fyldt af. Præstens Ord var falden som Dug paa hendes Sjæls grustørre Bund. Og i samme Nu skød der Vækst og kom der Grøde. Den dejlige Forjættelse tyktes hende saa kendt. Den havde været hendes, hun havde ejet den, og baaret den dybt i sit Hjærte, men den havde ligget begravet under hendes syndige Livs daarlige Frugter. Som ved et Trylleord var nu alt det væltet bort, og Skatten laa der urørt og hel. Hun havde en Fader i Himlen og en Frelser paa Jorden, som vilde gi' hende Haanden, og drage hende til sig nærmere og nærmere, indtil han en Gang fik lukket hende ind i Himmeriges Rige. Det var som om hun havde mødt Frelseren Ansigt til Ansigt, som om han havde standset og set paa hende og kendt hende og smilet til hende. Hun var til Mode, som om hun med et Smil af Lykke kunde være gaaet i den grufuldeste Død for at tjene ham.

Da saa denne Stemning var forbrugt, mældte Anfægtelserne sig. De blev saa mange og svare, at hun tilsidst gik til Præsten, og søgte Hjælp. Først fortalte hun ham bare lidt af sit tidligere Liv; hun følte Sky for at lægge alle Detaljer aabne for en fremmed, men det gav hende ingen virkelig Trøst. Saa forstod hun, at Gud vilde ha',

hun skulde ydmyge sig helt og bekende alle sine Synder, de største med de mindste. Da dette var gjort, fik hun det bedre.

Præsten havde foreholdt hende, at det eneste, Gud kræved af hende, var, at hun skulde tro. Men saa havde hun sagt, at hun ligesom ikke kunde slaa sig til Taals bare med det. Hun vilde saa gærne selv gøre noget for at sone for sig. Da havde Præsten rystet Hodet og smilende svaret: Husk Ordet: Min Naade er dig nok. Men, lagde han til, — den eneste Maade, hvorpaa De kan sone for Dem, det er ved at have Kærlighed. Hun skulde elske sin Mand, tilgive, hvad han havde forbrudt mod hende, ikke bare saadan, at hun ikke længer bar Nag til ham, men saaledes, at hun gav ham hele den forrige Kærlighed tilbage. Hun skulde tjene, ære og adlyde ham. Naar hun levede sit Liv i den fuldkomneste, mest selvforglemmende Kærlighed til andre, saa vilde hun ikke alene finde Fred og Glæde her paa Jorden, men saa vilde hendes Sjæl vokse sig stor og stærk, og saa vilde dens Ævne til at nyde Saligheden hisset bli' saa meget større, for Graden af Salighed, de frelste kunde føle, afhang ene og alene af den større eller mindre Kærlighed, de havde ejet her nede. Men først og fremmest maatte hun se til at komme i et inderligt og stærkt Samfund med Gud, og for at opnaa dette skulde hun bede uden Afladelse og fremfor alle denne

Bøn: «Gud skab i mig et rent Hjærte, og forny en stadig Aand indeni mig.»

Imidlertid tiltog Mandens sygelige Tilstand. Han formaaede stadig væk ikke at skælne mellem Drøm og Virkelighed; dertil kom, at han ogsaa begyndte at lide af Hallucinationer, som han bagefter tog for virkelige Oplevelser. Han blev pirrelig og opfarende, droges bestandig med Forestillinger om, at alle forfulgte og forurettede ham, og lod daglig sit syge Sinds Ophidselse og Vrede gaa ud over sin Hustru. Der var ofte ingen Grænser for hvad han kunde finde paa at pine og plage hende med. Men hun fandt sig i alt med en aldrig svigtende Taalmodighed. Den Anvisning, Præsten havde givet hende til at sone for sig, fulgte hun ufravigelig. Hun gjorde sig til sin Mands ydmyge Tjenerinde. Hvorledes han end behandlede hende, altid var hun lige mild og venlig. Ja, der var Tider, hvor hun syntes, at jo mere jo bedre. Hendes Ægteskab blev hendes Livs uafladelige Askese, og hun bøjed sig villig ind under den, ja undertiden følte hun endog Hjærtet bæve af ekstatisk Henrykkelse over, at Gud havde fundet hende værdig til at lide. En dyb Taknemmelighed for det Frelsesmirakel, der var foregaaet med hende, blev Grundstemningen i hendes Sind. Hvor var Sorgerne let at bære. Hver Aften, naar hun la' sit Hode paa Puden, takked hun Gud for hans Naade og Godhed, og sov ind som et lykkeligt Menneske. Det eneste, som pinte hende, var, at

hun til Trods for alt det hun kæmped, ikke formaaede at føle Kærlighed til sin Mand. Hun kunde bære over med ham, pleje ham, la' sig mishandle af ham, men elske ham paa den Maade, som Præsten havde sagt, at hun skulde det — nej — det var hende ikke muligt.

Saa bad hun da daglig Gud om Tilgivelse for sin Uformuenhed og om Styrke til at tvinge sin genstridige Sjæl til at elske saaledes som hun saa gærne vilde. Og saa trøstede hun sig med, at Gud, naar han saa, hvor oprigtig hun var, vilde la' Naade gaa for Ret, og ta' Viljen i Gærningens Sted.

Paa denne Tid begyndte Folk ude i Byen at tale om, at Dr. Holm nok ikke var rigtig vel forvaret, og at det var en Skam, at en Fyr som han skulde forestaa en Galeanstalt. Samtidig kom der Rygter ud om, at han havde misbrugt sin Stilling lige overfor de sindssyge unge Piger, til at forføre dem, at han havde udsultet de gale, at han drev sin Virksomhed som en Aagerforretning og mere af samme Slags. Hans Kone fik ham til at foreta' en Udenlandsrejse for sin Helbreds Skyld. Hun haabed derved at opnaa, at Snakket skulde dø hen. Han var borte det meste af et Aar og kom tilsyneladende ganske helbredet hjem igen. Derefter gik det godt i nogle Aar, men saa brød der ud et Avisskriveri mellem ham og Økonomen, som han havde afskediget og givet Skylden for en Del Misligheder, der var blevet paatalt, og nu fremkom

der en Mængde Anker mod Holms Administration, alle af en saa graverende Art, at hver eneste af dem for sig alene vilde været nok til at gøre ham umulig baade som Forstander og Læge paa Anstalten. Han blev nødt til at opgi' sin Stilling og drage til Kristiania. Forretningen forpagtede han bort for en Sum, der tillod ham at leve som en rig Mand. Efter et Par Aars Forløb solgte han Anstalten til et Aktieselskab, og blev derved Ejer af en meget anselig Formue. Umiddelbart efter hans Tilbagekomst til Kristiania havde imidlertid Sindssygdommen igen indfundet sig, og nu var det værre end nogensinde før. — —

Fru Holms Læber bevæged sig nervøst, mens hun laa der i Lænestolen med lukkede Øjne. Hun kendte Sorgen som et Snørebaand om sit Liv og en Vægt paa sine Skuldre. Af og til undslap der hende et dybt Suk og et sagte: Herre Gud, forbarm dig over os.

Men tilsidst kunde hun ikke holde Tankerne samlet; de fôr omkring paa de besynderligste Steder, til Linnedskabet, hvor der laa nogle Lagen, som skulde eggevendes, ind i Toilettebordsskuffen, hvor hun havde lagt nogle løse Pengestykker fra sig, til det Silkeplydschses Handskeskrin, hun havde faaet i Julegave, til Beethovens 9ende Symfoni om hvis Opførelse hun havde læst i Bladene . . .

«Henrik!» Hun fôr op af Stolen, vækket ved Lyden af sit eget høje Raab, gned sig over Øjnene, og saa sig fortumlet om. Hun maatte ha' sovet, Taffeluret slog 2. Der var altsaa hengaaet en Time siden Holm gik, — og ja, hun havde drømt. Slig en underlig Drøm det havde været. Hun havde syntes, hun var død, og befandt sig paa et Sted, hvor de alle var døde, en Flade af endeløst Omfang, uden Lys af Sol eller Maane, med en kold gennemsigtig Dæmring. Hun kunde ikke se, om der var nogen Himmel over dem. De var omgi't af en farveløs Atmosphære omtrent 9—10 Alen høj; hvad der var over det kunde hun ikke skelne. Overalt var der Gravhøje, i tætte, uendelige Rækker, to Gange saa høje som de paa «Vor Frelsers Gravlund», ganske dækket af store, blankskinnende Epheublade — og paa dem alle laa der nøgne Mennesker, under et hvidt Klæde, der naaede dem til Hagen. Deres Legemer var iskolde, men det voldte ingen Pine, og deres Hjærter var ogsaa kolde. De laa der, uden Gnist af Ævne til at føle noget som helst, ikke for sig selv heller, uden Medynk, uden Sammenhold, ganske som Stenene paa Gaden. Og den ene var som den anden; med de udslukte Øjne gloede de ret frem for sig. Skulde de nogensinde ta' sig sammen til at gøre noget, saa blev det at række Tunge af sig selv, men de gad ikke det engang. Deres Sjæle var skrumpet ind til et Intet, og de vidste allesammen, at det kom deraf, at de i

levende Live ikke havde haft Kærlighed. Det at ikke ha' haft Kærlighed, det var Fortabelsen, Fortabelsen af sig selv og af Saligheden. Saa havde pludselig Henrik staaet og bøjet sig over hende, han, hendes Barndoms Legekammerat, som var død i Sekstensaars Alderen, og hvem hun som femtenaars Pige havde lovet at vente paa og gifte sig med, og han havde forsøgt at løfte hende op og bære hende bort, men hun var falden tilbage, tung som Bly. Og da han med en usigelig smertefuld Hoderysten havde forladt hende, da var det, at hun havde raabt: Henrik! og var vaagnet.

Hun var stærkt rystet af denne Drøm. Hele dens forstenende Rædsel var endnu over hende.

Lidt efter hørte hun Entréklokken, og straks efter traadte Huslægen, Dr. Thomsen ind.

«God Dag Frue, godt Nytaar» — hilste han. «Naa, hvordan staar det til?»

«Omtrent som ellers» — svarte hun, uden at se paa ham. Hun kunde ikke bekvemme sig til at fortælle Lægen, at hendes Mand i Dag havde haft et Tilbagefald. For hun havde været saa fortrøstningsfuld lige overfor den vantro Doktor, som ikke kunde se, at hendes Mand stadig blev bedre. Saa sikker havde hun følt sig, at hun endog engang havde sagt til Thomsen, at hun vilde vædde med ham om hvad det skulde være, paa at hendes Mand nu kom sig.

Doktoren trak paa Skuldrene. «For Øjeblikket gaar han for Resten oppe i Parken og snakker og

gestikulerer med en Flok Gutter i Hælene paa sig» -- sa han stilfærdigt. «Jeg kommer just derfra.»

«Hvad siger De?» Hun rettede sig hurtig op.

«Det har han jo gjort saa tit, Frue.»

«Men ikke nu paa længe» — sa hun klagende. «Du gode Gud, hvad skal jeg dog gribe til?» Hun rejste sig, gik nogle Skridt, vendte saa om og satte sig ned igen. «Talte De ikke til ham?» spurgte hun saa.

«Jo da, jeg vilde ha' ham hjem og foreslog ham at gøre mig Følge, men han hørte øjensynlig ikke hvad jeg sa, bare gik videre og drev paa med sit.»

«Jeg maa op og hente ham» — hun var allerede henne ved Døren.

Doktor Thomsen havde ogsaa rejst sig. Han stillede sig i Vejen for hende. «Det ved De jo nytter ikke, Frue. Han vil blot gi' en Scene, og bli' gaaende lige godt indtil han blir træt af det.»

Uden at svare, satte hun sig ned igen.

Det gjorde Doktor Thomsen ogsaa.

«Hvor det er sørgeligt!» udbrød hun pludselig, og begyndte at græde.

«Ja, det er vist og sandt» — sa Thomsen med Vægt — «men det behøved ikke at være saa sørgeligt, hvis De bare vilde gøre Deres Pligt.»

«Det nytter ikke Doktor! jeg vil ikke sende min Mand paa Gaustad — jeg kan det ikke, for

det er ikke min Pligt.» Mens hun talte, randt Taarerne ned ad hendes Kinder.

«Nej, jeg ved det nok, om den Ting lader det ikke til, at vi blir enige.» «Naar jeg bare kunde forstaa hvad Mening der er i, at De vil la' baade Dem selv og Børnene bli' pint Livet af,» — det lød som om han talte med sig selv.

«Det er ikke saa galt som De tror,» sa hun.

«Aa jo saa min Sandten Frue,» — Doktor Thomsen tog haardt i, «det er saa galt som det kan være, og det er uforsvarligt at handle som De gør.»

«Der kan jo undertiden gaa Uger hen, hvor han er stille og fornuftig,» sa hun bønfaldende.

«Ja, men hvad hjælper saa det? Tænk paa, hvor forpint og forkuet I ogsaa da er; husk paa Gutterne, hvorledes de sniger sig ud og ind, angest for baade at gaa og bli'. Jeg siger Dem Frue, De gør Synd mod Deres Børn.»

Hun sad og rokked svagt frem og tilbage og saa ret ned for sig.

«Og hvis det endda bare var det,» blev Doktoren ved, «men han gaar jo og ødelægger Formuen. Igaar fortalte Sagfører Rimestad mig, at han nu igen havde købt Aktier for 10,000 Kr. i en Klædefabrik, som ikke var 2000 værdt. Inden De ved et Ord af det, er der ikke en Krone tilbage. Kan De rolig se paa, at Deres Børn bliver gjort til Tiggere?»

Hun sad som før og svarte ingenting.

«Kan De gi' mig en eneste fornuftig Grund for ikke at faa Deres Mand anbragt der, hvor han vilde ha' allerbedst af at være, ikke at tale om Dere andre, ja, for han er uhelbredelig, Deres Mand, han er det, hvor meget De saa gaar og tror det modsatte.»

«Det ved De ikke noget om, Doktor!» sa hun afgørende.

«Saa! ikke det? Da kan jeg dog forsikre Dem, at De ta'r fejl, Frue.»

«For sligt raader alene Gud» — var hendes Svar. «Hvis han vil, og det ved jeg, han vil, saa er han ikke uhelbredelig!»

«Ja, men saa lad da Gud faa prøve med ham i alle Fald! Sæt ham op paa Gaustad, saa han kan bli' underkastet en rationel Behandling. Her hjemme bli'r han værre og værre, det er da sikkert nok.»

«Det vilde være at vise Mangel paa Tro og Tillid til Gud,» svarte hun.

Han gjorde en utaalmodig Hodebevægelse. «Slige Teorier slaar jo al Fornuft ihjæl,» brummed han. «Sig mig, hvis nu Huset brændte over Hodet paa Dem, vilde De saa ikke redde Dem og Børnene, men staa og vente paa, at Gud skulde komme og ta' Dem?»

«Nej, men dette er anderledes, — jeg skal sige Dem, det er en Sag mellem Gud og mig, ja De kan gærne se medlidende ud, det forstaar De Dem ikke paa, men jeg har i alle disse Aar bedt

og tigget Gud hver eneste Dag om, at han skulde helbrede min Mand, ikke for min Skyld, for jeg fortjente ikke bedre, men for at han kunde faa Tid at omvende sig og hans Sjæl bli' reddet. Og jeg har faat den Forvisning i mit Hjærte, at han bønhører mig tilsidst. Jeg ligesom føler, at Gud har tilsagt mig det. Han vil bare prøve min Tro, og derfor vil jeg være taalmodig og bie paa hans Time.» Hendes Øjne var med ét blevne straalende og store, og der lyste Hengivelse og Tillid ud af hendes Miner.

«Men der sker jo dog ikke Mirakler nu til Dags, ved De nok, Frue» — hans Tone var lidt uvillig.

«Jo der gør,» svarte hun fast. «Min Omvendelse er et Mirakkel.»

«Ja, naar det er saadan fat» — sukked Doktoren efter et Øjebliks Tavshed og rejste sig, — «saa nytter det jo ikke at snakke. Jeg har haft et lignende Tilfælde før. Der er intet at stille op. Men sig mig, Frue, har De ikke sat Dem selv eller Gud en vis bestemt Frist, inden hvilken han skal være helbredet, eller hvor længe vil De vente paa Hjælpen?»

«Saa længe Gud finder det tjenligt» — svarte hun.

«Ja, saa faar De altsaa fremdeles holde paa med at gi' ham Bromkalium om Aftenen, og den anden Medicin om Dagen.» Han rakte Haanden ud imod hende.

«De gaar vel ikke til Grønns i Aften?» spurgte han, da han alt var halvt ude af Døren.

«Hvis jeg bare kan faa Holm til at la' være, men han har baade i Gaar og i Morges snakket om, at han vil der hen, og saa er der jo ingen Raad. Der kommer ikke andre end de nærmeste, sa min Svigerinde.»

«Nej, og vi. Men os regner de nu til Familjen. Adjø Frue.» Saa gik han.

En Stund efter kom Doktor Holm. Hans Kone spurgte ham, om han havde truffet nogen hjemme. «Nej» — svarte han mut og vendte sig fra hende.

Da de skulde spise Middag savnedes Sigurd. Magnus, som var kommen ind, frisk og rødkindet, og nu sad og legte med sit nye Erobringsspil, havde ikke set ham siden Frokosttiden.

Fru Holm undred sig over, hvor han kunde være. Saa husked hun paa, hvad der var foregaat om Morgenen, og gik ind paa Gutternes Værelse for at se efter ham. Da hun aabnede Døren, saa hun ham sidde i samme Stilling paa samme Plads ved Bordet, med Haanden under Kinden. Han sad lidt paa Skraa, saa det meste af hans Ansigt var synligt fra Døren. Fru Holm følte et Stik i Hjærtet ved Synet af ham. Han rørte sig ikke, da hun traadte over Tærskelen, men blev ved at stirre frem for sig, ud gennem Vinduet.

«Nej, men Sigurd sidder du endnu der? Din Stakkel,» brød hun ud.

Han drejed Hodet og saa paa hende, uden at ta' Haanden bort; hans Blik var saa besynderlig rørende, modløst og halvt aandsfraværende, og om Munden laa der et stift og tungsindigt Udtryk.

«Har du siddet saaledes hele Tiden?»

«Ja,» svarte han.

«Hvorfor har du ikke læst eller ta't dig nogen Ting for?»

«Jeg har tænkt,» var Svaret.

Hun gik tæt hen til ham, tog hans Hode mellem sine Hænder og lagde det op til sit Bryst. «Du maa ikke se saa bedrøvet ud, Sigurd,» og mens hun klappede hans Haar og Kinder, strømmed hendes Taarer ned over ham.

Han rejste sig, slog Armene om hendes Hals, og brast ud i en krampagtig Graad.

«Saa saa, tør nu dit Ansigt, og kom ind og spis.»

«Aa nej, lad mig slippe» — bad han gennem Hulken. «Jeg kan ikke, jeg vil ikke træffe Papa, han gør mig saa ond.»

«Nej, men Sigurd, da.»

«Jo, jo,» raabte han heftigt, «han er altid saa fæl imod mig, jeg tror, han hader mig.»

«Du ved jo, han er saa syg, Sigurd.»

«Og jeg hader ogsaa ham» — blev han ved. «Og naar det kommer op i mig, er jeg sint paa dig ogsaa, og paa Magnus og paa alle, alle!»

«Paa mig? Hvad er du sint paa mig for, Sigurd?»

«Jo, for du skulde ikke ha' giftet dig med Far, saa havde du ikke faat mig, og det vilde været meget bedre.»

Han havde fjærnet sig et Stykke fra hende, og stod nu og saa paa hende med en halvt anklagende, halvt ræd Mine.

Fru Holm var bleven ganske bleg. «Nej, at du kan ha' slige Tanker, Sigurd, du forfærder mig» — sa hun.

«Ja, jeg ved det nok, Mødre tror altid, at Gutter ikke tænker over saa'ntnoget, men det tar de fejl i. Du maa tro, jeg har Greje paa mange Ting, jeg, og jo ældre jeg blir, jo mere lej og ked er jeg af altsammen, og naar Religionslæreren siger, at Livet er den største og herligste Gave, som vi daglig skylder at takke Gud for, saa er jeg færdig at le ham op i Ansigtet. Sligt Sludder!»

Fru Holm følte sig ganske raadløs. Hun havde nok vidst, at Sigurd var en vanskelig Gut, men at det var saaledes fat med ham, disse Oprørstanker, — sligt havde hun ikke drømt om. Det var hende pludselig, som om hun saa en svimlende Afgrund mellem sig og Gutten, og at hun for alt i Verden maatte faa ham uskadt over, men hun vidste ikke hvorledes. Et Mylder af Vanskeligheder steg op foran hende og bredte sig alle Vegne. Hun maatte tale med ham, rigtig indgaaende, men ikke nu, det var der ikke Tid

til, og saa maatte hun først ha' hentet Styrke i Bønnen.

«Vi skal snakke om dette en anden Gang,» sa hun alvorligt, «kom nu ind og spis Middag.»

«Nej jeg vil ikke, jeg kan ikke, jeg er syg, jeg ligger til Sængs!» og i et Nu havde han sparket Støvlerne af Fødderne, revet af sig Trøjen og var i et Spring oppe i Sængen med Tæppet over sig lige til Hagen.

«Vil du virkelig gøre mig saa imod, Sigurd?» — hun stod og bøjede sig over ham, «i Dag paa Nytaarsdag?»

«Ja, du maa ikke være sint, Mama; jeg er ikke sulten, og jeg har saa ondt i Nakken, det hamrer og værker, og naar jeg rører mig, er det ligesom hele Hodet vilde falde af.» Han saa virkelig ud til at tale sandt; Kinderne var formelig indsunkne, og Øjnene var matte og uklare som to Klatter brusten Mælk.

«Ja, ja Sigurd, naar du virkelig er syg, saa faar du jo ligge, men se saa til at falde i Søvn, saa skal du faa Mad, naar du vaagner.» Hun strøg ham over Haaret, lagde Tæppet bedre til Rette og gik fra ham.

Om Aftenen gik de til Grønns. Fru Holms Forsøg paa at faa sin Mand til at opgi' det, havde været frugtesløse. Han vilde ikke fornærme sin Søster ved at bli' borte fra hendes Familjeselskab paa en saadan Aften.

Sigurd, der var kommen i bedre Humør efter

at ha' sovet en Stund, havde ingen Indvendinger gjort. Han og Magnus var gaat i Forvejen for at lege med de andre Børn.

Fru Holm kom derhen beklemt om Hjærtet, men lidt efter lidt blev hun roligere. Alt gik godt. Holm talte ikke meget, og det, han sa, var fornuftigt. Efter Aftensbordet blev der spillet femkantet Whist ved flere Borde. Da det var Holms Tur at sidde over, kom han hen til sin Kone, stod lidt og saa over hendes Skulder paa Kortene, pegte et Par Gange paa, hvad hun burde spille, og gik saa ind i Værelset ved Siden af, hvor der var Cigarer og Toddy.

«Det er din Tur, Carsten!» raabte Fru Grønn en halv Time senere fra Kabinettet ind i Dagligstuen, hvor Fru Holm sad. «Sig det til ham Elise» — blev hun lidt efter ved, da han ikke kom. Fru Holm drejed Hodet i Retning af Røgeværelset og gentog Opfordringen til sin Mand. Da han intet Svar gav, rejste hun sig og gik ind for at se efter ham. Han var hverken der eller i Spisestuen. Hun vented en Stund, men da han fremdeles ikke viste sig, gik hun ud i Entréen for at se, om hans Tøj hang der. Nej, det var borte. Altsaa var han gaat ud. Fuld af Uro og Bekymring gik hun ind igen til de andre, og sa, at han vist maatte ha' ta't sig en Tur. Doktor Thomsen, som var hendes Makker ved Spillebordet, vekslede et hurtigt Blik med hende. Hun fik en anden til at ta' sine Kort, og gik ind i

Spisestuen, der laa nærmest Entréen for at vente og lytte. Fra Værelset ved Siden af lød Larmen af Børnenes Leg og høje Latterudbrud ind til hende. Hun hørte Sigurds Stemme raabe: Hvad Dom skal denne ha', som ejer dette Pant? og følte et Øjebliks Glæde over hans livlige Deltagelse i Legen. Saa drev hun op og ned paa Gulvet, aabned Vinduet og keg ned paa Gaden, gik saa ind igen i Dagligstuen for at se, om han skulde være kommen, skøndt hun vidste det var umuligt, satte sig, rejste sig igen, drev hen til Kortbordet og stod lidt og saa paa. Hendes Hjærte var sammensnøret af en trykkende Angest. Hun havde en Forestilling om, at der hang et uhyre Blylod i Luften over hendes Hode, og at det i næste Nu vilde falde ned og knuse hende.

Pludselig blev der trukket i Klokkestrængen saa haardt og heftigt, at det gav et Sjok i alle de tilstedeværende. I det halve Minut, der hengik inden Pigen fik lukket op, vedblev Lyden at trænge ind til dem, et hidsigt, ustandseligt Rabalder. Fru Holm greb fat i en Stoleryg. Det var som om Jorden blev borte under hende. Ufravendt stirred hun mod Døren. Omtrent i samme Nu, som Ringningen forstummede, blev Døren revet op med Voldsomhed, og hendes Mand stod paa Tærskelen, gusten i Ansigtet, med vildt stirrende Øjne, Hatten i Nakken og Overfrakken opknappet.

«Afvejen!» skreg han med hvinende Stemme.

«Ser Dere ikke det Hode der?» Han pegte med sin Finger ud i Luften omtrent en halv Alen frem for sin Næse. «Hør efter hvad det siger. Ti stille! Dere Kæltringer!» han stampede rasende i Gulvet, «Dere Tølpere, Dere Hælere, Dere Løgnhalse! Det skal skriges ud over al Verden, hvad min Hustru har vært for en, saa kan Dere sidde der i jeres Nøgenheds Skam og se, hvad Dere faar at skjule jeres Uterlighed med. Hys, vil Dere tie, siger jeg.» Han strakte Hodet fremover som om han lytted, og saa begyndte han i en lav, bugtalerlignende Tone. «Din Hustru har bedraget dig, hun har staat i Krogene og hvisket med sine Galaner, hun har ladet dem kysse sig, hun har siddet paa deres Skød, og de har kærtegnet hendes Yndigheder, hun har talt ilde om sin Mand, og sagt, at han gjorde hende ulykkelig, hun har løjet ham paa, at han har bedraget hende for Livet og stjaalet hendes Ungdoms Glæde fra hende. Hun har forpestet Luften i hans Hjem, og han har gaat omkring og aandet ind Bordelatmosphære, og derfor blev du liderlig og forførte de sindssyge Piger — Nej!» skreg han pludselig med sin egen Stemme, og slog med knyttet Haand ud i Luften Gang paa Gang, som søgte han at ramme noget, men ikke kunde. «Du lyver Skurk, dit Satans forbandede Afkom, dit Djævlegespenst! Jeg gjorde det for at eksperimentere, for at helbrede dem. Men naar nu Syndfloden kommer over Jorden, saa skal den vaske mig saa ren som Sne, mens alle Dere

andre skal fare til Helvede i jeres Skiddenhed.» Han slog et Slag i Spillebordet foran sig, saa at Pladen brast og Lysene faldt paa Gulvet.

De bestyrtede Gæster havde staat og stirret paa ham som forstenede Mennesker. Nu sprang nogle af Herrerne til for at holde ham. Fru Holm var sunken besvimet om og var bleven ført ud af Stuen. Doktor Thomsen havde straks efter hans Indtrædelse vekslet et Par Ord med Værten og havde forladt Huset i stor Hast.

Holm slog omkring sig som en rasende. Mange Ting gik i Stykker, og Stumperne fløj til højre og venstre. Stolene laa væltet paa Gulvet.

«Der maa gaa Bud efter Hjælp» — hvisked nogle af Damerne. «Hjælp!» brølte Holm, og i et Sekund havde han snappet Ildrageren og var sprunget op paa det knuste Spillebord. «Jeg skal hjælpe jer allesammen, kom bare her», og han fægtede med Ildrageren til alle Sider mellem de flygtende Mennesker, der pakked sig sammen i en Halvkreds borte ved Døren. Han lod Ildrageren synke, støtted sig til den, og begyndte at tale med rolig, højtidelig Stemme, som stod han paa en Prædikestol, og havde en Tilhørerskare foran sig: «Der oppe sidder Gud og styrer alt det, som ingen kan se og ingen kan høre, og der nede sidder Djævelen og han styrer, saa én baade kan se og høre det, for det er ham, som regerer Menneskene, og Gud kan ikke faa Lov at røre sig for ham. Han har sine Tjenere alle Vegne, og de

bagbinder Mennesker og Dyr og kaster dem ned i den vældige Pøl, som er større end baade Jorden og Himlen tilsammen. Men over baade Gud og Djævelen regerer jeg, for jeg har et Hode, som gaar foran mig og siger mig alle Ting. Hem,» vedblev han og lo, en indvendig, klukkende Latter, «der gaar jeg ganske stille hen ad Gaden, og saa med ét, ser jeg et Hode, med sort glat, tætklippet Haar, et Hode, skal man ha' set paa Magen! Et Baghode med store Ørevipper, og hverken Hals eller Krop, og naar jeg vil komme om paa den anden Side og se det i Ansigtet og begynder at løbe, saa løber det ogsaa, piler af Sted som det er galt, og naar jeg gaar sagte, eller staar stille, saa gør det ligesaa.» Han syntes at falde i Tanker, men kort efter knejste han med Nakken: «Kender Dere mig, ikke? Ved Dere ikke, hvem Dere har for Dere? Jeg er Overgud, Overgud!» Han nikked og gentog det flere Gange med synligt Velbehag. Pludselig slog han ud med Haanden. «Dette fordømte, tætklipte Hodehaar! Væk med Dig, din Satans Maske!» Stemmen blev til et Skrig.

I dette Øjeblik blev han grebet bagfra og revet overende af en Mængde haandfaste Næver. Doktor Thomsen var vendt tilbage med nogle Opsynsmænd fra Rigshospitalet, som stille og ubemærket var kommen ind gennem Kabinettet og havde lusket sig bag paa ham.

Der blev nogle Minutters voldsom Kamp,

inden de fik ham bunden. Saa tog de ham imellem sig og bar ham ned i Vognen. Doktor Thomsen fulgte med. Lyden af hans Forbandelser og Skrig blandet med slæbende og uregelmæssige Skridt af tunge, trampende Støvler naaed fra Trapperne ind i Stuen. Efterhaanden tabte Larmen sig, men først da Vognen kørte bort, blev det ganske stille.

Han blev ført lige til Gaustad og maatte straks i Celle. Da der var gaat et Par Maaneder, blev han roligere og kom over paa en anden Afdeling. Men en af de første Dage efter Forandringen benytted han sig af et ubevogtet Øjeblik til at hænge sig i sit sorte Silkehalstørklæde.

Da Doktor Thomsen bragte Fru Holm Efterretningen om hans Endeligt, udstødte hun et Jammerskrig og faldt bagover i Stolen som ramt af Slag. Til alt, hvad han sa om, at hun burde glæde sig over, at hendes Mands pinte Sjæl nu havde faat Ro, svarte hun ikke et Ord. Da han videre blev ved at tale til hende, rysted hun svagt paa Hodet og betyded ham ved Tegn, at hun ønsked at være alene. Med et Suk forlod han hende, og gik hen til Svigerinden Fru Grønn, hvem han bad se til hende. Da denne kom, fandt hun Døren stængt. Hun banked paa og raabte ind til hende; men der kom intet Svar. Saa blev hun hos Gutterne, spiste til Middag sammen med dem, og gentog fra Tid til anden sin Banken paa den lukkede Dør, hver Gang med det samme Resultat. Tilsidst lod Fru Grønn Gutterne forsøge.

«Luk op Mama, det er mig, Sigurd» — raabte han, «vi er saa bange, du er syg.» Efter nogle Øjeblikkes forgæves Lytten, begyndte Magnus. «Mama, Mama, kan du ikke lukke op for os — kære søde Mama!» Da der fremdeles ikke kom nogen Lyd til Svar, brast begge Gutterne i Graad. Saa endelig blev Nøglen langsomt drejet rundt og Døren aabnet.

«Gaa ind paa jeres Værelse og læs Lektier, eller gaa ud og leg Gutter,» sa Fru Holm, — «I skal ikke være bange for mig, jeg fejler ingenting.»

Der var halvmørkt i Stuen; hun stod med Ryggen mod Vinduet, saa hendes Ansigt ikke kunde ses.

Sigurd og Magnus holdt op at græde. De tog fat i hendes Hænder, som de kyssede.

«Men hvorfor vil du ikke komme ind til os?» spurgte de, «du har jo heller ikke spist Middag.»

«Jeg skal nok spise siden,» — hun tog dem begge ind til sig, og klapped dem, — «men jeg vil saa gærne være alene, gaa nu fra mig.» De følte sig beroliget og adlød uden at sige mere.

«Vil du ikke, at jeg skal sidde lidt hos dig, Elise,» spurgte Fru Grønn, der havde holdt sig tilbage under Optrinet med Gutterne, og nu traadte hen til Døraabningen.

«Nej, jeg maa være alene, — jeg kan ikke tale med nogen, ellers Tak,» svarte hun i den forrige rolige Tone.

«Men her er saa koldt, Ilden i Kakkelovnen er gaaet ud, — lad mig i det mindste faa stelle lidt for dig,» bad Fru Grønn. «Jeg skal ikke sige et Ord.»

Fru Holm satte sig ned paa sin forrige Plads, der hvor hun havde siddet siden om Morgenen da Doktor Thomsen havde været der, uden at svare. Hun la' sig bagover og lukked Øjnene.

Fru Grønn fik lagt i Kakkelovnen og tændt Lampen. Saa kom hun ind med en Kop The, som hun bad hende drikke.

«Ja Tak, sæt den der,» hvisked Fru Holm uden at aabne Øjnene. «Og lad mig saa være alene.»

Fru Grønn tog Nøglen af Døren, og gemte den. Saa gav hun Pigerne nogle Instrukser og gik.

Fru Holm blev siddende i samme Stilling hele Aftenen. Naar Stuepigen kom og spurgte hende om noget, rysted hun enten paa Hodet eller svarte med et Enstavelsesord. Da Gutterne var inde og sa god Nat, retted hun sig op og kyssed dem kærligt.

«Skal ikke Fruen gaa til Sængs nu?» spurgte Stuepigen en Times Tid senere. «Det skulde Fruen rigtig gøre.» Hun havde lovet Fru Grønn ikke at lægge sig, saa længe hendes Frue var oppe.

Rent mekanisk rejste Fru Holm sig og gik uden et Ord ind paa Soveværelset. Naar hun var der, maatte hun vel faa Fred, tænkte hun. Hun

vinked til Pigen, som vilde følge ind med, at hun ikke behøved hende, og lukked Døren efter sig.

Men i Stedet for at klæde sig af, gled hun ned i en Lænestol, støttede Albuerne paa Knæerne, og Ansigtet i Hænderne, og blev siddende ubevægelig i over en Time.

Hvorledes var det muligt, at Gud kunde ha' tilladt det. Hun havde jo bedt saa inderligt i Jesu Navn, bedt uden Afladelse. Og Frelseren havde jo sagt, at den, der havde Tro som et Sennepskorn skulde kunne sige til et Bjærg: løft dig op og kast dig i Havet, og det skulde ske. Og hun havde haft Tro. Der havde ikke været Tvil i hendes Hjærte, ikke Gnist af Mistro til, at Gud jo baade kunde og vilde hjælpe. Og hun havde ikke bedt om nogen verdslig Ting. Denne Bøn kunde ikke være af dem, som ikke var Gud velbehagelig. Opfyldelsen af hendes Begæring vilde jo kun tjene til Guds Forherligelse. Det gjaldt jo om at frelse en Menneskesjæl. Hvorfor, hvorfor havde Gud da ikke bønhørt hende. Hendes Tanker kredsede om dette ene. Hun tænkte det om og om igen. Uafladelig rundt i en Ring gik det, og for hver Gang hendes Forstand stod stille foran dette haabløse Spørgsmaal, var det som om hun tørnede mod en Mur, og blev kastet voldsomt tilbage og saa hørte et Skrig i sin Sjæl, et kort, skarpt, meningsløst Skrig. Tilsidst kunde hun ikke holde ud at sidde stille. Hun fôr op og begyndte at gaa i en stor Halvcirkel omkring begge

Sængene fra det ene Hodegærde til det andet. Var det da muligt, at hun havde bedraget sig, at Forvisningen om, at hun var Guds benaadede Barn i Kristo havde vært en Indbildning? Nej, nej, nej! Hun var jo efter sin Omvendelse bleven et nyt Menneske. Det stærkeste Bevis var, at hun havde faat Renhed i sin Vilje. I Begyndelsen havde hun ofte følt en undrende Henrykkelse over, at hun ikke mere havde Gran af Dragelse mod det syndige Væsen, hvori hun tidligere havde levet. Det var Viljen, der var bleven genfødt. «Hvorledes skulde hun gøre den store Ondskab at synde mod Gud?» Hun havde ikke ta't fejl, hun havde vært i Samfund med Gud. Hun havde følt saa tydeligt, hvorledes han boed og leved i hendes Hjærte, hvorledes hun daglig vokste i Troen og Naaden. Og alligevel havde han forladt hende. Forladt hende! Hvorfor, hvorfor, hvorfor! Hun gik hurtigere og hurtigere, næsten løbende, og hver Gang hun skulde vende, drejed hun sig paa Hælen, saa hun kom svirrende rundt. Om Morgenen fandt Pigen hende liggende sammensunken paa Gulvtæppet med Hodet op imod Puffen ved Fodstykket af Sængene. Hun var føjelig og viljeløs som et Barn og lod sig uden Modstand bringe til Sængs, hvor hun blev liggende i mange Uger.

Da hun kom op igen efter Sygdommen, var hendes indre Menneske som knækket og visnet. Hele Dage igennem kunde hun sidde paa en Stol ret op og ned og rokke sagte med Hodet og se

ned i Gulvet, eller hun drog sig langsomt gaaende frem og tilbage med en klynkende Klagelyd. Naar Gutterne kom ind til hende, saa hun hjælpeløst paa dem og klapped dem, hvor det kunde falde sig, med en underlig famlende Bevægelse. Ved Maaltiderne var hun som oftest tavs, og naar Sigurd og Magnus kom med et Spørgsmaal eller fortalte hende noget, svarte hun med træt Stemme eller hørte paa dem med et stillestaaende Smil.

Menighedens Sjælesørger kom undertiden og besøgte hende. En Dag sad han og udlagde for hende om Korsets Velsignelse og Bønnens Magt. Han talte indtrængende om, at den Gud elskede højest, tugtede han haardest. Han formanede hende til Taalmodighed. Det gjaldt om at ydmyge sig under Guds vældige Haand og blive varagtig i Haabet og Troen, for at han i sin Tid kunde faa ophøje os.

Da hun som sædvanlig intet svared, og han gærne vilde faa et Indblik i hendes Sjælstilstand, spurgte han hende ligefrem, om hun var flittig til at bede.

«Nej» — svarte hun ligegyldigt — «jeg be'r aldrig.»

«Beder aldrig!» — gentog han forbløffet — «jeg troede dog, De var en sand Kristen.»

«Det troede jeg ogsaa» — svarte hun hen i Luften med en Mine som en, der tænker højt — «men se, om der var nogen Hjælp i det.»

Han gjorde hende en hel Del Spørgsmaal,

som hun besvarte modstræbende, og i en Tone, som om alt det keded hende, og da Præsten var kommen efter, hvordan det forholdt sig med hendes Kristendom udbrød han: «Gud hjælpe mig, Frue for Deres arme, forvildede Sjæl. Hvor kan De tænke, at det gaar an at sætte Himlens og Jordens Herre et Maal og en Grænse?»

«Hans Veje er ikke vore Veje. Hvad ved vi usle Kryb om, hvad der tjener til vor evige Fred? De maa være forvisset om, at det, Gud har gjort, er vel gjort. Han har set, at det var nødvendigt for Deres Sjæls Frelse, at Deres Bøn ikke blev opfyldt. Alt hvad der møder os er et Udslag af hans Kjærlighed. Tænk paa den Gang hans egen Søn bad i Gethsemane Have: Herre, tag denne Kalk fra mig! Blev han kanske bønhørt? Nej, i Døden sendte han ham, i den grufuldeste, mest fornedrende Død. Og saa vil De klage? Da Jesus hang paa Korset, raabte han: Min Gud, min Gud! hvi haver Du forladt mig? Ogsaa den kvalfulde Kalk at føle sig forladt af Gud, ogsaa denne Kalk maatte han, Sønnen, Verdens Herre tømme til sidste Draabe. Og tviler De vel paa, at Gud elskede ham, sin egen, énbaarne Søn? Og hvad vil De befatte Dem med at gruble over Deres Mands Tilstand hinsides? De har ikke Lov til det. Alle Menneskers Skæbne, baade levendes og dødes staar i Herrens almægtige Haand. Hvis hans Sjæl er gaat fortabt, saa har det saaledes været bestemt i Guds vise Raad fra Evighed af,

og maa som alt andet tjene til hans Riges Forherligelse baade her og hisset. Ak nej, Frue, bøj De Knæ for Gud, og raab om Naade for Deres Frafald og Formastelse. Men skynd Dem, før det er for silde, at det ikke skal hedde: Du kendte ikke Din Besøgelses Tid.»

Disse Præstens Ord gjorde for et Øjeblik Indtryk paa hende. Da han var borte, forsøgte hun for første Gang i lang Tid atter at bede, men det lykkedes ikke. Hun følte hverken Sønderknuselse eller Anger eller Længsel efter Gud, og Ordene, som hun ledte efter, lod sig slet ikke finde. Hendes Indre var tomt og stille som en udtørret Brønd.

Efterhaanden som Tiden gik, blev hun mere og mere lig en Skygge af sig selv. Tilsidst gik hendes tungsindige Sløvhed over til stille Vanvid. Familjen tog sig af Gutterne og sørgede for deres Opdragelse. Til hende lejede de en liden Lejlighed paa tre Værelser og fik for god Betaling et gammelt Tyende til at pleje hende. De sidste Aar af sit Liv sad hun fra Morgen til Aften paa en Skammel eller paa Gulvet og pilled paa et Straa og rysted paa Hodet og sukked og smaapludred uafladelig. Saaledes døde hun.

Knut Tandberg.

Knut Tandberg laa paa Sofaen inde i Musikværelset. Han strakte sine Lemmer, saa det knaged, knytted Hænderne og gjorde Gymnastik med Armene, idet han nynnede: «Tra, la, la, færdig for i Dag, tra, la, la, ikke fler i Dag, tra, la, la, Ro for i Dag, tra, la, la, ud og møde hende.» Ved de sidste Ord, som han gentog flere Gange, dæmped han Stemmen til en Hvisken, plired med Øjnene og bevæged Læberne, som naar man taler til en døvstum.

Værelset var rummeligt, men tæt møbleret, med et bredt Vindu, der vendte ud til Kristian-Augustsgade. I det ene Hjørne stod et opslaaet Flygel. Musikalier og Bøger var spredt omkring paa Møblerne. En Nodestol af messingbeslaaet Ibenholdt med et aabent Bind Øvelsesstykker stod nærmere Vinduet. Henne paa Chaiselonguen laa en Violin, og paa Gulvet, støttet op til et Stoleben stod nogle Buer. Paa Væggene hang der Brystbilleder af Grieg og Kjerulf og af nogle tyske Komponister. En vældig Portrætbuste i Kalipasta

af Wagner knejste paa en sort Søjle i Hjørnet ligeoverfor Flygelet. Skrivebordet var bedækket af en Mængde underlige Smaating. Ved første Øjekast fik man ikke Greje paa hvad det altsammen var, men saa man nøjere efter, opdaged man Damevifter, Paafuglefjer, japanesiske Papsager, smaa slebne Flakoner med Rester af Essents, brogede Baandstumper og Silkesløjfer med forgyldte Kokarder, stukket fast i en Fløjelspude, kinesiske Daaser, foruden en Mangfoldighed af ubestemmelige Snurrepiberier. Og imellem alt dette stod der saa pludselig fornuftige Ting, som Buster af Bjørnson og Sverdrup, et Par antike Lysestager og et smukt Skrivetøj af Bronce med en Minervafigur i Midten.

Tandberg rejste sig halvt og skød en Lænestol bort, der stod lige ved hans Hode; trak saa et, med drapfarvet Plysch og guldindvirkede Frynser monteret Avisbord hen i Stedet for, bøjede sig ned og tog en Cigar af en Kasse fra den underste Bordplade. Derpaa tændte han, flyttede Askeskaalen, saa den stod bekvemt for ham, la sig tilbage paa Puden og gav sig til at røge stille, dampende.

Han saa lige ud for sig med et drømmende, halvt skalkagtigt Blik. De yderste Øjenkroge var tæt sammenknebne, og om den lille, runde Mund med den stærkt opoverbuede Overlæbe, laa der et Smil som hos en glad beruset.

Han laa og tænkte paa Margrethe Falsen og det Forhold, der var kommet imellem dem.

«Død og Pine!» udbrød han pludselig og lod sin knyttede Haand falde ned paa den polstrede Sofaryg.

Undertiden kunde der fare som en svimlende Forskrækkelse igennem ham, naar det kom for ham, hvor afsindigt det hele var. Han, en gift Mand, og hun den unge, fint opdragne Pige med sin gammeldags fornemme Slægt og den strikse, lille Statsraad af en Far.

Men paa den anden Side. . . . Et sligt Pigebarn! Hun var jo ikke til at holde ud. . . . Saadan som hun havde tat ham. . . . Han var sandelig uden Skyld denne Gang. — Næsten da. — Smuk var hun slet ikke med den lille, fornøjelige, klumpede Næse, og de skæve, blaagraa Øjne, der for Resten kunde tindre og lyse og bore sig fast, saa det gik én gennem Nerverne. Og saa havde hun den første Ungdoms bedaarende Friskhed i sin gulblege, skinnende Hud, i sin Skikkelses smidige Fasthed, i sit vældige, viltre, sortglinsende Haar, i sine røde, finttegnede, lidt smale Læber, i de skønne, straalende Tænder, i sin bløde, forførende Talestemme, i sin fejlfrie Haand og Fod, i sit hede, balstyrige Blod, — ja, i hver Pore af sit herlige Legeme.

Han havde truffet hende første Gang for et Par Maaneder siden, da Kunstnerne foranstaltede nogle Tableauer i Studentersamfundets Sal, til Indtægt for en afdød Malers Efterladte. Med Nød og Næppe og ved forskellige Intriger fra Venners og

Veninders Side havde Statsraaden git sit Samtykke til, at hun blev med. Tandberg havde været i Komitéen og havde arrangeret Dragter og sminket Damerne, og ved den Lejlighed havde han spaset med hende og gjort Kur til hende, saadan som han plejed, uden at tænke noget videre ved det.

De, som kendte ham, tog det aldrig for Alvor. Der var saa mange Historier om, at han den ene Aften kunde være saa aldeles optat af en Dame, at han hverken hørte eller saa andet end hende og ved Afskeden udtrykte sig, som om Livet intet Værd havde for ham, hvis han ikke snart fik gense hende, og saa, naar de næste Gang mødtes, var det ofte knapt at han kendte hende igen. Det hed sig endogsaa, at han ved flere Lejligheder havde aftalt Stævnemøder, hvorfra han var udebleven, simpelt hen fordi det var gaat ham i Glemmebogen.

Men stadig væk var der nye Damer, som forelsked sig i ham og paa forskellige Maader viste ham det, hvad der altid mored ham i Begyndelsen, men endte med at trætte og kede ham. Saa plejede han at gaa til sin Kone og sige: «Den vesle Barnungen har gaat hen og forlibet sig i mig, du. Hjælp mig af med hende, er du snil.» Eller: «Det gamle Nar gør sig Indbildninger. Naar vi nu støder paa hende, saa maa du love at komme mig til Undsætning.» Birgit, hans Kone, kunde saa ryste paa Hodet og svare: «Du skulde dog en Gang holde op med det Kurmageri, Knut. Krukken

gaar saa længe til Vands, at den til Slut kommer hankeløs hjem igen.»

Og nu var Birgits spøgende Spaadom gaat i Opfyldelse. At det altsaa virkelig skulde hænde ham. Du himmelske Tid, hvem skulde ha' tænkt det! Skøndt jo, hun havde egentlig interesseret ham stærkt fra først af.

Den Maade hun havde lyttet til hans Ord, og det Blik hun kunde sætte paa ham, naar han sa, at hendes Organ virkede som «Lider ohne Worte» — eller at hendes Latter var «Wagnersk», — vidtaabent, spørgende, med et Glimt som af Rædhed eller Jubel, der saa pludselig sluktes, mens Farven vekslede paa hendes udtryksfulde Ansigt.

Og saadan som hendes Øjne søgte og fandt ham; hvor langt han end stod borte, disse Øjne der bad og forskede og magnetisk trak ham til sig. Naar han fra nogen Afstand uforvarende mødte hendes Blik, var det livagtig som hun kaldte paa ham.

Og naar han havde budt hende op til Dans —. Den sitrende, spænstige Bevægelse, hvormed hun la sin Arm i hans. — Aldrig havde han set en saa straalende Glæde i noget Menneskes Miner, og ikke bare Glæde — der var noget over hende, som om hun kunde gi sig til at græde.

Og den Gang han kom ind i Paaklædningsværelset, og sa, at der kun var 3 Minutter til Tæppet skulde gaa op for det næste Tableau, og alle skyndte sig ud paa Scenen, og hun blev

staaende igen alene og trak i sin Tyrolertrøje med de skælvende Fingre. Han havde saa sagt noget om, at hendes Haaropsætning ikke var rigtig, og hun havde vendt Hodet om mod ham og set paa ham saaledes, at det løb ham koldt ned over Ryggen. Han var bleven saa underlig bevæget derved, næsten forlegen, og for at lade som ingenting gik han hen og rettede paa Haaret, løste en lang Flette, og sa, at den skulde falde ned over Ryggen. Derpaa var han traadt lidt tilbage for at betragte hende, og saa havde han sagt: «Spejl Dem og se, hvad De synes.» Men hun havde rystet paa Hodet og smilet svagt og svaret: «Det er det samme, naar De har gjort det,» hvorpaa hun var kommen nærmere med nølende Skridt og nedslagne Øjne og havde grebet hans Haand og løftet den op imod sit Ansigt, men i det samme havde Klokken lydt, og hun var pilsnart faret gennem Døren uden at se sig tilbage.

Men den Aften havde han grebet sig i at tænke paa hende, efter at han var kommen hjem.

Og saa den sidste Forestilling der nede. Hvad der da var hændt, havde gjort Udslaget. Der havde været Dans til Alslutning ud over Natten. Flere Gange havde hun sagt til ham, at nu maatte hun hjem, Vognen havde ventet saa længe, men han havde lokket hende til at bli' lidt endnu. Men saa endelig var hun gaat ind efter sit Tøj. Han kunde ikke følge hende straks, fordi nogle Damer i det samme tiltalte ham, men et Par

Minutter senere stod han der inde og saa hende sidde paa Kanten af en Sofa med Hænderne paa Knæene, og Hodet bøjet nedover mod Brystet. Hun gjorde ingen Bevægelse, da han nærmed sig; det var som hun ikke hørte, at han kom. Han satte sig ved Siden af hende og sa sørgmodigt: «Saa skal det altsaa være Slut med i Aften.» Hun gav intet Svar. «Jeg vil følge Dem herfra,» sa han lidt efter, «De skal dog ikke køre hjem alene.» «Pigen er med» — svarte hun tonløst — «hun sidder i Vognen og venter paa mig.» — «Ja saa da» — sukked han — «det var ellers bra ærgerligt.» — Hun holdt sig fremdeles ubevægelig; Hodet hang som en knækket Blomst.

«Vil De ikke sige ordentlig Farvel til mig?» begyndte han saa. Hun kramsed med Fingrene i Silkeplisseen paa sit Kjolefang, ellers rørte hun sig ikke.

«Det har været morsomme Dage,» vedblev han og aanded dybt op, — «det værste er, at jeg kommer at savne Dem saa forbandet.»

Hun retted sig raskt. «Er det sandt?» Stemmen var saa underlig; den dirred af baade Latter og Graad. «Er det sandt? aah! sig om det er sandt,» gentog hun og saa paa ham med et Blik, som om Liv og Død afhang af Svaret.

«Des værre, det er altfor sandt,» — svarte han knurrende. «Fanden saa dumt at gaa hen og forelske sig» — føjed han ærgerlig til.

Hun stirred paa ham med opspilte Øjne og

et kridhvidt Ansigt. Saa tog hun sig til Hjærtet og drog Aanden dybt, liksom hulkende, hvorpaa hun rejste sig, gik med slingrende Skridt hen til Garderoben og famled med Hænderne mellem Overstykkerne.

Han rejste sig ligeledes. «Vil De ikke sige ordentlig Farvel, spør jeg?» Hun vendte sig med en pludselig Bevægelse og stod nogle Sekunder usikker kæmpende. Saa bredte hun hurtigt Armene ud, la Hodet bagover og kastede sig om hans Hals, idet hun brød ud i en heftig Graad. Han trykked hende til sig, og kyssed hende blødt og lydløst paa Hals og Nakke. Saa slap han hende, og hun fandt sit Tøj, og han hjalp hende, og hun trykked hans Haand og saa paa ham med et Søvngængerblik, og han hvisked: «Mød mig ved Skarpsno i Morgen Aften Klokken 7,» og hun nikked, og han fulgte hende til Vognen og vidste ikke, hvorledes han var kommen op igen, eller hvor han var, før hans Kone kom hen til ham og sa: «Hvad gaar der af dig, Knut? du ser ud som du havde været bjærgtagen, og ikke kunde sumle dig paa at være sluppen ud igen.» Og han havde let saa hjærtelig til hendes Ord, og havde git hende Armen og danset med hende, og hun havde ikke anet, at han lo, fordi han var saa glad, saa yrende vild af Glæde, og saa overgiven, næsten kaad over, at hun uden at vide det havde fundet en saa træffende Betegnelse for hans Tilstand.

For netop som hans Kone sa, saadan var det.

Han havde været bjærgtagen i disse Aar, da han gik om uden at være forelsket. Det var som at være klemt inde, med Bjærgvægge over og under sig og paa alle Kanter, blandt Drauger og Trold, selv halvt en Trold. I Forelskelse, hensynsløs, sanseløs Forelskelse, deri og kun deri var Livet, Livet i Frihed og Sollys, med aabne Himmelen over sig og uendeligt Rum til Siderne, med Glæden bankende i hvert et Pulsslag, med sprættende Kræfter til at arbejde og udvikles, til at yde og nyde.

Saadan havde han en Gang vært forelsket i sin Kone, men det var længe siden. Den pinagtige Tomhed, som havde grebet ham, da han mærked at det var forbi! Og saa som han havde slidt for at tvinge den gamle Tilstand frem igen. For han vidste med sig selv, at naar han ikke længer elsked Birgit, saa var der intet Indhold dem imellem. Det eneste der betød noget for ham, Musikken nemlig, det stod hun aldeles kold og uforstaaende overfor. Aldrig havde han truffet et saa umusikalsk Menneske. Og saa havde hun en broutende Maade at snakke om det paa, som om hun derved vilde lukke Munden paa dem, der muligvis vilde tale om det som en Mangel ved hende.

Han var bleven trist og mismodig, og havde ofte været sær og vranten, Pessimist med lyse Øjeblikke, som Birgit kaldte ham. Det var i den Periode han havde lavet Musik til det spanske

Digt, han havde lært i Madrid, den Vinter han laa i Udlandet, før han var gift:

«Porqué volveis à la memoria mia
Tristes recuerdos del placer perdido?
Porqué la anciedad y agonia,
De esta desierta corazon herido?»[1]

Saa var han begyndt at bli' forlystelsessyg, og at faa Afsmag for sit Arbejde. Han havde ikke komponeret den mindste Smule de sidste fire Aar, undtagen nogle usle Smaasange, som ingen Værdi havde. Han orkede ikke, kunde ikke. Han var bleven til en ret og slet Maskine, der indbragte det Tilskud af Indtægt, som var nødvendigt, naar Renterne af Formuen skulde slaa til.

Og saa gik han rundt og gjorde Kur til Damerne — uf han kunde række Tungen ud til det — skabte og gebærded sig for at faa en Times Pikanteri, eller blot et Gran af Tidsfordriv med disse, for Resten ofte utrolig søde og morsomme Smaafugle, der sad som paa en Vippepind, man bare behøved at røre ved med Fingeren, for at faa dem til at hoppe ned og la sig fange. Og saa de trediveaars Fruer, der strutted af Imødekommenhed bare en saa paa dem, og var færdig at briste af Fortrolighedstrang og Lystenhed paa

[1] Hvorfor vender I tilbage i min Erindring, I triste Minder om tabt Glæde? Hvorfor dette forladte og saarede Hjærtes Angest og Dødskamp?

at opleve noget af det, de læste om i de franske Romaner. Han maatte le ved Tanken. Ganske pudsige Ting havde han dog oplevet. Der var alligevel noget af det, som var værdt at ta' med.

Men nu. — Der strømmed som en Bølge af Lyksalighed igennem ham, hver Gang han tænkte paa Forskellen. Lykkens og Frydens og Elskovens Genier havde alle tømt sine Overflødighedshorn ud over ham. Ikke paa Jorden fandtes der en dødelig, som gik og bar paa saa megen Rigdom, som han.

Herregud, hvor knusende sød hun var. —

Ved det første Stævnemøde ude ved Skarpsno, f. Eks. Saa ræd hun havde klynget sig til ham, uden at kunne tale. Han havde søgt at berolige hende og havde spurgt, om hun angred, hvad hun havde indladt sig paa. Men da havde hun energisk rystet Hodet og sagt, at hendes Angst havde været, at han skulde udebli. Og slig som hun havde kysset ham inde under Træerne og forsikret, at selv om hendes Forældre og Søskende og hele Byen skulde gaa og pege Fingre ad hende, ja om hun saa skulde brændes paa Baalet for det, saa vidste hun med sig selv, at hun alligevel vilde elske ham, elske ham og tilhøre ham, gennem alle Tider og Evigheder. Og alt det hun havde fortalt ham om hvad hun havde gennemgaat, før hun blev klar over, at det var Kærligheden, som var kommen over hende. Men da havde hun sagt til sig selv: Hvis han blot én Gang vil ta dig i sine

Arme og trykke dig til sit Hjærte og kysse dig, saa er du villig til at bøde med Livet for det. Og ja, han maatte le — slig som hun havde grebet ham i Skulderen, og rystet ham og raabt: «Tror du det ikke? Tror du det ikke! Aah du, du skal kanske faa se.» Ja, der var hverken Begyndelse eller Ende, hverken Maal eller Grænser for hvor dejlig Margrethe var.

Og da han saa snedigen havde faat hende indført hos sin Mor og sine Søskende, foruden hos sig selv. . . . Hendes bedaarende Kækhed, hendes Ævne til at finde sig til Rette og behandle Situationerne, og alligevel, altid saadan, at han gennem tusende Smaating følte som en usynlig Ildstrøm fra hende til ham.

Det havde været en herlig Tid, disse Maaneder. Og det bedste var, at han for hver Dag som gik, blev mer og mer forelsket. Det eneste i Verden var dog at være saaledes fyldt af en Kvinde. Hvor blev Livet en Jubel, naar en saadan Elskov bar det. —

Bare han havde vært fri, saa han kunde sluppet at bedrage en anden for hendes Skyld. Det var saa pinagtigt og uskønt. Han led naar han tænkte paa det Forræderi, han øved mod sin Hustru. Og saa var Margrethe saa altfor god til at udsættes for alt det fordægtige Snuskeri, som en hemmelig Kærlighedsforbindelse, og det oven i Købet til en gift Mand, førte med sig. Hvor mange Lejelser og Ubehageligheder havde hun

ikke allerede lidt under. Alt dette Snak og disse Rygter, som gik om hende, og som var naaet lige til hendes Forældres Øren. Hidindtil havde hun vidst at greje sig og at bortlede Mistanken om Sandheden fra sine nærmeste, men hvor megen Møje havde det ikke kostet hende. Dette Væv af Løgne og Paaskud, som hun for at komme til Stævnemøderne havde spundet sig ind i, og som kunde briste ved den mindste Glemsomhed, den svageste Uagtsomhed. Hun havde maattet bestikke Tjeneren, der altid plejed at hente hende, naar hun var ude alene, for at faa ham i Ledtog med sig. Hvis hendes Forældre, hvad jo let kunde ske, ved en eller anden Tilfældighed opdaged Forholdet — hendes Far vilde uden Gnist af Betænkning jage hende ud af Huset, og hvad skulde der saa bli af? Hun bevæged sig stadig, hvad hun selv med en komisk betænkelig Mine undertiden sa, paa en svinglende Planke, der laa over en Afgrund, og kunde hvert Øjeblik som helst styrte i Dybet. Men det brød hun sig ikke om. Skulde hun styrte, saa fik hun styrte.

Ja, hun var rigtignok en Pige, som kunde elske, saa det havde Art. Og han gjorde Gengæld. Ja, Guds Død og Pine, kunde han ikke med Sandhed sige, at hans Følelse var lige saa ægte som hendes. Han gik jo der og trodde, aa Snak, han vidste det jo . . . ja, han burde jo være vokset fra at ta en slig Floskel som «for hele Livet» i sin Mund, men han gjorde det nu allige-

vel. Det var det forkoglende dejlige, at han var bleven ganske spillende ung igen, saa rent ud balstyrig, vanvittig ung, at han, ja saa Herren hjælpe ham, vilde gaa paa igen og indlade sig i Ægteskab, hvis der bare ingen Hindring havde været. Han, som saa tit havde forbandt sig paa, at Ægteskabet var en kalket Grav, hvori den bedste Sort Kærlighed maatte fortørres og visne. Han havde jo set saa mange Eksempler paa det, for hvis det bare havde været Tilfældet med ham selv — han var nu en forslugen Kunstnerkrop, der ikke kunde klare sig med altfor dagligdags Kost —, men saadan gik det jo altid. Hvad blev der i bedste Fald tilbage i Ægteskaberne? Foruden altsaa den rent kønslige Foreteelse, som der uden Kærlighed ikke var større Fornøjelse ved, en valen Følelse af Godhed for hinanden, en vaneskabt Udveksling af lunkne Kærtegn, ja og saa naturligvis det Hensyn, som Børnene og fælles økonomisk Interesse skabte. Og alligevel, skøndt han vidste alt dette, og ikke et Øjeblik tvilede om, at det var saa, hvad vilde han ikke git for at faa hende til sin Hustru. Men det var jo, om ikke umuligt, saa dog næsten umuligt. Naa frem til hende gennem en Skilsmisse? Han frygted, at han hverken havde Mod til at begynde eller Energi til at sætte det igennem. Og saa dette med at rive Reden op! Huttetuh! det var ikke just at løbe til. Han havde jo haft det lunt og hyggeligt der, alle disse Aar; han var vant til at

tænke sig sit Hjem i den Skikkelse . . . Og alt det, der følger med en Skilsmisse, Skandalen og Gabestokken, og Spidsrodløbet gennem Bagvaskelsen og Giftighederne, og dertil Spliden og Forskrækkelsen i Familjen, og hele Besværet med at faa alting ordnet. Nej, han stod ikke i det. Og saa nænned han det heller ikke for Birgit og for Børnenes Skyld.

Men det var Fanden saa lejt. Bare det ikke vilde ende med, at Margrethe — Ja, for hun var en Pokkers Jente den Margrethe, saa mærkværdig helstøbt og urkraftig.

Naar han tænkte paa hendes Blik og Mine en Gang, de havde talt om, hvor uværdigt det var af en ung Kone, de begge kendte, at fortsætte sit Ægteskab, skøndt hun ikke brød sig en Døjt om sin Mand og endog havde en Elsker, blev han saa ubehagelig tilmode; og naar han genkaldte sig den Stemme, hvormed hun tilsidst havde sagt: «Ja, men er det ikke lige saa uværdigt, naar en Mand gør det?» — følte han Trang til at holde sig for Ørene.

Og saa en anden Gang, da hun vilde ha rede paa, hvordan Forholdet var mellem ham og Birgit. Aa, hvor han saa de frittende, frygtsomme Øjne og hørte den lidt ængstelige, bønligt indsmigrende Stemme, saa ulig hendes almindelige, med smaa, nervøse Sæt, hvormed hun vist for tyvende Gang havde begyndt: «Du, der er noget, du maa sige mig, Knut» — og naar han saa havde svart: «Alt,

hvad du vil, min elskede,» saa havde hun tiet og legt med hans Fingre og betragtet hans Negle, og naar han saa vilde ha det frem, havde hun sagt, at det kunde være til en anden Gang, men var dog straks efter begyndt paa det igen, indtil han tilsidst havde tvunget det ud af hende. Saa bitterlig, som hun havde grædt den Aften, da Svaret ikke ganske var, hvad hun ønsked, med Hodet gemt inde ved hans Hals og Hænderne om hans Nakke, mens Brystet steg og faldt som bitte smaa Bølgeskvulp. «Hvorfor sa saa alle Mennesker, at han ikke brød sig det Gran om sin Kone, at han ikke Spor af leved med hende, og at hun var likeglad og lod ham gøre Kur til hvem han vilde. Og trodde han vel, at hun nogensinde var falden paa at forelske sig i ham, hvis det ikke havde været. Kunde han tænke, at hun vilde elske eller la sig elske af en Mand, som ogsaa havde en Kone — — Aah, hun vilde græde sig i Stykker for det . . . Men kanske var det sandt, hvad hun havde hørt om ham længe før hun kendte ham, og ogsaa bagefter, at han var slig en ustyrtelig Don Juan.» Og da havde hun rystet hans Hode mellem sine Hænder, og sagt, at det skulde ikke, maatte ikke være sandt, mens Taarerne uafladelig løb hende ned ad Kinderne.

Det havde tat Tid, før han den Aften fik hende beroliget og talt til Fornuft, men tilsidst var det rigtig nok lykkedes ham saaledes, at hun havde lagt sit Hode i hans Skød, og sagt: «Knut,

du elskede, det er uendelig sødt og godt, altsammen.»

Og det var det jo ogsaa, men det kunde ha været bedre, hvis — hvis — hvis — —. Han grued for hendes Fremtid. I rent borgerlig Forstand vilde hun været tusend Gange bedre faren, om hun aldrig havde kendt ham, for hvad kunde der ikke ske — du søde, altstyrende Tid! han svedte ved Tanken. Men undvære hende og det ny Liv, hun havde skabt for ham, — ikke for et Kejserdømme, — ikke for Berømmelse og Kunstnerære, ikke for noget af godt eller ondt, som optænkes kunde paa Jorden. —

Han blev forstyrret i sine Tanker af en Sparken paa Døren og en spæd Barnerøst, der kaldte paa ham.

«Er det dig, Ejnargutten? Nu kommer jeg og lukker op.» Han rejste sig og gik over Gulvet, idet han forsigtig tog for sig med Hænderne for ikke at rive noget over Ende i den usikre Maaneskinsbelysning, som faldt ind over Gulvet og tegnede forvirrende Skygger paa de underligste Steder.

«Her e et Bev til Dig, Pappa!» — sa en tre Aars gammel, lyskrøllet Gut. «Væss'ati.»

Barnet førte Haanden op til Panden og efterlignede Postbudets Hilsen og Adfærd.

Tandberg brast i Latter. Derpaa tog han fat i Gutten, løfted ham højt i Vejret og holdt ham

ud fra sig, idet han rysted ham, saa Arme og Ben dingled.

«Jeg skal gi dig væss'ati, skal du se! Ja saa du, saa du kan være Postbud, du. Hvordan var det nu? Vis mig en Gang til» — bad han, og satte ham fra sig.

Gutten gjorde det straks om igen med et saa pudsigt Slæng af Armen og et saa kosteligt Tonefald, at Tandberg næsten skreg af Latter.

Saa aabned han Brevet og læste det ved Spisestuens Hængelampe.

Det var fra en halvgammel Skønhed af en Enkefrue, som han for nogle Dage siden i et Selskab, efter Aftale med Margrethe og for at sætte Folk Blaar i Øjnene, havde gjort stormende Kur til. Nu skrev hun, at hun vilde opfriske sin fordums Færdighed i Pianospil, om han vilde gøre hende den Ære at gi hende en Times ugentlig Undervisning.

«Skidt, Fanden,» mumlede han med en Grimace.

«Endskøndt, alligevel — han fløjted ganske lidt — det kan være nok saa hensigtsmæssigt.»

«Pappa vise Eja Billeder» — var Barnet blevet ved at gentage, mens Tandberg læste Brevet, idet han trak i hans Frakkeskød med de buttede Fingre.

«Har ikke Tid, Ejabarne,» sa Tandberg i en dybt beklagende Tone og gik ind i sit Værelse for at tænde Lampen.

Men Ejnar fulgte efter og blev ved at bede.

«Gaa ind til Mamma, du, Gutten min,» svarte Tandberg, og kærtegned hans krøllede Haar med den ene Haand, mens han med den anden satte Skærm over Lampen.

«Mamma kiver Bev,» sa Barnet og rysted haabløst paa Hodet.

«Ja, saa ind paa Barnekammeret, da. Her kan du ikke være.»

«Nej, ikke paa Barnekammeret;» sa han tudende og stamped i Gulvet med de smaa Sko, «Estid e usikkelig, og Dadda sænner, naar vi vækker Broremann. Pappa vise Eja Billeder!» Han fik fat i Farens ene Haand og begyndte at kysse og klappe den, mens han uafladelig gentog sin Bøn.

«Nej, nu maa du ikke plage mig længer, Gut!» sa Tandberg saa, og rev Haanden til sig saa pludselig, at Gutten tumled bagover og kom med et Klask siddende paa Gulvet.

Der undslap ham et forskrækket Suk, og han saa med et saa rørende, forurettet Blik op paa Faren, mens han rolig blev siddende med Haandfladerne stemmet mod Gulvet, at denne blev blød om Hjærtet.

«Op igen med Gutten!» raabte han og løfted ham i ét Kast op paa sin Nakke, saa at begge Benene hang ham ned over Brystet. «Kæk Gut, Ejnar! han skriger ikke, naar han falder. Hep, hep, vil du gaa, Gampen! Hep, hep, vil du gaa!» Og han galopperte op og ned paa Gulvet, mens

Ejnar tog fat i hans Haar og lo, saa det klukked i ham.

«Se saa,» vedblev han og satte ham varsomt ned paa en Stol, mens han stakaandet pusted efter Ridtet. «Nu skal du faa Bogen, saa kan du selv vise dig Billeder, mens Pappa skriver, men saa maa Ejnar gaa, straks Pappa er færdig.»

Han gik efter en indbunden Aargang af «Illustreret Tidende» og slog op midt i den.

«Der er Soldaterne, og der er Generalen, og der er alle Tpruene,» — Tandberg pegte hurtigt med Fingeren her og der paa Billedet, — «og her staar lille Ejnar og hjælper den stakkels gamle Manden, som er falden af Hesten, og der kommer Estrid løbende med Kage til ham, og der oppe i Vinduet staar Mamma og vinker, og saa bærer Ejnar Manden hjem og lægger ham i Sengen, og saa blir den gamle, fattige Mannen frisk igen, og saa kommer Mammaen hans og lille Gutten hans og siger: mange Tak skal den snille Ejnar ha! Op med dig paa Knæ, se saa, nu kan du godt selv blade om.»

Og med Ansigtet tæt nede ved Bogen og Fingeren i travl Virksomhed begyndte Ejnar med et langsomt, syngende Pludder og en Hiven efter Vejret mellem hvert Ord: «Dær e Soldaterne, og dær e Deneralen, og dær e Tpruene» o. s. v., op igen og op igen, mens Tandberg tændte Lysene paa Skrivebordet og satte sig til at besvare Brevet fra Enkefruen.

Med ét lød der trippende Trin i hastigt Løb inde ved Siden af. Døren blev revet op, og en liden Pige med flagrende Haar, og Strømperne i en Tul nede ved Anklerne, fløj over Tærskelen.

«Skal vel ikke jeg ogsaa være hos Pappa, naar Ejnar er her?» raabte hun. «Ikke sandt, at det skal jeg, Pappa?»

Vever og let som en Fugl var hun hoppet op paa hans Knæ og havde faat sin ene Arm om hans Nakke, mens hun med den højre Haand kradsed sig op over Benene.

«Naa, naa, naa; ikke saa voldsom, Estrid!» — snakked Tandberg. «Se, for en Klat, du har sat paa Papiret. — Hvad er det, du bestiller, Jentunge? Fy, lad være at skrubbe dig slig.»

«Det klør saa græsseligt, Pappa, du,» udbrød hun med sin utrolig, hurtige Stemme og kneb Tænderne og Øjnene sammen i Velbehag mens hun blev ved at kradse.

«Og saa vaadt og skiddent som dit Forklæde er, — huf da! Du griser mig jo til, Unge. Har du nu svabbet i Vand igen?»

«Bare lidt, Pappa.» Hun la Hodet paa skæve, trak ham i Hageskægget for at faa se ham ind i Øjnene og lo sagte og indsmigrende.

«Du véd, jeg vil ikke se dig, uden naar du er en pen og ordentlig Pige,» sa Tandberg og satte hende fra sig. «Du ser jo ud som den værste Gadeunge.»

«Jeg skulde vaske mig, for jeg var saa sort

paa Hænderne,» forklarte hun. «Skal jeg ikke vaske mig, naar jeg er sort paa Hænderne, kanske?» Hun trak Øjenbrynene sammen og saa fortørnet paa ham.

Han tog sig over Munden for at skjule, hvor nær han var ved at le, og sa, at hun straks skulde gaa ind paa Barnekammeret.

«Estid usikkelig,» — sa nu Ejnar og saa et Øjeblik op fra sine Billeder. «Fy kamme sig.»

«Hi, hi, hi!» gren Estrid, idet hun rakte Tungen ud og rusked sin Far i Haaret.

Saa fik hun et Smæk over Fingrene, og da hun skønte, det var Alvor, blev hun rød af Undseelse og Krænkelse, og stod et Øjeblik ganske raadvild. Pludselig sprang hun hen til Ejnar, rev «Illustreret Tidende» fra ham, skøndt han skreg og holdt paa den med begge Hænder, kasted den paa Gulvet, tramped paa den og fôr som en Pil ud af Stuen, altsammen saa lynende hurtigt, at Tandberg knapt havde faat Tid til at rejse sig.

«Hun er tullet, den Jentungen!» udbrød Tandberg, idet han la Bogen tilbage til Ejnar, som saa holdt op at tude, og hikkende efter Graaden igen gav sig i Lag med Billederne.

Straks efter kom Fru Tandberg ind i Stuen.

«Hvad er det, du har gjort Estrid, Knut? Hun græder og hulker, som hun er pisket.»

«Spør heller om, hvad hun har gjort,» — svarte Tandberg. «Det er aldeles forskrækkeligt, hvor uskikkelig hun blir, det Barn. Og slig, som

hun farer af Sted med Ejnar, da.» Og saa fortalte han, hvad der var foregaaet.

«Hm, ja, det ligner hende,» — sa Fru Tandberg. «Men et saa nervøst, lidet Ting kan ikke tages som andre Børn. Du er altfor utaalig mod hende, Knut.»

«Aa nej, saa min Sandten, Birgit,» svarte Tandberg med en træt Stemme.

«Jo, du er Knut. Og skal jeg sige dig, hvorfor hun altid irriterer dig saa? Det er, fordi hendes Temperament ligner saa dit eget, eller, rettere sagt, hele Tandbergslægtens.»

«Nej, men du opdrager hende aldeles forkert, efter min Mening da,» sa Tandberg for sig selv, mens han med Barbérkniven søgte at raade Bod paa Blækklatten i det ufuldførte Brev. «Men derom skal vi ikke disputere, Birgit, for det kommer der ingen Ting ud af.»

«Du maa saa gærne ha Lov til at være ene om hendes Opdragelse. Gud gi, du bare vilde, Knut.»

Fru Tandberg gik op og ned paa Gulvet med Hænderne i Siden og Brystet skudt stærkt fremover. Hendes Midje var saa smal, at de lange, fine Fingre næsten kunde spænde om den. Hun var iført en sort Silkedragt, hvis tætsluttende Stramhed med crèmegule Kniplinger i Halsen og for Hænderne klædte hendes elegante Hebeskikkelse udmærket. Kjolen var fiks og moderne i Snittet, men lidt blankslidt; og den nederste

Plissérad var flosset i Kanten. Skørtet var temmelig kort, og det kunde hun godt taale, for Ankler og Fødder vare smukke og højvristede, og hendes Strømper og Sko af bedste Sort.

«Ja, hvis jeg havde like saa god Tid, som du, saa . . .» svarte Tandberg ligegyldig, idet han dypped Pennen og begyndte at skrive videre.

«Du har god Tid til det, du vil ha Tid til, Vennen min,» bemærkede Birgit i en æggende Tone.

«Og desuden, du kan da ikke forlange, at jeg skal holde hende hel og ren, vel?» vedblev Tandberg, halvt grættent, halvt godsnakkende. «Ja, for det er egentlig det værste, at hun altid ser ud som et Fattiglemsbarn.»

«Ja, det faar du sige til din elskede Nille, min Ven,» -- sa Birgit affejende. «Havde du ikke sat dig imod det, vilde jeg for længe siden vært af med den gamle Drøsekop.»

«Ja, jeg kan nu en Gang ikke holde ud at faa nye Fjæs i Huset,» undskyldte Tandberg sig. «Men for Resten, hvis du nu tog dig lidt af det, Birgit?»

«Jeg siger som du: det har jeg ikke Tid til,» — svarte hun, og gjorde nogle vuggende Dansetrin, hvorpaa hun faldt tilbage i det forrige Trit.

«For den fille Malingens Skyld? Ja, undskyld, Birgit, men det er jo ikke andet end det klejneste Dilettanteri.» Han vendte sig mod hende med

Pennen i Haanden og en Mine, som om det gotted ham at sige det.

«Aa ja saamæn,» svarte hun, og slog med Nakken, saa den krøllede Pandemanke bevæged sig. «Det er ogsaa mere, fordi det morer mig at faa Undervisning af Gamborg. For Resten tjener jeg jo ogsaa Penge ved det, og jeg ser ikke andet, end at de kommer vel med.»

«Saa du tjener Penge? — det har jeg aldrig mærket noget til,» sa han spodsk.

«Nej, du tror vel, at det bare er Pianoklimper og Violinskrat, som indbringer noget?» svarte hun vrippent. «Men for Resten, selv om jeg ikke maled, vilde jeg alligevel ikke ha Tid til at ta mig af Huset for mine Fornøjelsers Skyld.»

«Ikke det, Fru Tandberg,» — sa han tørt.

«Liksom du!» fôr hun fort, og Tonen blev mere og mere udfordrende. «Du lever udelukkende for dine Musikgrejer og for din Morskab. Kone og Børn aner du ikke er til engang.»

«Jeg trodde, der ogsaa var mit Arbejde,» — bemærked han i samme uforstyrrelig rolige Tone.

«Ja, liksom min Maling.»

«Nej, hør nu, Birgit,» udbrød han og lo. «Vil du ligne! Det er dog Fanden til Forskel.»

«Ja, du véd, jeg har nu aldrig kunnet se noget Ekstra eller Ophøjet i din Haandtering,» sa hun og trak Øjenbrynene i Vejret. «Og derfor maa du undskylde, at jeg ikke føler Forskellen.»

«Vær saa snil og ti et Øjeblik,» bad han.

«Jeg er ikke i Stand til at faa sat Slutning paa dette Smøreri.»

Hun gjorde, som han ønsked, men blev ved at marschere.

«Dær e Deneralen, og dær taar Mammaen og vinter, og dær tommer Eja og bærer den fattige damle Mannen,» lød det fra Ejnar, som ufortrøden var bleven ved at sætte Tekst til sine Billeder.

«Saa, endelig,» — sa Tandberg, og la Pennen fra sig. «Aa, se her lidt, Birgit. Gør det vel noget med den Klatten der? Jeg gider saa Sandten ikke skrive det om igen.»

«Det kommer vel an paa, hvem det er til,» svarte Birgit og gik nærmere.

«Kære Fru Gude!» læste Birgit op af Brevet. «Det skal være mig en Glæde og Ære at gi Dem den forlangte Undervisning. Men for Resten har jeg haft mine Betænkeligheder, for det skal jo være livsfarligt, efter hvad der fortælles, at komme altfor nær ind under Glansen af deres sorte Stenkulsøjne. Jeg fik allerede forleden Aften en Anelse om, hvad det vil sige at se for dybt i disse Øjne, men naar jeg nu alligevel gaar paa med Dødsforagt —» «Nej, hør, Knut!» afbrød Birgit Læsningen med en tør, liden Latter. «En Blækklat paa et Brev med saa mange Haneben i! Det ødelægger Virkningen. Min Sandten maa du ikke kassere det!»

«Aa nejgu, om jeg gør!» udbrød Tandberg

og lo ligeledes. «Det er skam godt nok til «Gumman» som det er.»

Og dermed la han Brevet i Konvolut og skrev Adressen udenpaa.

«Uf, men at du virkelig, saa gammel du nu er bleven, Knut, kan bekvemme dig til at ta slige Vammelheder i din Mund?» Hun stod foran ham med Hænderne paa Ryggen og saa indigneret paa ham. «Vil du da aldrig faa rendt Hornene af dig?»

«Det er jo bare Skøj,» sa han med et grættent Tonefald.

«Men du kan stole paa, hun tar det for Alvor, hun, Fruen.»

«Ja, ellers var der jo ingen Moro ved det,» svarte han og blinked med et skælmsk Øjekast.

«Det er uværdigt af dig, Knut,» udbrød hun og nikked energisk. «Du véd, jeg er ikke jaloux, dertil er jeg meget for lidet forelsket i dig, men jeg synes, det er saa — — ja, rent ud sagt, saa modbydeligt, at du kan gaa slig og flane med alle og enhver, akkurat som en Gadetøjte.» Hun drejed sig paa Hælene og begyndte at gaa igen med Hænderne i Siden.

«Aa, Herregud, lidt Moro skal et Mandfolk ha,» sa han smaaleende. «Det gør jo ingen Fortræd.»

«Nej, for dig, kanske,» blev hun ivrig ved — «skøndt du har jo haft nok af Ubehageligheder, synes jeg — men de, kan du vide, hvad Skade de har af det? Jeg tænker ikke paa slige som

hende, Fru Gude, men nu en ung Pige som Margrethe Falsen f. Eks. Jeg forsikrer dig, du ender ikke, før du gør en Ulykke.»

«Aa Snak,» sa han og bøjed sig over Brevet for at sætte Frimærke paa.

«Ja, sæt, at hun gik hen og blev alvorlig forelsket i dig — du har Betingelser nok for det, især lige over for de ganske unge; og det vilde dog være Synd for sligt et Barn, for du kunde jo ikke byde hende noget til Vederlag, som hun kunde være tjænt med.»

«Tscheh,» — sa han øg rodede i Skrivebordsskuffen for at skjule sit Ansigt.

«Ja, ja, Knut, du skulde ikke være saa letsindig, Gutten min. Det vilde ikke koste dig stort at la det være, for det er bare en styg Vane hos dig.» «Hm!» sa hun saa med en mere energisk Betoning. «Jeg skulde aldrig snakke om det, hvis du havde en ordentlig Kærlighed til en eller anden, men dette fjottede Lefleri.»

«Det vilde du dog vel — hmmm,» han kremted stærkt og fortsatte saa med sit, altid lidt tykke Mæle, uklarere end sædvanligt: «mindre kunne tilgi alligevel, naar det kom til Stykket.»

«Ja, Herregud, glad vilde jeg egentlig ikke bli for det, men rasende kunde det da heller ikke nytte at skabe sig,» sa hun lidt ilter. «Bare du var ærlig mod mig,» — føjed hun alvorligere til. «Jeg hader at bli bedraget.»

Tandberg saa paa sit Ur og rejste sig hurtigt.

«Det var en ordentlig Dosis, den,» — sa han med en Mine, som om det mored ham, idet han gik mod Døren.

«Skal du ud?» spurgte hun.

«Ja,» svarte han kort.

«Du er vel hjemme til Te? du husker jo nok, at din Mor kommer her i Aften.»

«Det kan jeg ikke sige noget bestemt om,» var hans Svar. «Men i ethvert Fald, naar du er hjemme, har det vel ingen Nød.»

«Hvor skal du hen da?» spurgte hun.

Han fortrak Munden ganske lidt, som om Spørgsmaalet ærgred ham, men saa svarte han rask: «Paa Prøve til Koncerten,» og gik ud af Stuen.

Birgit gjorde en Bevægelse, som om hun vilde følge efter ham, men saa opgav hun det og gik i Steden for hen til Ejnar, som hun tog paa Fanget og gav sig til at snakke med.

Kort efter kom Tandberg tilbage fra Soveværelset, hvor han havde vært inde for at pudse sig. Han gik hen til Skrivebordet, tog en Flakon og hældte nogle Draaber Essents paa Frakkeopslaget og paa sit Lommetørklæde, som han bar i Haanden. Derpaa slukked han Lysene, fik Ejnar til at sige pænt Godnat, nikked til Birgit og gik.

Birgit tog Ejnar paa Armen og bar ham ind i Barnekammeret, hvor Pigen var i Færd med at bade den mindste, mens Estrid laa paa Knæ foran Karret og pjasked i Vandet for at hjælpe til.

«Vil du danse Heksedansen, Mamma?» raabte Estrid, da hun saa sin Mor, og sprang hen imod hende, idet hun klapped i de vaade Hænder.

«Nej, ikke i Aften, Mamma har Hodepine,» — svarte hun og satte Ejnar fra sig.

«Aa jo, Mamma, kan du 'ke? Ikke hele Dansen, bare saa meget som en bitte, bitte liden Ouverture.» Hun la Hodet paa skæve og viste med Fingrene, hvor lidt det skulde være, idet hun gjorde Stemmen saa indsmigrende som muligt. «Aa, gør det da, Mamma, gør det, søde, snille Mamma min, det er saa længe siden.»

«Og Eja danse ossaa!» — raabte Ejnar og straalede af Glæde ved Tanken.

«Ja, men vi har jo ikke nogen Heks,» sa Birgit i en Tone, som om hun bad for sig.

«Jeg kan jo tulle ham godt ind, og sidde med ham likevel,» foreslog Pigen.

«Ja, ja!» raabte Børnene, og Estrid løb hen til Kakkelovnen, hvor Badetæppet hang.

«Nej, la være, Estrid,» afværged Birgit. «Saa kan vi heller ta din største Dukke, og gi hende en af de mindste paa Fanget til at være Prinsebarn; det gaar udmærket an.»

«Ja, det gaar udmærket an,» — gentog Estrid med Eftertryk.

«Tænk, hvor dumt af Dadda at ville ta Broreman; han kunde jo bli forkølet af det. Ikke sandt, Mamma?»

Og uden at vente paa Svar styrted hun efter Dukkerne, greb fat i et gammelt Skrammel af en højrygget Lænestol, som hun slæbte op i et Hjørne, satte en dameklædt Dukke i den, og la den et Svøbelsesbarn af Porcellæn i Armen.

Imidlertid laa lille Ejnar næsegrus og rodede under et Skab. Estrid fôr hen til ham, puffed ham til Side, snapped et Par sorte Trætøfler fra ham, som han netop havde faat fat paa, og løb hen til Birgit med dem. Men Ejnar satte i et Hyl, mens han kaved for at komme paa Benene, tripped efter Estrid og skreg: «Eja gi dem til Mamma!»

«Straks sætte dem hen igen!» befalte Birgit. «Ejnar skal ha Lov til at bringe mig dem.»

Estrid rakte ham den ene og mente, at de kunde bære hver sin. Men Ejnar protesterte saa eftertrykkeligt, at hun maatte overlade ham dem begge, hvad hun modstræbende gjorde, idet hun dasked ham i Ryggen, og ganske sagte kaldte ham en Ilskegut.

Birgit stak Fødderne i Trætøflerne, svøbte et broget Silketørklæde om Hodet, og begyndte at opføre en fantastisk Dans med vilde Fagter og en Trampen i Gulvet, der gjorde et aldeles øredøvende Spektakel. Begge Børnene stod i nogen Afstand og saa til med spændte Miner og høje Glædes-

Arme. Ejnar kom til og hjalp hende, og under Latter og Jubelskrig bar de i Forening Dukken hen til Birgit, der sad paa en Stol foroverbøjet med Armene paa Knæene og Hænderne nedhængende, ganske forpustet efter Anstrængelsen.

Nu vilde de naturligvis, at Birgit skulde begynde paa ny. Det hed sig altid, at hun skulde prøve, om ikke hun ogsaa en Gang kunde bli Sejerherre, hvad hun naturligvis aldrig blev. Men Birgit erklærede, at hun var træt. De blev dog ihærdigt ved at tigge og overhænge, og Enden vilde vistnok ha været, at hun havde maattet gi efter, hvis ikke Døren i det samme var bleven aabnet, og gamle Fru Tandberg havde vist sig paa Tærskelen. Ti nu fløj begge Børnene hen imod hende og spurgte, hvad hun havde til dem.

«Godaften, Bedstemamma!» — sa Birgit og rejste sig. «Det var godt, du kom, saa jeg slipper fra dem. Ellers havde de nok tat Livet af mig.»

«Saa du har opført Heksedansen i Aften?» spurgte Fru Tandberg og lo, idet hun kyssed sin Svigerdatter. «Gudskelov, at jeg ikke var tilstede, for det Brag redder én sig ikke uskadt fra to Gange i sit Liv.»

«Nej, det maa du nok sige,» lo Birgit, og retted paa sin Paaklædning. «Men hvad skal én gøre med slige Tyranner.»

«Saa sød og nusselig og ren og lækker, helle Duden min, da» — Fru Tandberg gjorde Grimacer og slog ud med Hænderne og nikked og lo med

alle Slags underlige Lyde, idet hun gik hen imod den mindste, der sad og sprælled paa Barnepigens Fang og absolut vilde til Bedstemamma.

«Godnat da, Smaaene mine,» sa saa Birgit, idet hun gik rundt og kyssede dem. «Og hør, Nille, mens jeg husker det,» — hun vendte sig til Barnepigen — «De maa rigtig se til at holde Estrids Tøj bedre i Orden; hun gaar jo med Huller paa Strømperne og knappeløse Sko, og en Kjole, der er revnet i Sømmene.»

«Jeg synes, jeg vinder ikke mere end at stoppe og gøre i Stand, saa lang som Dagen er,» svarte Nille, idet hun bøjed sin brede Ryg for at hælde Vandet af Badekarret.

«Saa faar De ogsaa ta Aftenen til Hjælp, Nille,» sa Birgit i en bestemt Tone. «De husker vel, hvad De er fæstet paa.»

«Hos Konsulens hadde vi en Sypige til at reparere Børnetøjet to faste Dager i Ugen,» Nille slog med Nakken og løfted den fyldte Vandbøtte op fra Gulvet, «og der fik de endnu saa ofte nyt, og havde Søndags- og Hverdagstøj, hvert til sit Brug.» Hun skyndte sig mod Døren.

«Der er ingen, som spør Dem om Konsulens,» svarte Birgit stramt.

«Der fik du, den,» sa Fru Tandberg, da Nille var ude af Døren.

Birgit smilte og bed i sin Underlæbe og rysted paa Hodet, som om hun vilde sige: Ja, er det ikke for galt.

«Nu gaar jeg ind og tænder Lampen, Bedstemamma, saa kommer du, naar du er færdig her,» sa hun og forlod Barnekammeret.

«Den næsvise, gamle Hurpen,» — mumled Birgit ved sig selv, da hun lidt efter sad inde i Dagligstuen, tilbagelænet paa en Gyngestol med Hænderne under Nakken og vugged sagte frem og tilbage. «Naturligvis har Asenet Ret,» tænkte hun videre, «men hvad kommer det hende ved?» Den Knut, ogsaa! det var hans Skyld, at hun blev saa fæl til at svare, for han var aldrig forsigtig med sin Mund, naar Pigerne var tilstede, og Nille vidste godt, at han støtted hende. — Men naar hun ikke var en bedre og dygtigere Mor og Husmor, saa var det atter igen hans Skyld, for hvorfor gjorde han hende ikke lykkelig? Hvor kunde én ta sig med Lyst af nogen Ting, naar én gik og følte sig saa ulykkelig, nej — ikke ulykkelig engang, men bare saa bundløs ked og likeglad.

«Gad vidst, om Knut var bleven anderledes med en anden til Hustru?» Han skulde i alt Fald havt en, der bedre kunde holdt ham fangen. Ja, hvorledes skulde hun nu været, da? Ja, det var ikke saa let at sige, men mere forbeholden, mere uberegnelig, mere koket, og kanske mere fordringsfuld . . . En med rigtig Vildskab og Luner i Blodet . . . Saa at han aldrig vidste, hvordan hun vilde falde paa at være den næste Dag — ja, den næste Time . . . Stadig holde ham i Aande. — Hun selv havde været en god Tosk. Hun havde git ham

hele sin grænseløse, ja, rent ud tilbedende Kærlighed paa én Gang. Hun havde slet ikke tænkt paa at spare, øst al Ting ud over ham fra første Stund af, lagt sig selv saa aldeles aaben, at han straks kendte hende ud og ind. Derved havde han tabt sin Interesse for hende.

Det var aldrig faldet hende ind, at en saadan Ødselhed var uklog. Hun syntes for sin egen Del, at hun havde nok at ta af i al Evighed, og at hans Kærlighed ikke skulde holde . . . det havde hun aldrig tænkt paa . . . Saa smuk, som hun var, og saa meget, der dog var ved hende . . . Men deri havde hun forregnet sig. Han var bleven, ja, ligefrem ked af hende, og saa havde der ikke længer været noget mærkeligt for ham i hendes Kærtegn. Hun vidste paa en Prik, fra hvilken Tid det skrev sig. Det var den Gang han begyndte at sidde længe oppe om Aftenerne, og lod hende gaa til Sengs alene, og var stille, naar han kom, for ikke at vække hende. Som om hun havde sovet. Nej, hun laa som oftest og græd over den store Forskel fra før, da han havde havt saa utrolig megen Fornøjelse af at være tilstede, naar hun klædte sig af og paa, — han havde skullet hjælpe hende med hvert eneste Plag . . . Og som de havde lét, og kysset hinanden —!

Hvad var det for noget koldt, som krøb ned over Kinden. Hun sad da vel ikke og fik Taarer i Øjnene? Jo, det var virkelig en stor, kold Taare, som dèr kom glidende, og der kom flere; hun

maatte ta Lommetørklædet og tørre sig ordentlig. Naa, ja ja, det var der ingen Skam i. Unyttigt var det, men det kom jo ikke Sagen ved. Og hun skulde nok komme over det, for hun var jo saa fornuftig og blaseret. Pludselig bøjed hun sig sammen og hulked . . . Nej, nej, nej, hun kom ikke over det, men det skulde Knut aldrig faa vide, ikke ane det, maatte han, ikke engang, at hun var trist og lej for det, end sige, at hun kunde faa slige Raptusser. Hellere dø, end den Ydmygelse. Hun føle sig forsmaaet! Hun, Birgit Kjær, som havde kunnet faa, hvem hun bare vilde pegt paa, som fra den første Vinter, hun var med, ja før saagar, havde havt en Ring af Tilbedere om sig, og som endnu — ja, hvorledes havde ikke hendes Mands Venner gjort Kur til hende . . . Hun havde havt dem alle for sin Fod.

Og nu Gamborg, hvor forelsket var han ikke! Men hvad kunde det hjælpe. Hun stak Lommetørklædet i Lommen og la sig bagover i den forrige Stilling. Hun brød sig jo ikke om ham, ikke om nogen af dem, havde aldrig gjort det. Jo, en Gang — Arbo havde hun virkelig følt noget for, skøndt egenlig havde hun styltet sig op til det, i alt Fald fra Begyndelsen af, for at vække Knuts Skinsyge, da hun mærked hans Ligegyldighed. Men hvorledes var det faldet ud? Knut skinsyg! Jo vist, han var den rette. Naar hun tænkte paa, hvorledes han havde tat det, den Gang hun gik til ham og tilstod ham, at hun var bleven forelsket

i Arbo, og at det var bedst, de rejste bort en Tid! Det havde ingen Fare, mente han, naar det ikke var værre, end at hun kom til sin Mand for at faa Ende paa det. Og da hun havde spurgt ham, hvad han vilde sige, hvis hun nu virkelig følte det slig, at hun ikke kunde leve uden Arbo — der var jo Øjeblikke, hvor hun bildte sig det ind , havde han svaret, at hvis saa var, saa kunde jo hun ikke hjælpe for det, og saa havde han intet ondt at sige, og da hun end videre forlangte at vide, om han saa ønsked Skilsmisse? — «Nej, snille Birgit, min, hvor kan du spørge slig? Men, hvis du fordrer det, saa — Aa nej, men det gør du ikke.» Og det Blik, hvormed han havde sét paa hende, saa fuldt af Godhed og Vemod og Hjælpeløshed — ja, rigtig Hjælpeløshed, fordi han vidste, at hans Kærlighed var forbi, og at der ingen Raad var for det. Det var gaat op for hende bagefter; den Gang forstod hun det ikke. Hun havde troet, at hans Blik betød, at han længtedes tilbage til hende, at det smerted ham, at hun havde vendt sit Hjærte fra ham, og som med et eneste Bølgeslag var hendes gamle Ømhed og Forelskelse vældet frem i hende.

Og saa var de kommen, disse Tider med sine mange Dage fulde af Skuffelser. Hun havde tænkt, at saa længe han ikke elsked nogen anden, for det gjorde han ikke, om han end gik og vrøvled med sit dumme Kurmageri —, saa var der intet i Vejen for, at han kunde bli forelsket i hende paa-

nyt. Og hun havde haabet og ventet, og ventet og haabet, og studeret al Ting saa nøjagtig ud, men forgæves havde det vært. Saa var jo ogsaa hendes Kærlighed tilsidst bleven stygt medtagen, liksom udslidt og fladtraadt. Hun kunde ikke sige, at hun elsked Knut længer, for saa vilde hun ikke saa ofte følt Uvilje mod ham, rigtig brændende, harmfyldt Uvilje, og derfor, naar hun sad og græd, saa var det slet ikke af Sorg over hans tabte Kærlighed, men det var, fordi Livet var blevet saa fattigt og tomt. Hun var nu en Gang saaledes beskaffen, at hun kun kunde leve af at elske og elskes. Derfor kunde hun slet ikke ha nok i Børnene, som hun vidste Folk sa, en Mor skulde. Det var bra nok, at ha Børn, men de var ofte til mere Plage end Glæde; og saa det forfærdelige Ansvar, som fulgte med! Hun kunde slet ikke overkomme at fylde sin Pligt mod dem, for da skulde hun ikke et Sekund vært borte fra dem. Hun skulde kende hele deres Følelsesliv til Punkt og Prikke, kunne læse deres Tanker og lede deres Udvikling Skridt for Skridt. Men hvor kunde hun det, som gik med dette stadige Nag af Utilfredsstillelse og Savn, der altid tvang hende til at fordybe sig i sin egen Kummer og til at spekulere over sig selv. Den Gang, Knut elsked hende, kom alle hendes Glæder til hende gennem ham. Da havde hun ogsaa havt Ævne til at ta fat paa Livet og gøre det mest mulige ud af sig selv.

Nu orked hun ingen Ting. Aa jo, der var nok for hende at græde over.

Og saa havde hun dette, at hendes Fantasi, naar hun sad saadan alene, stadig væk foregøgled hende saa mange underlig rystende Billeder, der kom op i lange, forvirrede Rækker, og skjøv det til Side, som hun egentlig tænkte paa, nemlig sit Ægteskab. Som at hun var flygtet fra sin Mand, og at hendes Elsker forlod hende, og hun fik høre, at Estrid laa for Døden, og hun slæbte sig hjemover, selv døende, og kom til Døren og bad om Lov til at se Estrid, men blev vist væk af Bedstemamma. Eller at hun overværed sin egen Begravelse. Saa hørte hun Præsten tale rørende om denne unge, blomstrende Kvinde, der saa uformodet var bleven bortrevet i den skønneste Alder, og hun saa Estrid og Ejnar staa grædende og sortklædte, og Knut, som hulked med Lommetørklædet for Ansigtet, mens han idelig mumled: «Birgit, aa Birgit.» Saa kunde hun græde, saa det tilsidst kjendtes, som der ikke var flere Taarer tilbage, og bagefter sank hun saa hen i en traurig-sød og mættet Stemning. Til Tider kunde der ogsaa komme op i hende en overstrømmende Følelse af moderlig Kærlighed til Knut. Han var hendes Barn, hendes kære, elskede Gut, og hun vilde bli saa rørt og glad, naar han kom og forestilte hende sin Brud. Saa vilde hun stelle al Ting saa smukt i hans nye Hjem, og selv tænde Brudelysene og føle sig saa mildt bevæget lykkelig over at vide

ham saa straalende lyksalig, som den Gang for længe, længe siden.

«Nej, ved du, Birgit, de er for søde, Ungerne dine,» sa Fru Tandberg, som nu kom ind i Stuen. «Ja, nej — noget saa bedaarende som Ejnar! Og Lillegut, da.» — Fru Tandberg rysted sit smukke, sølvgraa Hode, saa de sorte Silkekniplinger kom i Bevægelse, idet hun tog Plads i en Lænestol.

Birgit rejste sig hurtig. «Vil du ikke hellere sidde i Sofaen, Bedstemamma, der ser du vist bedre, for du skal naturligvis baldyre paa dit fine Broderi.»

«Nej tak, Birgit, Sofaen er saa altfor blød, næsten foruroligende. Ja, for én synker saa dybt, at én ved ikke, hvor det ender.»

Birgit tog sit Strikketøj, en mørkrød Silke-Barnestrømpe, og satte sig ligeoverfor sin Svigermor.

«Estrid vil jeg nu slet ikke tale om,» vedblev Fru Tandberg, «for hun er det dejligste paa Jorden, og saa morsom uskikkelig, du.»

«Ja, hun blir ikke let at mestre, det Barn, og især saa længe Nille er i Huset, for hun sætter hende ligefrem op,» sa Birgit.

«Noget saa impertinent, som den Nille!» — Fru Tandberg lo, saa at Øjnene blev ganske borte, og de gulhvide, friske Tandrækker skinned frem, idet hun lod Haanden med Guldtraaden synke ned paa

det broncegule Silkeplyds, hun syede paa. — «Rigtig en utækkelig Tingest.»

Birgit kneb Læberne sammen og holdt Øjnene fæstet paa Strikketøjet.

«Lilly syr paa en Kjole til Estrid, skulde jeg for Resten hilse og sige, du, Birgit,» — Fru Tandberg nikked fornøjet, «en aldeles nysselig Façon, og Thora forærer hende en liden Vinterkaabe, som er det sødeste, jeg har set.»

«Ja, jeg har nogle omsorgsfulde Svigerinder; ingen skal sige andet.» Birgit trak de fintbuede Øjenbryn lidt i Vejret, mens Overlæben dirred umærkeligt.

«Og en Hat og et Par smaa Pariserstøvler faar hun hos mig,» fortsatte Fru Tandberg. — «Jeg siger det nu, for at du ikke skal gaa hen og købe det selv.»

Birgit halede saa heftigt i Garnet, at Nøstet hopped op af den lille Kop og faldt paa Gulvet.

«Ja, du har da vel ikke noget imod det, Birgit?» — Fru Tandberg lo muntert, men holdt straks inde og fik en betænkelig Mine, da hun blev var det næsten haarde Udtryk i Svigerdatterens Ansigt.

«Nej, gudbevar's! Knut er jo altid saa henrykt, og mener, det kommer saa vel med. Men jeg maa for Resten nok sige, at jeg vilde synes bedst om selv at vælge Tøjet til mine Børn.»

«Aa Herregud, om hun nu faar et Plag i Ny

og Næ fra mig og Smaapigerne. Det morer os, skal jeg sige dig,» godsnakked Fru Tandberg.

«Ja, og saa finder Dere det nødvendigt, fordi jeg er en Sjuske, du kan godt være ved det, Bedstemamma, for jeg ved, du tænker det og siger det ogsaa!»

Der kom et hvast Glimt i Fru Tandbergs ellers saa smilende Øjne, men det forsvandt straks igen, og med en Stemme, som naar hun retted paa Estrid, sa hun: «Ikke være bitter, Birgit,» idet hun skotted til hende med et skælmsk Blik. Men Birgit smilte ikke, bare sad og strikked og saa alvorlig ud.

«Du ved jo saa altfor vel, hvor godt jeg synes, du og Knut passer sammen,» forsøgte saa Fru Tandberg efter en liden Pause. «Og det er dog Hovedsagen.»

«Ja det er jo godt, at du tror det, Bedstemamma.» Birgit strøg Strikkepinden gennem Pandehaaret.

«Der var ikke mange, som kunde ta Knut saa fornuftig. Tænk, hvor de fleste vilde plage ham med Jalousi, du.»

«Hvis Knut havde en mere jaloux Kone, eller en, som kunde holde ham lidt i Ørene, var det kanske ikke saa galt,» sa Birgit.

«Aa ja saamænd, jeg vil nok sige, han kunde ha godt af det,» indrømmed Fru Tandberg. — «Endskøndt, i Grunden betyder hans Eskapader jo ingen Ting, du.»

«Men det kan dog være bra irriterende imellem.»

«Ja, ja vist, du. Som nu hans Maskepi med Margrethe Falsen. Det liker jeg ikke, for de siger, hun er kommen i Folkemunde.»

«Ja, det undrer mig ikke,» svarte Birgit ligegyldig. «Jeg har ogsaa sagt det til Knut, men du ved, hvordan han er. Han gør, hvad der morer ham, hverken mer eller mindre.»

«Den bedste Maade at faa tat Livet af det Snak paa, er ved at være rigtig venlige mod Margrethe, baade du og vi andre, invitere hende og vise os med hende. Er du ikke enig, Birgit?»

«Jo, det er vist meget fornuftigt, Bedstemamma.»

«Jeg traf Knut før, da jeg kom her op, og hvem tror du, han var i Følge med andre end Margrethe Falsen?» Atter lo Fru Tandberg med sin smuktklingende, hjærtelige Latter, der for fremmede altid havde noget smittende ved sig. «Det skulde han nu ikke gøre saadan om Aftenen og alene,» føjed hun til i en betænkelig Tone.

«Naar hun vil, saa kan sagtens han,» — svarte Birgit.

«Hun er naturligvis forlibt i ham, ja, i al Uskyldighed, saadan som disse unge Tosser er det i Knut. Bare vi kunde faa hende forlovet, du.»

«Det undrer mig for Resten,» bemærked Birgit lidt efter, «Knut sa til mig, at han skulde paa Koncertprøve.»

«Saa har han vel truffet hende?»

«Hvor var det, du mødte dem?»

«De kom ud af Slotsparken og gik ned over mod Drammensvejen. Jeg tror ikke, de la Mærke til mig, for jeg kom gaaende paa tværs af dem. Men jeg kendte dem godt i det forræderiske Maaneskin.» Fru Tandberg blinked med Øjnene og smilte skælmsk, som om hun fandt den beskrevne Situation svært pikant.

«Det er ellers en underlig Maade at gaa til Prøve paa, den,» sa Birgit tørt.

«Ja, den Knut, den Knut,» Fru Tandberg lo atter, «han er en vidtløftig Kavaller.»

«Det skal han sandelig bli ærtet med,» udbrød Birgit. «Det var godt, du kom over dem.»

I dette Øjeblik blev der ringet paa Entréeklokken.

«Tror du, det er Knut?» spurgte Fru Tandberg.

«Nej, da, han har jo Nøgle. Det er vel heller Gamborg.»

«Hr. Gamborg,» meldte Pigen.

«Ja, værs'go, vi er hjemme,» var Birgits Svar.

«Det vilde nu heller ikke ha nyttet at sige noget andet,» sa i det samme en langsom, lidt læspende Stemme, og en bredskuldret, undersætsig Mand med sort, tæt klippet Haar, et smukt vokset Helskæg og elegant Dragt af engelsk Dresstøj traadte over Tærskelen og hilste.

«Saa, hvorfor ikke det?» spurgte Birgit og

besvarte hans Hilsen med et skødesløst: «God Aften, Gamborg,» mens hun blev ved at strikke.

«Nej, for det første saa saa jeg, her var Lys,» svarte Gamborg, og bugted sig frem mellem de mange Møbler, «og for det andet er jeg inviteret af Knut.»

«Saa—aa? Det ved jeg ikke noget om.»

«Nej, det er ganske naturligt, Fru Birgit, saasom det skete paa Gaden for 10 Minutter siden.» Gamborg havde sat sig paa en lav Lænestol med høj Ryg, der stod ligeoverfor Birgit. Han strakte Benene fra sig, la sig bag over, folded Hænderne over Maven og gav sig til at se paa hende.

«Hvor traf De ham da?» spurgte Birgit.

«Oppe paa Bogstadvejen, og saa bad han mig gaa hjem og holde Damerne med Selskab.»

«Paa Bogstadvejen! Hører du det, Bedstemamma? Var han alene?»

«Nej, Frøken Falsen var med naturligvis.»

«Jeg liker ikke at De siger sligt, Fredrik,» sa nu Fru Tandberg i en bebrejdende Tone. «Det er gennem den Slags Ytringer af hans bedste Ven, at Rygterne kommer ud.»

«Ikke bare derigennem vel?»

«Aa, De er en uforbederlig Krabat, er De.» Fru Tandberg trued til ham med Pegefingeren. «Jeg har altid advaret Knut imod Dem.»

«Og like lidet hjulpet har det,» svarte Gamborg med sin ensformige, underlig stædige Stemme.

«Jeg ser Dem for Resten saa sjælden nu,

Fredrik» — Fru Tandberg slog om i sin sædvanlige ligegyldig muntre Tone. «Hvad kan det komme af?»

«Jeg bryder mig ikke om at vanke andensteds end her,» svarte han næsten tvært.

«Naa, oprigtig er da Fredrik i det mindste, Birgit,» sa hun leende. «Men hvis jeg var min Søn Knut, vilde jeg ikke være overhenrykt for det.»

«Det vilde slet ikke interessere mig» — dræved han.

«Men hvis han nu forbød Dem Huset? Hvad saa, Hr. Fredrik?»

«Saa vilde jeg komme alligevel.»

«Nej, han er ikke til at holde ud,» Fru Tandberg rysted paa Hodet, satte sig bedre til Rette og gav sig til at sy med en overgit Mine.

«Gaa ind og ryg Dem en Cigar, Gamborg,» sa nu Birgit. — «Det er saa lidt morsomt at se Dem sidde der og hænge.»

Gamborg havde ikke et Sekund tat Øjnene fra Birgit. «Jeg vil heller bli her» — svarte han uforstyrrelig rolig, og blev ved at betragte hende.

«Ja, saa røg her da, en Cigarette, det kan De nok faa Lov til. Noget skal De ta Dem til. Der staar en Æske inde hos Knut.»

Han rejste sig dovent og gik med afmaalte Skridt ind i Musikværelset, idet han lod de mellemliggende Døre staa aabne. «Hvor han er blet utaalelig, du» — sa Fru Tandberg halvhøjt med en langstrakt Betoning paa det næstsidste Ord.

«Naar han kommer ind i Stuen, er det som hele Verden blir en Ørken af Kedsomhed. Jeg forstaar ikke, at du kan holde ud at male med ham.»

«Lidt sejg er han jo,» indrømmed Birgit, «men jeg kan nu alligevel ganske godt like ham.»

«Ja, i gamle Dage kunde jeg det ogsaa, — men nu, huf nej, du! — Jeg vil heller bli her» — hun gjorde sit Mæle slæbende og grødet for at efterligne Gamborgs Stemme.

Birgit lo ganske lidt. «Han gør sig i alt Fald ikke anderledes end han er,» sa hun og nikked.

«Og slig som han sidder og nidstirrer paa dig! Jeg har aldrig set nogen bli saa aldeles Idiot af at være forelsket.» Her brast Fru Tandberg i sin vanlige, hyggelige Latter.

Nu kom Gamborg tilbage med en tændt Cigarette i Munden. Han satte sig stilfærdigt paa sin forrige Plads og gav sig atter til at betragte Birgit.

«Sa ikke Knut, at han skulde paa Koncertprøve, da?» spurgte Birgit.

«Jo, men først skulde han følge Frøken Falsen op efter hendes Noder.»

Der blev en Pause.

Pludselig brast Fru Tandberg i Latter.

«Hvad gaar der af dig, Bedstemama?« spurgte Birgit, mens Gamborg forblev aldeles ubevægelig.

«Aa, det var bare noget, jeg kom til at tænke paa.»

«Du er lykkelig, du, som har saa morsomme Tanker.»

«Det var noget, én sa om Damekoret efter en Foreningskoncert i Fjor, ha, ha, ha! De saa saa allesammen ud, ha, ha, ha, som frugtsommelige Høns, sa hun.» Fru Tandberg la sig bagover paa Stolen for rigtig at le ud.

«Om det er morsomt eller ej, kan en ikke bedømme uden at ha set Koret,» sa Birgit, «og da jeg som bekendt aldrig kommer med til den Slags Forlystelser, saa» — —

«Jo, det *var* morsomt,» sa Gamborg.

«Uf ja, disse Damekor!» begyndte Fru Tandberg, da hun havde faat Bugt med Latteren. «Noget saa rædsomt! Og saa stygge som de er, den ene fælere end den anden. Nu har de jo faat Margrethe Falsen med, og det skal just ikke være nogen Akvisition, for hun er da bra styg, hun ogsaa.»

«Styg!» raabte Birgit, «ja, maaske; men hun har dog det ved sig, at jeg ikke skulde ha noget imod at bytte mit Udseende med hendes. Har jeg ikke Ret, Gamborg?» For første Gang saa Birgit hen paa ham og mødte hans Blik.

«Bytte Deres Udseende, De! — Jeg ved for Resten slet ikke, hvordan Margrethe Falsen ser ud,» sa han i en Tone som om Æmnet keded ham stærkt.

«Saa — aa,» bemærked Fru Tandberg. «Da har De dog ofte nok vært sammen med hende.»

«Og derfor ved jeg ogsaa altid, hvem det er, naar jeg støder paa hende, selv om det er uforvarende,» svarte Gamborg.

Nu blev der banket paa Døren, og paa Birgits «Værsgo», traadte en høj og slank Dame ind i Stuen. Hun var iført en fodsid Figurkaabe, besat med en Mængde store Metalknapper og en bredskygget Filthat, pyntet med mørkegrønne Fjær og Klaser af røde Rognebær.

«Nej, se bare!» raabte Birgit, og rejste sig. «Nu sad vi netop og talte om Dem, Margrethe. Kom og læg Tøjet af.» Hun knapped hendes Kaabe og trak hende med ud i Entréen, hvor Margrethe retted paa sit lidt forpjuskede Haar.

«Dere talte om mig,» — sa Margrethe smilende, idet hun kom ind igen, fulgt af Birgit. — «Godaften Fru Tandberg, Godaften Hr. Gamborg,» hun rakte Haanden til dem begge. «Maa jeg saa kanske faa vide, hvad Dere sa?»

«Med Fornøjelse!» — svarte Birgit. «Først fortalte Gamborg, at han havde truffet Dem med Knut, som skulde følge Dem efter Noderne, og saa var der én, som sa, at hun havde hørt en meget smuk Dame sige, at hun syntes saa godt om Deres Udseende, at hun med Glæde vilde bytte sit eget for Deres.»

Margrethe smilte, og der kom en hastig Rødme helt op over hendes noget fremstaaende Kindben.

«Men det protesterte vi andre imod,» bemærked Gamborg.

«Det finder jeg saa rimeligt,» sa Margrethe med en liden gratiøs Bøjning af Overkroppen.

«Ikke jeg!» — raabte Birgit.

«Jeg skulde ellers hilse fra Deres Mand, Fru Tandberg, og sige, at han kom straks» — Margrethe vendte sig til Birgit. «Han skulde bare følge en Dame hjem.»

«Hvem var det nu igen?»

«Fru Gude.»

«Ja, den Knut, den Knut, han er flygtig som en Sommerfugl,» sukked Fru Tandberg.

Atter skød Rødmen op i Margrethes Kinder, og der kom et Glimt i Øjnene, som formelig lyste over hendes Ansigt.

«Og saa lod han Dem traske alene?» sa Birgit. «Det var just ikke galant af ham.»

«Ja, pyt, hvad gjorde det.»

«Snedig Gut, den Knut» — mumled Gamborg.

«Hvad er han, siger De?»

«Smidig» — gentog Gamborg.

«Nej, De sa snedig,» paastod Fru Tandberg. «Værsgo, staa inde for Deres Ord.»

«Men jeg mente smidig.»

Margrethe havde faat et flygtigt Blink af Forskrækkelse i Blikket. Hun sad ret op og ned uden at læne sig mod Stoleryggen. Den venstre Haand laa i hendes Skød med springende Fingre. Over den strøg hun uafladelig den højre, og gned alle Fingrene imellem hinanden, paa en langsom,

kælen Maade, som naar man klapper en Kat. Hun var snart rød og snart bleg, og Øjnene gnistred og syntes at skifte Farve. Der var over hendes hele Skikkelse en behersket, næsten umærkelig Uro. Hun drog Vejret med Forsigtighed, som var hun bange for at høre sit eget Aandedræt, og de rynkede Kniplinger, som gik i Zigzag ned over Kjolebrystet og endte ved den runde, dejligt formede Midje, bevæged sig dirrende, som var de hæftet til usynlige Spiraler.

«Han vidste vel, Knut, at De gik herop?» spurgte Birgit, der stadig sad og strikked, og saa halvt fraværende ud.

«Ja, da; jeg sa det til ham. Jeg har nemlig et Ærend til Dem, Fru Tandberg. — Jeg vilde vært her inden Prøven, men saa blev det for sent. — Det var det Mønster, De lovte mig. — Jeg skulde bruge det i Morgen, og saa —.»

«Har De lagt Mærke til Margrethe Falsens Organ, Fredrik?» afbrød Fru Tandberg. «Nej, bliv nu ved og snak, Margrethe. Der er noget besynderligt i hendes Stemme, De Fredrik, noget der minder om Paulina Lucca, da hun sang «Erlkönig» den Gang i London. — Deres Stemme og Deres Latter, Margrethe, det er noget De har for Dem selv.»

— «Se saa, der har vi Knut» — udbrød Birgit.

Med en hurtig Bevægelse fløj Margrethes Haand op mod Brystet. Fingrene hopped om mellem Kniplingerne, som skulde de spille Klaver.

Tilsidst gled de opover mod Halslinningen og retted paa Broschen.

I det samme gik Døren op, og Knut kom ind med sin skødesløse, «klassisk elegante» Holdning som hans Venner sa.

«Godaften Mor, Godaften Frøken, Godaften Gamborg, Godaften Birgit,» han hilste venligt smilende, idet han gik rundt og tog hver især i Haanden. Da han standsed foran Birgit, rakte hun ham tre Fingre; med de andre to holdt hun Strikkepinden.

«Men flyt dog den forbandede Lampe?» raabte han, «eller sæt i det mindste en mørkere Skærm paa. Hvor kan Dere holde ud at ha dette glubende Lys midt i Synet?»

«Os generer det ikke,» svarte Birgit.

Margrethe smilte hemmeligt. Hun forstod, hvorfor han var saa sint paa Lampen. Han kunde ikke komme til at se hende, naar den stod saaledes.

«Kan vel ikke du se ligegodt, om vi stiller den her, Mor?» Han pegte paa en stum Tjener i Nærheden. Og uden at vente paa Svar, flytted han Lampen.

«Nej, men saa faar jeg heller la være at arbejde,» sa Fru Tandberg resigneret, og lod Hænderne falde ned i Skødet.

«Nej, ved du hvad, Bedstemamma,» — udbrød Birgit opbragt. «Det er dog for galt! Saadan er Knut altid; han gir sig ikke, før lar han Livet gaa. Men nu faar han ikke sin Vilje denne Gang.»

Hun rejste sig ganske rød af Vrede. «Naar nu alle vi andre synes bedst om at ha Lampen der, saa skal den ogsaa bli staaende.» Og i en Fart havde hun stillet Lampen tilbage paa Bordet.

«Ikke saa hidsig, Birgit,» sa Knut spagt. «Jeg vidste ikke, at det var Dere andre saa meget om at gøre.»

«Nej, det ved du aldrig» — Birgits Stemme dirred. «Du aner overhodet ikke, at der er andre til i Verden, end du selv.»

«Aajoda, en Gang imellem,» mumled han, og blinked hemmeligt til Margrethe.

Der blev en Pause.

«Svært saa du er snaksom, Fredrik» udbrød Knut pludselig. Fru Tandberg og Margrethe lo, men Gamborg svarte roligt: «Ja, sig det, da.»

«Men hvor kan De holde ud at sidde og tie saa stille, Fredrik?»

«Jeg kommer her ikke for at snakke,» var Svaret.

«Nej, det er øjensynligt» — sa Knut og lo.

«Hvordan har saa Deres Protegé det?» begyndte Fru Tandberg, da der atter havde været taust nogle Øjeblikke. «Noget saa rædsomt som hans to sidste Billeder! Dem vil De da vel ikke forsvare, Fredrik?»

«De skulde ikke tale om Ting, som De ikke forstaar, Frue.» Gamborgs Stemme var med ét forandret. «Han er den dygtigste af os yngre Malere, ubetinget. Han er ligefrem genial.»

«Naa — aa» — sa Fru Tandberg, og vendte sine Øjne mod Loftet. «Ja, en maa jo høre meget, før Ørene falder af en.»

«Noget saa godt, som den gamle, fillede Fanten, der kører Møg paa sin Trille, mens han tygger paa sin Skraa, og ser frem for sig med de hvasse Øjne og de haarde Ansigtstræk!» Gamborg havde pludselig rettet sig op og talte saa ivrig, at Stemmen gik i Stykker. — «Og saa som Skikkelsen er bøjet af Arbejde og træt af Kummer, og Benene, da! de er mærket af et helt Livs mødige Slid, og Fødderne er vanskabt af Knyster og Ligtorne.»

«Nej, fy da,» sa Fru Tandberg uvilligt. «Hvor kan nogen dog vælge disse hæslige Æmner!»

«Ja, naturligvis, det er den gamle Vise» — udbrød Gamborg heftig og rejste sig. «Byd Publikum god Kunst i nye, originale Former, og det har ikke andet end Smædeord og Forhaanelser tilovers for det.»

«Tag det med Ro, Fredrik» — formante Fru Tandberg.

«Ja, vel ja; det kan jeg ogsaa godt,» svarte Gamborg og satte sig igen. «For om halvhundrede Aar, ja før, vil en saa formuende Enkefrue som De ikke engang ha Raad til at købe et Billede, som det vi taler om.»

«Kil paa, Mor,» hvisked Knut og nikked lystig.

«Nej, det faar De mig ikke til at tro, Fredrik» sa hun med et æggende Smil.

«Og, det er heller ikke at vente» — svarte Gamborg vredt. «Hvor skal De kunne forstaa, hvad Genierne fortæller os, disse fremsynte, som varsler ind den nye Tid.» Hans Stemme skalv og Øjnene lyste.

«Nej, nu staar Verden ikke længe,» — forsikred Fru Tandberg.

Gamborg vilde svare, men blev afbrudt af Birgit, der sa: «De har Ret, Gamborg, jeg er ganske af Deres Mening, og det ved vi jo, Knut ogsaa er. Hvorfor siger du det ikke?» Hun vendte sig til ham med sammentrukne Bryn.

«Saa var jo Fredrik slet ikke kommen til at røre Kæverne sine. Det gør godt at se, at der endnu finds Liv i ham.»

Gamborg tændte sig en ny Cigarette, satte sig mageligt tilbage, og saa ud som han gik til Hvile for i Aften.

«Hvordan gaar det med Deres Maling Fru Tandberg?» spurgte saa Margrethe.

«Jo Tak, det gaar rigtig bra» — siger Gamborg, «og mig morer det.»

«Naar der er gaat nogle Aar, vil vel Birgits Billeder heller ikke være at løse for formuende Enkefruer?» spotted Knut.

Gamborg lod som han intet hørte.

«Hvis du vil holde paa med dette, Knut, saa

gaar jeg ud af Stuen.» Birgits Stemme var skarp og hurtig, og hendes Blik lynte.

«At jeg spaar dig en Plads blandt de udødelige, Birgit, det kan du da ikke» —

Han fik ikke udtalt, før Birgit havde rejst sig og med hastige Skridt forladt Stuen.

«Ærtekrukke» — sa Fru Tandberg og rysted misbilligende paa Hodet. «Du ved jo, at Birgit ikke taaler det.»

«Herregud, at være saa prippen da,» sukked Knut og saa højst ulykkelig ud. «Gaa ind og faa hende bli igen, Fredrik.»

Gamborg rejste sig straks.

«Skal jeg be om Forladelse paa dine Vegne, da?» spurgte han.

«Ja, gør endelig det, og lov at jeg skal tie som en Mus.»

Kort efter kom Birgit ind igen, fulgt af Gamborg.

«Ja, du maa virkelig undskylde, Bedstemamma, og De ogsaa Frøken Falsen, at jeg opfører en saadan Scene. Men jeg vil ikke finde mig i Knuts Overgreb ogsaa her, og det har jeg i Sinde at vise ham.»

«Overgreb» — gentog Knut, og saa fra den ene til den anden.

«Ja, netop! Det Ord generer dig Gutten min, fordi det er rammende. Nu kan du ikke like, at jeg maler, hvorfor maa Vorherre vide, og saa skyr du ingen Midler for at faa mig til at opgi det.

Du vil pine og fortrædige mig, og bespotte og forhaane mig saa længe, til jeg blir træt. Men nu skal det ikke lykkes dig. Det er det eneste jeg har at interessere mig for.»

«Slige Ord du bruger,» sa Knut uvilligt.

«Jeg synes ogsaa du tar det for alvorligt, Birgit?» formante Fru Tandberg.

«Ikke hold med ham, Bedstemamma. Knuts Ærtesyge kan ta Livet af alle Forhold.»

«Men tænk nu lidt paa dig selv, Birgit. Slig som du har haanet hans Musik. Jeg synes det gaar op i op.»

«Haanet! aldrig,» — sa hun energisk. «Men den interesserer mig ikke, og saa har jeg ikke gaat og skabt mig.»

«— Var De von paa mig, Frøken, fordi jeg lod Dem gaa alene?» spurgte nu Knut Margrethe med et Smil, der bad om Undskyldning, og et overgivent Blink i Øjet.

«Nej da!» svarte hun hurtig, og bøjed sig i det samme for at ta op sit Lommetørklæde, som netop faldt paa Gulvet.

«Jeg skal gøre det godt igen ved at følge Dem i Aften,» vedblev han.

«Men Fredrik skal jo samme Vej, Knut» — henkasted Fru Tandberg.

«Nej, Frue, det skal Fredrik ikke» — sa Gamborg.

«Naa — jeg trodde, De skulde hjem. — Det

vilde De nu ogsaa ha meget bedre af» — føjed hun til i en moderlig formanende Tone.

«Ja, det vilde jeg vist» — svarte Gamborg, «men jeg rusler nu nedover læl.»

«Værs'go, Bordet er færdigt» — sa en Pige, som kom tilsyne i en Døraabning.

De rejste sig alle.

«Du skulde dog ta lidt Reb i Sejlene,» — hvisked Knut, og traadte tæt hen til Gamborg. «Du ødelægger dig før Tiden, Gut.» De sidste Ord kvaltes næsten i en klukkende, lydløs Latter.

Saa gik de ind i Spisestuen, Knut og Margrethe var de sidste.

I Kabinettet, som kun var oplyst fra Dagligstuen, greb Knut Margrethe pilsnart om Livet, og trykked hendes Overkrop saa heftigt bagover, mens han kyssed hende, at hendes Legeme formelig beskrev en Bue.

«Husk paa Spejlet,» fik hun med Møje frem.

«Kan du se, det var rigtigt, at du gik herop?» hvisked han. «Det klogeste vi kunde gøre. Mor havde set os. Hvad sa jeg?»

«Ja, men Knut — jeg gør det ikke en anden Gang —, du ved ikke, hvor rædsomt det er.» Hun gled lydløst fra ham og skyndte sig ind i Spisestuen.

De andre var gaat, og Gamborg var bleven alene med Birgit. Han vilde sidde lidt endnu, havde han sagt til Knut, da denne rejste sig for at følge Margrethe.

Birgit tog Plads et Stykke fra Gamborg paa den lave Mejestol, hvor hun havde siddet om Aftenen, før de andre var kommet. Hun stak ugenert Hænderne ind under Nakken, gynged langsomt frem og tilbage og saa ud i Luften.

Uden at sige noget gik Gamborg hen og satte sig saaledes, at han kunde se hendes Ansigt. Derpaa drog han en polstret Lænestol hen til sig, og skød den ind mellem sine Ben, la begge Hænderne paa Kanten af dens Ryg og støtted Hagen paa dem. Det varte lidt, før han kom til Ro i en bekvem Stilling, men da det var lykkedes, sad han ganske stille og lod sine Øjne ufravendt følge Birgits vuggende Bevægelse. Saaledes sad de tause en god Stund.

«Synes De ikke, Knut er blet anderledes paa det sidste?» sa Birgit omsider, uden at flytte Øjnene fra der, hvor de var rettet.

Gamborg løfted Hagen akkurat saa vidt, at han kunde tale forstaaeligt og sa: «Nej, det synes jeg ikke,» hvorpaa han lod den falde ned igen.

«Liksom saa rastløs» -- vedblev Birgit, «og mere, hvad jeg vilde kalde vaagen — ja, i hele sin Maade. Han er slet ikke saa flegmatisk og magelig, som vi alle har for Vane at sige.» Hun talte i en overvejende Tone og med smaa Pauser.

«Jo han er blet anderledes» — tilføjed hun bestemt. «Læg Mærke til det, skal De se.»

Saa blev der taust igjen i nogle Minutter.

«Hvorfor svarer De ikke?» sa saa pludselig Birgit, fremdeles uden at se paa ham.

«De spør mig jo ikke om noget.» — Det kom trævent, og atter letted han lidt paa Hagen.

«Og heller ikke er han saa slem til at ærte som før» — fortsatte hun. «Han har virkelig forbedret sig; men jeg vil ha ham ganske afvænt med det.»

«Sid heller stille» — sa saa Gamborg. «Øjnene mine blir saa trætte af at fare saadan frem og tilbage.»

«Saa kan De jo ta Øjnene til Dem» — svarte Birgit og blev ved at gynge.

«Nej, det kan jeg ikke» —.

«Saa faar De i det mindste la være at beklage Dem.»

«Ja, det er jeg vant til.»

«Aa, se lidt paa Lærredet her» — udbrød Birgit lidt efter med livligere Stemme, idet hun rejste sig og gik hen til Staffeliet. «Hvad skal jeg gøre med den Klak Sø, der? Jeg er ikke i Stand til at faa den til.»

Gamborg var fulgt efter hende. Han betragted det lille bemalte Lærred, idet han kneb det ene Øje sammen.

«Jeg tror De har smurt formeget paa med sort.»

«Men Træerne her, de er bra?» spurgte Birgit, og traadte et Skridt tilbage for bedre at kunne se.

«Ja, naar De faar lidt mere Luft ind imellem dem.»

«Ja, Luft ja; det er lettere sagt end gjort.» — Birgit vendte og drejed Hodet til alle Sider, mens hun gransked Billedet. «Noget stort Skidt» — brød hun pludselig ud, idet hun gik fra det, og kasted sig i en Lænestol med Armene korslagt over Brystet.

«Ja, det er det,» indrømmed Gamborg og lod sig glide ned i den forrige Stilling.

«Aa ja, ja, Klokken er vel mange den» — sa saa Birgit med en lydelig Gispen.

Gamborg gav intet Svar. Bare sad og stirred med Øjne, der minded om Fugle, som er fortryllet af Slanger.

«Hvad maler De paa nu om Dagene, Gamborg?» spurgte Birgit, og saa ud, som om Svaret ikke interesserte hende.

«Jeg maler ikke noget videre i denne Tid.» Der var ved hvert Svar, han gav, en fortrædelig Klang i Stemmen, som om hendes Spørgsmaal irriterte ham.

Nu gisped Birgit atter. «Nej hør, ved De hvad, jeg er virkelig søvnig, Gamborg,» og hun tørred sine Øjne, der var fugtige efter hendes Gaben.

«De vil ha mig paa Dør?» Der kom noget mørkt og smerteligt i hans Blik.

«Ja, oprigtig talt, Gamborg. — De er nu ogsaa saa kedelig» — la hun til i en næsten skændende Tone.

Han rejste sig og traadte tæt hen til hende. «Skal dette aldrig bli anderledes?» Han var bleg og Stemmen skalv. «Vil De holde paa saa med at pine mig, indtil — ja, hvad ved jeg. Vil De aldrig synes, det er nok?»

«Vi har jo talt ud om den Ting en Gang for alle, Gamborg.»

Birgit rejste sig og hendes Tone og Mine var affærdigende. «Jeg har jo sagt Dem alting ærligt ud.»

«Da det var for sent ja. Havde jeg vidst fra først af, at De bare drev Deres Spil med mig» — han talte lavt og liksom stakaandet, og han knytted begge Hænderne.

«Ja, jeg ved, det var galt, Gamborg,» — svarte hun hastig og vredt, «og jeg har jo sagt, at jeg ber Dem om Tilgivelse for det. Jeg gik jo her og keded mig, og Deres Hyldest fyldte ud for mig paa en Vis. Forelsket har jeg aldrig vært i Dem.»

«Men De gjorde Deres bedste for at faa mig det saa meget som muligt i Dem,» sa han med sammenbidte Tænder.

«Aldeles ikke Gamborg! For mig var det en Leg, om De vil. Hvor kunde jeg vide, at De vilde bli saa alvorlig tagen. De har jo saa mange Gange vært forelsket, og det er gaat over igen. Og desuden,» hun hæved Stemmen som en, der

snakker sig hidsigere og hidsigere, «hvad vil De egentlig bebrejde mig? Spillet var jo like for os begge. Jeg udsatte mig for akkurat det samme, som De Dem. Hvis nu Rollerne havde vært ombyttet, hvis det nu var mig, som elsked Dem, og De, som ikke gjorde Gengæld? Saa fik jeg pænt tie stille, tænker jeg, og ikke gaa og gøre alt det Leven og drage et Menneske til Regnskab. Det er dog for galt, at De ikke kan la mig i Fred.» Hun gik bortover Gulvet, idet hun satte Hælene haardt i og arbejded med sin Nakkeknude, som for at stikke den bedre fast.

«De snakker saa meget formasteligt» — sa han hastig. «Hvis De havde elsket mig, saa var jeg falden ned for Dem og havde tilbedt Dem. Det ved De godt.»

Hun vendte sig og kom hurtig hen imod ham.

«Men hvorfor skal jeg undgælde, fordi De ikke ævner at faa mig til at elske Dem?»

Han strakte Haanden ud som for at lægge den paa hendes Mund og fortrak Ansigtet som i Smerte.

«Og hvis De havde elsket mig, hvad saa?» mumled han.

«Saa havde jeg git mig Dem helt og uforbeholdent,» svarte hun, idet hun løfted sig paa Tæerne og saa ham ind i Øjnene.

Han fæsted et Blik paa hende som om han vilde gennembore hende med det, mens hans Læber skalv svagt, og Næseborene rørte sig.

«Godnat,» sa han roligt og rakte Haanden ud. Hun tog den, og kjendte den var kold og fugtig.

Han slap straks hendes Haand og gik langsomt mod Døren.

«Saa kommer De i Morgen, og gir mig min Time!» raabte hun, da han stod med Haanden paa Dørklinken.

Han slog ud med Armen uden at vende sig om.

«Og hør, Gamborg,» føjed hun til, «kan vi nu ikke være enig om at betragte hinanden som to Kammerater. Saa vil vi endnu faa Hygge af hinanden.»

Han gik sin Vej uden at svare, men et Øjeblik efter aabned han Døren paa Klem, stak Hodet ind, og sa med en Stemme, der liksom kyled Ordene langt ind i Værelset: «Fanden i Vold med Kammerater!» hvorpaa han forsvandt og slog Døren haardt i efter sig.

Birgit, der var faret stærkt sammen ved denne uventede Afslutning, hørte ham aabne og lukke Entrédøren, hvorefter Lyden af hans Skridt tabte sig paa Trapperne.

Birgit pusted Lampen ud, aabned et Par Vinduer, og gik ind for at lægge sig.

Da hun klædte sig af, kom hun i Tanker om, at hun egentlig havde vært altfor hidsig mod Knut, da han ærted hende med hendes Maling. Stygt var det af ham, men alligevel, hun havde tat saa altfor svært paa Veje, og han havde svaret saa

spagt og godsligt. Jo mere hun tænkte paa det, jo større syntes hun, hendes Uret blev. Hvis han havde været tilstede nu, vilde hun sagt ham, at hun var lej over sin Krashed. Bare han ikke var gaat. Men end om hun vented paa ham? han maatte jo straks komme. Ja, det vilde hun.

Hun stak Fødderne i et Par bløde Fløjelstøfler, svøbte et Sjal udenpaa sin Natchemise, og listed sig ind i Musikværelset, hvor der brændte en Lampe under en stor rosenrød Skærm. Her krøb hun sammen paa Sofaen, med Knæene trukne op til Brystet og Armene slynget omkring dem.

Men kanske det var dumt. Hvis nu Knut bare blev forundret, saa vilde hun bli flou, og det hele være saa ærgerligt. Hun sad og tænkte paa, at det var bedst at luske tilbage og krybe i Seng. Men alligevel blev hun siddende; det var liksom der var en Fortryllelse over hende, og at der skulde en kraftig Anstrængelse til for at faa den løst.

Ja, men nu vilde hun gøre Alvor af det. Hun tog sig sammen og løsned Armene fra sine Knæ. — Men hys — kom der ikke nogen? — Jo, det var for sent, — hun kendte Knuts Skridt.

Straks efter blev Døren aabnet, og Knut kom ind. I samme Øjeblik hopped Birgit ned fra Sofaen, fløj hen imod ham med udstrakte Arme og sa hurtigt: «Vær ikke sint paa mig, Knut, fordi jeg var saa fæl i Aften — jeg var meget mere hidsig end jeg skulde vært.»

Knut, som ikke havde anet, at der var nogen

i Stuen, blev saa heftig forskrækket, at han tumled bagover.

«Er Du gal, Birgit!» udbrød han. — «Skræmme Vettet fra Folk, Nattens Tider. Du store Alverden, hvor ræd jeg blev.»

«Ja saadan gaar det, naar én tænker at gøre det rigtig vel,» sa Birgit modfaldent. «Jeg kunde ikke sove, før jeg fik sagt dig, at jeg havde været urimelig mod dig, Knut.»

«Det var saamæn ikke noget at bry dig for» — svarte Knut ligegyldigt, og strøg forbi hende hen til Bordet, hvor han ordned nogle Nodehæfter. «Jeg havde Skam glemt det for længe siden.»

«Ja, det er jo smukt at være saa overbærende,» — sa Birgit koldt, og famled med Foden paa Gulvet for at faa fat paa den ene Tøffel, som hun havde tabt under Løbet.

«Staa nu ikke der og forkøl dig, Birgit,» — sa saa Knut utaalmodig. «Gaa ind og læg dig bare, du.»

«Naa, naa, naa! Nu gaar jeg jo,» raabte hun iltert. «Jeg maa da ha Lov at finde Tøflen min, vel.»

Da hun var kommen i Seng, knytted hun Hænderne, saa det formelig knaged i Ledene, og sa ganske højt: «Aa den Knut, den Knut, hvor han er inmari væmmelig. Men derfor, aa hvor jeg har imod ham!»

Knut blev længe inde paa sit Værelse. Han

sad og røg en fin Havanna Cigar, og gennemleved Aftenens Begivenheder.

Et stillestaaende Smil bredte sig over hans Ansigt. Af og til slog han ud med Haanden og strøg sig bagefter over Mund og Hage.

«Gad vidst, hvad Fredrik gik og tænkte» — han lo saa smaat: «Mons tro, om han ikke forstod det hele.» To Gange havde han mødt dem paa afsides Veje om Aftenen, og den ene Gang havde han ladt som han ikke saa dem. Naa ja, han var nu den ufarligste af alle, ti for ham var der jo ikke andet til i Verden end at sidde og stirre paa Birgit. — «Snodig Fyr, den Fredrik, rent toki, som Svensken siger. — Vont og lejt var det med Birgit, men hvad, der fandtes jo ikke Raad for det. Tscheh, at hun nu netop skulde falde paa at være elskværdig i Aften.» Han, som paa Hjemvejen for Alvor havde spekuleret paa, om han dog ikke skulde ta Mod til sig og sige hende redeligt og ærligt, hvordan det var fat med ham, og saa lægge alt i hendes Hænder. Men i samme Nu som han havde set hende med udbredte Arme, havde han følt, at det var liksaa umuligt at faa et Ord frem om det til hende — ja, liksaa umuligt som at gaa bort og skære Halsen over paa hende.

Men hvorledes skulde dette ende. I Længden kunde det ikke bli saaledes ved. Skøndt pyt, han var saa altfor lyksalig til at kunne orke at befatte sig med hverken Længden eller Bredden af nogen Verdens Ting.

Der var gaaet nogle Maaneder, og man var kommen ind i Begyndelsen af Juli. Knut havde sagt til Birgit, at han vilde bruge Ferien til at komponere noget i, og at han derfor maatte bli i Byen hele Sommeren. Hans Mor, der ejed et Landsted paa Ladegaardsøen, havde saa inviteret Birgit og Børnene til at tilbringe en Maanedstid hos hende.

Oppe hos Tandbergs var Persiennerne rullet ned i Dagligstuen og Kabinettet. Alle Planterne var sat ind i Spisestuen, hvor det brede Karnapvindu var uden Gardiner.

I Dagligstuen gik Pigen og dækked de broderte Stole og fine smaa Plüschborde til med Varetræk og Aviser. Tæpper og Puder var bortgemt, og nogle af Nipsgenstandene hyllet ind i Flor.

«Se saa, Karen, nu er det sandelig godt nok» — sa Birgit, som netop kom ind. «Vi blir jo ikke saa længe borte.»

«Bare lægge dette over Albummene» — svarte Karen, og tog fat i et gammelt Gardintøjstykke.

«Nej, det skal jeg bruge.» Birgit snapped det ud af Haanden paa hende.

«De kan ta en Avis. Og gaa saa ind og hjælp Nille med at faa pakket Børnenes Tøj, ellers blir hun aldrig færdig, ved De.»

Pigen gik og Birgit svøbte Tøjstykket om sine halvfærdige Lærreder, som hun satte hen paa Staffeliet.

Derpaa begav hun sig ind i Soveværelset, for at lægge ned sine egne Sager.

Inde i Musikværelset sad Knut og gav Fru Gude en Time. Hver Gang han retted paa hende, bøjed hun sig over Tangenterne med et forskrækket, lidet Hvin, drejed Hodet og saa fra Siden op paa ham med bønligt befippede Øjne og den yderste Tungespids stukket ud mellem Læberne.

«Saa bedaarende ulykkelig som De ser ud, naar De gør en Fejl, Frue.» Knuts Stemme var lattermild og indsmigrende. «De har en Mine som en sød, liden Skolepige.»

«De, da» — sa hun og rysted forvirret sine Nakkekrøller. «Se saa, nu var det Deres Skyld at det gik galt, Tandberg — De gør mig saa distrait.» Hun holdt op at spille, og sendte ham et af sine Øjekast.

«Lad os ta det helt forfra en Gang» — foreslog Knut. «Men De maa endelig se til at faa et løsere Haandled, Frue. Deres Stakatoer er ikke rigtig gode.» Han stilled sig bag hende, greb hende om begge Arme og viste hende, hvorledes hun skulde løfte Haanden i Ledet og hvorledes den skulde falde ned.

«Ja, naar jeg bare kunde faa det til» — sukked hun, og læned sig op mod hans Vesteknapper, idet hun næsten vrængte Øjnene for at naa hans Blik.

«Nej, lad være! Tror De jeg kan undervise med de Ildstraaler op i Ansigtet paa mig? Værs-

god se paa Hænderne — saadan.» — Han tog med den ene Haand om hendes Hode, og bøjed det forover. Saa gjorde han endnu nogle Øvelser med hendes Haandled og satte sig derpaa ved Siden af hende, mens hun spilte Stykket igennem.

«Saa var det altsaa den sidste Gang før Ferien» — sa Fru Gude med et Suk, idet hun rejste sig. «Jeg kommer at savne mine Timer.»

Hun saa kælent paa ham.

«End jeg da, Frue! Hvad skal jeg saa sige?»

«Aa, De! De har jo saa meget andet. Sig mig, spiller De ikke ogsaa med Frøken Falsen?»

«Nej, hvor falder De paa det?» spurgte Knut uden at se paa hende og flytted lidt paa Pianostolen.

«Aa jeg trodde det bare.» Hun saa forbeholden ud.

Knut slog Fru Gudes Noder sammen, og la dem i hendes Mappe. «Det kan vel ikke nytte at gi dem Lektier denne Gang; De rejser jo bort.»

«Ja, og hvordan blir det,» hun stod og knytted sit Hattebaand. «Tar De Dem en Tur op til Sanatoriet?»

«Det skulde da være for at træffe Dem, Frue.» Han saa ud, som om han havde græsselig Lyst.

«Jeg synes jeg ser, hvor gemytligt vi skulde ha det sammen» — hun nikked og lo overgivent. «Paa et saadant Sted er man friere; — det er ikke som her — — De kan tro jeg har faat høre

om de Par Visitter, De har gjort mig.» Hun snurped Munden sammen og saa krænket ud.

«Bare ikke Vejen var saa morderlig lang.»

«Aa, pyt Vejen! Det er jo den dejligste Egn opigennem. Hvis der blot fandtes det rigtige Trækplaster, saa» — hun trued til ham med et skælmsk Smil.

«Der er jo Dem, Frue» — han traadte tæt hen til hende og saa med halvt lukkede Øjne ned paa hende. «Saa ved De, det er nok.»

«Nej saa koket som De er!» Hun lo og tegned romerske Esser med Fingeren under hans Øjne.

«Aah, men bare en kunde stole paa Dem!» Hun slog over i en alvorlig Tone, og rysted tvilende paa Hodet.

«Det kan De, Frue» — sa han med et indsmigrende Smil.

«Ja, giv mig et Bevis paa det. Kom op til Gausdal, mens jeg er der,» hun bøjed sig hen imod ham, «saa skal jeg fortælle Dem noget.» De sidste Ord udtalte hun hviskende.

«Hvad da?» spurgte han interesseret.

Hun betragted ham med et kærtegnende Blik og blinked uroligt med Øjenlaagene.

«At De er det uimodstaaeligste Mandfolk, jeg har kendt.» Hun sa det smilende, men med en energisk Betoning, og der fløj en hurtig Rødme over hele Ansigtet. Saa vendte hun sig og greb sin Mappe.

«Saa kommer jeg!» raabte han overgivent.

Hun bød sin Haand til Farvel. Han førte den med en galant Bøjning til sine Læber.

«Saa venter jeg Dem altsaa aldeles sikkert,» sa hun med en nervøs Dirren i Stemmen, idet hun gik mod Døren.

«Det Spetakkel» — mumled Knut, da han kom ind igen efter at ha fulgt hende til Entrédøren. Han trak Rynker paa Næsen og udstødte en knurrende Lyd. «Isch, æh, hvor hun er paahængende. Komme op til Sanatoriet. Det blir nok en længere Næse den, Mutter Gude.» Han lo saa smaat. — «Margrethe maatte ikke være her da. . . . Rasende blir «Gumman», men skidt Fan'en. Jeg skal nok faa hende blid igen, hvis det lønner sig Umagen. — God Nytte har hun dog gjort. — Nu snakker de mindst like meget om hende og mig, som om Margrethe og mig, — ja mere, for hende tror alle det til, mens Margrethe. — Aah, min dejlige unge Margrethe, bare jeg kunde værne om dit søde Navn.»

«Du maa gi mig nogle Penge, Knut, for nu skal vi afsted» — sa Birgit, idet hun aabned Døren fra Spisestuen og rejseklædt viste sig paa Tærskelen.

Knut tog op sin Portemonnæ og rakte hende nogle Sedler.

«Tak, det er nok,» sa Birgit, da han gjorde Mine til at ville gi hende flere.

«Bare Dere kommer tidsnok» — bemærked Knut, og saa paa sit Ur.

«Joda, vi har Drosche. Kører du ned med? Nille kan sidde paa Bukken.»

«Det er da ikke nødvendigt, Birgit,» sa han i en undskyldende Tone.

«Nej, langt fra! Jeg tænkte bare, du kunde ha Moro af det for Børnenes Skyld. De er ellevilde af Glæde.»

«Du faar hilse Moderen og Søstrene da, Birgit.»

«Og sige, at du kommer paa Lørdag, for det spør de naturligvis straks om. Farvel da du.» Hun rakte ham Haanden og kyssed ham skyndsomt paa Kinden. «Der hører jeg Smaaene i Entréen.»

Knut gik ud og kyssed Børnene.

«Ha det nu rigtig godt da, Birgit» — sa han tilsidst.

«Ja, og du det samme» — svarte Birgit. «Stel dig nu som du bedst kan. Middag spiser du vel ude?»

«Ja, eller hjemme. Der er jo en «Tønde» i Huset.»

Saa gik han ind igen i Musikværelset. Han gned fornøjet Hænderne i hinanden, hopped om paa Gulvet og smelte med Fingrene. Han kunde ikke holde det ud derinde, men satte alle Dørene aabne til Spisestuen og Kabinettet og Dagligstuen. Saa dansed han i Polkatakt gennem hele Rækken af Værelser, med Tommelfingrene stukket ind i

Vestens Ærmehuller og sang: «Saa dejlig øde — bortrejst her ser ud. . . . I Aften, — i Aften! Første Gang — alene for mig selv — i min egen Stu-u-e. — Hurra Gutter! Hurra Gut-ter.»

Margrethes Forældre og begge hendes ukonfirmerte Søstre laa ved Modum. Brødrene var ude paa Fjældvandring, og hun selv tilbragte Sommermaanederne hos den gamle Bedstemor, der ejed et Sted paa Drammensvejen helt ude ved Frogner. Fra Margrethe var Barn af, havde Bedstemoren været vant til at ha hende meget om sig, især om Sommeren; da havde hun plejet at bo hos hende hele Uger ad Gangen.

I Aar havde hun ladt Bedstemoren forstaa, at hun tusend Gange hellere vilde være hos hende end ta med til Modum, hvad der havde været stærkt paa Tale, og saa var det gaaet let for den gamle Dame, hvis Øjesten Margrethe var, at faa det ordnet efter Ønske.

En fjorten Dags Tid efter at Birgit var tat ud til sin Svigermor, var hun til et stort Aftenselskab hos nogle gamle Venner af det Tandbergske Hus, som boed paa en Villa ude paa Bygdø, ikke langt fra Fru Tandbergs Løkke. Knut var der ogsaa. Hans Mor havde ment, at han skulde fulgt hjem med dem om Aftenen og overnattet der, men det afslog han, og tog til Byen paa en

Ekstradampbaad, som nogle af Gæsterne havde lejet. Ogsaa Margrethe Falsen havde været blandt de indbudne. Paa Hjemvejen var Birgit usædvanlig tavs. Hun sad tilbagelænet i Vognens ene Hjørne ved Siden af Fru Tandberg og ytred ikke et Ord. Da en af Svigerinderne tiltalte hende uden at faa Svar, udbrød Fru Tandberg: «Birgit er min Sandten falden i Søvn.»

Men Birgit sov ikke. Hun sad blot med lukkede Øjne og led under en Følelse af Uro og Nedstemthed, der pirked ved hendes Indre og tynged som et gammelt Samvittighedsnag.

Da de standsed udenfor Løkken, lod Birgit som hun pludselig vaagned, sa hurtig Godnat, hopped ud og sprang ovenpaa, hvor hun havde sit Soveværelse i Husets ene Gavl.

Da hun havde tændt Lyset, rulled hun ned for Vinduet, trak Skoene af og begyndte, selskabsklædt som hun var, at gaa frem og tilbage paa Gulvet med bøjet Nakke, og Hagen i den højre Haand, mens hun støtted Albuen i den venstre.

Den Aften havde hun pludselig faat at vide, hvordan det var fat med Knut.

Det der var hændt var i Grunden ingenting, men for hende var det nok.

Hun havde staat og talt med nogle Herrer i Havestuen. Der skulde danses Française, og hun havde ladt sig engagere. Saa var der kommet en Ven af Knut, en Læge, og havde spurgt, om hun vidste, hvor hendes Mand var, han vilde ha ham

til vis à vis. Hun havde set sig om efter ham, og til Slut trukket Portièren ved Siden af sig lidt til Side, havde strakt Halsen frem og keget ind i Kabinettet. Der havde Knut staat, og talt med Margrethe. De var ikke alene, der sad nogle unge og fjasede og lo i en Sofa borte i Hjørnet, og der vilde ikke ha været noget usædvanligt i det, hvis ikke Knuts Ansigt — aah, hvor Blodet jog igennem hende, naar hun saa det Ansigt for sig.

Hun havde blot iagttaget det et eneste Øjeblik, men alligevel stod det saa lyslevende foran hende, uafladelig, — dette straalende dybt betagne og dog saa alvorlige, nej snarere vemodige eller næsten smertelige Blik, og saa den Henrykkelse, der laa i, — ja, hvor var det nu — i Mundvigerne? Nej, overalt i hver eneste Linje af Ansigtet, i hele hans Holdning saa svulmende af Spænstighed og Kraft.

Saaledes saa ikke Knut paa en Kvinde, hvis han ikke elsked hende. Hun kendte disse Øjne og denne Mine, saadan havde han set paa hende, den Gang hun ejed hans Kærlighed. Alt det havde været hendes. Uh, denne Sugen for Brystet, hvor det gjorde ondt. Nu vidste hun, hvorfor det havde forekommet hende, at Knut havde tabt sig efter nogle Aars Forløb. Hun vilde ikke tro det den Gang, men sa til sig selv, at det kom vel af, at hun saa ham daglig. Og nu vidste hun ligeledes, hvorfor der i den senere Tid havde vært

denne underlige Glans over hans Miner. Det var Kærligheden, som havde forskønnet ham.

Margrethe Falsen altsaa. — Altsaa dog virkelig. — — Hvad var der nu egentlig ved hende? Hvad havde hun forud for hende? Ja, hvad kunde det nytte at spørge; han elsked hende. Knut elsked hende.

«Aah, Knut, Knut,» hvisked hun. «Aah, min Ungdom, min tabte Lykke.» Hun pressed et Øjeblik Haanden mod Øjnene og stod stille.

Men Herregud, hvorfor tog hun sig det nær? Hun havde jo i lang Tid været fortrolig med den Tanke, at Knut ikke længer elsked hende. Aa ja, men det var nu lidt ondt alligevel. — Dette, at han elsked en anden, og med sligt et Alvor og en saadan Styrke. . . . Hun vidste hvad Fylde og Lykke der var i, at han gav sig helt hen, det var liksom hun ikke undte en anden det.

Saa havde dog hans Indre Ævne til at genfødes, og til at føle like frisk og helt som den Gang. Det havde hun saa sikkert ikke troet.

Ja, men saa var det jo Synd, at han ikke var fri. Hvis denne Følelse fik udfolde sig hos ham, saa vilde den kanske bringe ham langt videre frem og gøre ham til et dygtigere Menneske. Han vilde komme til at komponere noget godt, som de jo sa, det var, som blev til, den Gang han elsked hende.

Ja, han burde være fri. Hun være en Hindring for den Mand, som havde øst ud over hende

saa meget godt, saa stor en Rigdom af søde Timer, af Elskov og Lykke? Aldrig! Han havde git hende alt, saa længe han havde noget at gi af. Det var jo ikke hans Skyld, at det hørte op. Kærlighed lod sig jo ikke fastholde ved et Magtbud eller fremtvinge ved en Viljeanstrængelse. — Skøndt jo, det var jo lykkedes for hende at bekæmpe sine Følelser for Arbo. Men det kom naturligvis af, at hendes gamle Kærlighed til Knut ikke var helt død. Med ham var det noget andet. Hans Kærlighed til hende havde længe været slukt.

Hun vilde sige det til ham, at hun havde gættet alt, og at hun var villig til at løse Baandet imellem dem. Han skulde ha Lov til at handle aldeles frit. Hun vilde spare ham for den Ubehagelighed at komme til hende med en Bekendelse, for det gik han vel nu og pønsed paa og kvied sig for. Hun var vis paa, at han ikke vilde indlede noget med Margrethe, før han havde fortalt hende om det. Han havde den Agtelse for hende, at han ikke vilde bedrage hende, saadan praktisk taget.

Men hvordan skulde det ordnes imellem dem? Hun stod en Stund og tænkte efter. Ja, det fik jo bli til Skilsmisse — grejt og aabent skulde det være imellem dem. Hun knapped Kjolen op, og begyndte at klæ sig af. Det var dog en Uting at bli ved med at leve sammen, naar der ingen Kærlighed mere fandtes. Det drog et Menneske ned og gjorde Livet til en Ørken, som Bedste-

mamma plejed at sige. Hvor var hun ikke bleven haard og gold, rigtig degraderet i disse Aar. Og nu Knut — han havde holdt paa at blive forjasket og slap, aldeles udvisket. Men saa havde Kærligheden reddet ham, mens det endnu var Tid. Han var lykkelig han, mens hun — Hun faldt i Tanker paa Sengekanten, mens hun løste sine Strømpebaand. Hvor var hun dog fattig mod ham.

Hun fôr sammen ved at høre sin Svigermor hoste fra den modsatte Gavl.

«Bedstemamma» — tænkte hun og hægted Korsettet op. «Der vil bli en Storm at staa for fra dem allesammen» — hun rysted saa smaat paa Hodet. «Men det faar ikke hjælpe.»

«Gud ved, om ikke Knut vil sætte sig imod det, naar det kommer til Stykket. I alt Fald vil det ta svært paa ham. Han vil helst gaa udenom, som Bøjgen siger. Men det duer ikke. Tværs igennem, det er nu min Natur. I Morgen tar jeg ind til Byen, gaar op til Knut og snakker ud af Posen med ham.» Hun trak sin Natchemisse over Hodet, og knapped den langsomt og betænksomt. Saa pusted hun Lyset ud og gik i Seng. Men i Stedet for at lægge sig paa Side med Ansigtet i Puden, som hun plejed, naar hun vilde sove, strakte hun sig paa Ryg, stak Hænderne under Nakken og fortsatte sine triste Betragtninger.

Den næste Eftermiddag henad Firetiden gik Knut rastløst frem og tilbage oppe i de øde Stuer. Hvert Øjeblik var han ude i Entréen og lytted, eller han stod ved Vinduet og keg ned paa Gaden. Saa purred han op i sit Haar foran Spejlet, fugted sine Hænder med Esbouquet, slog en Bog op og saa lidt i den, og ordned vist for tyvende Gang de beskrevne Nodepapirer, der laa paa Bordet.

Saa forekom det ham, at han hørte Trin i Trappen, og denne Gang endelig var han vis paa ikke at ta Fejl. Med et lykkeligt Smil iled han ud og lukked op.

«Endelig» — udbrød han, og trak hende ind i Entréen. «Din stygge Unge, som har ladt mig vente slig.» Han lukked Døren, slynged Armene om hende med stormende Heftighed og kyssed hende utallige Gange.

«Nej, men Knut, du kvæler mig» — sa hun tilsidst, og søgte at frigøre sit Ansigt, mens hun samtidig holdt ham tæt ind til sig. «Vi skal da ikke bli staaende her vel?»

Endelig slap han hende, men beholdt hendes Haand i sin, mens hun la Hatten fra sig.

«Vil du laane mig min Haand et Øjeblik, saa jeg kan ta Handsken af mig!» bad hun.

«Nej, jeg vil ikke» — svarte han, og begyndte at knappe de lange Handsker op. «Det er min Haand, saa meget du ved det.» Han stak hendes Fingerspidser i Munden og trak med Tænderne Handsken af.

«Skal jeg kanske ikke ha Lov til at kysse paa den?» Han talte med en kælen Barnestemme, idet han bøjed sig over Haanden, som han holdt i begge sine, og flytted Læberne omkring paa den.

«Saa nu den anden,» lo hun, og dasked ham paa Øret.

Lidt efter gik de ind i Dagligstuen med hinanden om Livet.

«Som jeg har længtes efter dig den sidste Time,» sa han med Munden trykket mod hendes Hals.

Hun gjorde et Hop til Siden og rev sig fra ham. «Du kildrer mig!» sa hun med en høj Latter, og strøg sig over Øret.

«Saa jeg kildrer dig,» han efterabed hendes Stemme. «Hvor din Latter er fortryllende, Margrethe! Som Perler der triller over Marmor ned i Vand med et Plask. Thre, thre, thre» — hærmed han efter hende.

«Du bilder dig vel ikke ind, at det ligner?» Hun tog det lette Overstykke af sig og kasted det hen paa Staffeliet.

«Hvordan har du saa haft det siden i Gaar?» spurgte hun og stilled sig op bag en Stoleryg i en foroverbøjet Stilling, med de korslagte Arme støttet paa den.

«Kom hit og kys mig,» svarte han, idet han satte sig paa en Puf.

«Elsker du mig like meget i Dag som i Gaar?»

vedblev hun og saa paa ham med et glædedrukkent Smil.

«Kom hit og kys mig, hører du. Kom, kom, kom!» Han strakte Hænderne frem, og ligned en Gut, der er utaalmodig over ikke straks at faa sin Vilje.

«Ja, saa svar mig først,» hun lo drillende.

«Om jeg elsker dig — dit smaa Fæ! kom nu bare.»

Hun skød Stolen bort og var i ét Sæt henne hos ham.

«Lad os heller gaa ind til dig» — sa hun lidt efter, idet hun med begge Hænder strøg Haaret tilbage fra de varme Kinder. «Her er saa mørkt og pulterkammeragtig.» Og inden han fik svare, løb hun gennem Kabinettet og Dagligstuen ind i Musikværelset. Han fulgte hende straks.

«Sæt dig nu her» — sa hun muntert, og drejed en Stol, saa den stod med Ryggen mod Lyset. «Saa skal jeg frisere dig.»

Han gled øjeblikkelig ned paa Sædet, strakte Benene fra sig, la sig helt bagover og overgav sit Hode til hendes Behandling. Hun tog fat med begge Hænder og strøg Fingrene langsomt og kærtegnende gennem hans bløde, smaakrøllede Haar. Af og til gik der et lidet Gys igennem ham, ellers forholdt han sig ganske ubevægelig, med lukkede Øjne og et mat Smil om Læberne. Med Mellemrum bøjed hun sig ned og kyssed ham let paa Panden, uden at la Fingrene standse.

«Saa» — sa han omsider og vilde rette sig op, men hun greb ham med den ene Haand om Halsen, og raabte leende: «Nej stop! Nu skal jeg til med Kammen.»

Hun tog op af Lommen et lidet Futteral, og saa begyndte hun at frisere ham med en Kam i den ene, og en Børste i den anden Haand.

«Hys!» udbrød hun pludselig og lytted. «Hørte du ikke noget?»

«Nej,» svarte han ligegyldig.

«Jeg syntes saa tydeligt, at det gik i en Dør» — hendes Stemme lød ængstelig. «Der igen! Hørte du det ikke nu?»

«Ingenting hører jeg» — svarte han dovent. «Det er vel Karen, som har været inde paa Soveværelset. Hvad angaar det os?»

«Er du vis paa, at hun ikke falder paa at komme herind?» Hun tog atter fat paa Haaret, og saa beroliget ud.

«Det skulde da være, hvis Huset brændte over Hodet paa os. Hun har den strængeste Ordre til ikke at forstyrre mig.»

«Se saa, nu er du færdig, Knut.» Hun gik om paa den anden Side for at betragte ham. «Nej, hvor det klær dig med den smaa, krøllede Luggen nede i Panden. Aldels fornydelig! Gaa hen og spejl dig.»

«Jeg er saa ør i Hodet og saa mat i Lemmerne,» sa han med et døsigt Smil og retted sig

op. «Det er som jeg kunde flyde hen i bare Velbehag og Velvære.»

Hun tog fat i hans Hænder og trak ham op af Stolen.

«Men hvad er det? Faa se paa dig» — udbrød han i en helt forandret Tone. Han vendte hende mod Lyset, la sin Haand paa hendes Pande, bøjed Hodet bagover og betragted hende forskende. «Du har røde Pletter paa Kinderne, og dine Øjne er saa blanke og fugtige. Du har da vel ikke grædt?»

Hun rysted paa Hodet med nedslagne Øjne, og der var en Trækning om Munden, som kunde varsle baade Latter og Graad.

«Hvad er der i Vejen, Bassen min? Du skal sige mig det,» bad han med sin kærligste Stemme.

Hun kæmped et Øjeblik med sig selv, saa slog hun Hænderne for Ansigtet.

«Du maa ikke græde, Margrethe. Fortæl mig heller, hvad det er.»

«Det er et anonymt Brev» — sa hun med usikkert Mæle og tørred sine Øjne. «Der staar, at Vedkommende meget godt kender mit Forhold til en vis Musiker her i Byen, og saa skammer han mig ud, og kalder mig for noget stygt og siger, at hvis jeg ikke afbryder det, saa skal mine Forældre bli underrettet om det.» Hun talte med smaa Pauser og bed i Spidsen af sit Lommetørklæde. Hendes Øjne var fæstet paa Gulvet.

«Hvorfor kalder du det en han?» spurgte Knut,

der havde faat en meget betænkelig Mine. «Det er dog sikkert et Fruentimmer.»

«Men det er jo like galt for det,» sa hun sagte.

«Ja, Margrethe, mit dejlige Barn. Jeg forstaar, at du er bleven forskrækket.» Han slog Armene om hende og drog hende til sig. «Men bryd dig ikke om det du. Anonyme Trudsler kan én trygt gi en god Dag.»

«Men hvis det nu skete,» hvisked hun med en Gysen.

«Hvor er nu min modige lille Heks blet af?» Han la Hodet paa skraa og saa hende ind i Øjnene.

«Ja men du Knut» — hun pilled ved hans Knap. «Det er jo en uholdbar Stilling, dette her. En Gang kommer det for Dagen, for det gør det altid —.»

«Den Tid, den Sorg» — sa han og kyssed hende.

«Aa ja, men Knut» — hun hæved Blikket og saa bønligt paa ham. «Du skulde meget heller gifte dig med mig.»

«Du ved, der var intet i Verden jeg hellere vilde, eller rettere, det er det eneste, jeg for Alvor vilde. Men husk, det er ikke saa grejt at slippe løs.»

«Det maatte dog være gørligt, Knut; der er jo dem, som blir skilt og gift med en anden, og naar du ikke elsker din Kone, og hun ikke dig, for det gør hun ikke, Knut!» —

«Hun holder dog af mig, og saa er der

Børnene, — og at skilles. — Men for Resten, bare jeg kunde faa Mod at sige hende Sandheden og be om min Frihed. — Jeg tror Birgit gav mig den. Hun er stolt nok til det.»

«Saa skal du gøre det, Knut! Du skal. Det er Synd af dig at ofre mig og mit Liv for en Svagheds Skyld. Eller vil du kanske, jeg skal gaa til din Kone, og fortælle hende det? Jeg forsikrer dig, jeg havde Mod til det.»

«Ja, du har Ret,» sa han bestemt. «Dette skal ha en Ende. Men ikke altfor hodekuls, Margrethe min. Jeg lover dig at gribe den allerførste Lejlighed.»

«Tak du elskede,» udbrød hun inderligt. «Nu stoler jeg paa dig.»

«Men saa skal du se glad ud, Margrethe! Smil nu lidt. Saa skal jeg spille vor Kærligheds-hymne for dig — da ved du, at alt ondt flygter bort.»

«Naar jeg blot er hos dig, aner jeg ikke mere, at der er nogen eller noget til i Verden, andre end du og jeg. Du saa, hvor glad jeg var, da jeg kom, skøndt jeg netop havde faat det ubehagelige Brev. Det var først da du begyndte at spørge mig, at jeg husked det.» Hun kasted sig om hans Hals og knuged sig ind til ham og bedækked hans Ansigt med lange, hede Kys. Han tog hendes Arm i sin og begyndte at spasere op og ned over Gulvet med hende, idet han skøv Stole og Borde til Side med Foden og kærtegned

hendes Haand. Saaledes gik de tavse et Par Minutter.

«Hvor det er sødt at leve,» sa hun omsider, og saa drømmende hen for sig. «Jeg er det lykkeligste Menneske, der nogensinde har levet paa Jorden.»

«Min elskede,» hvisked han med et Smil, og trykked hendes Arm.

«Kan du tænke dig en Tilstand af Lyksalighed» — hun talte stille hen som for sig selv — «der er saa hel og fuldkommen, at den ikke kan taale, ikke har Plads for den mindste Smule mere, at det er som den vilde briste og forsvinde i det nu, der kom et Fnug af mere til. Det er en Jubel, som ligner Angest. Men den, der en Gang har haft det slig, den maatte vist gaa til Grunde, om det hørte op.»

«Du dejlige» — sa han — «du udvalgte, som har Lidenskab.»

«Ja, det maa være Lidenskab. Det er i det mindste en altopslugende Følelse, som hersker i mig. Undertiden kan jeg liksom forfærdes over dens ødelæggende Magt, ja for den har Magt til at ødelægge mig, jeg ved det saa vist. Men jeg bøjer mig for, at det er saa, og hvis den en Gang vil knuse mig, vil jeg synke sammen uden Klage, uden Spor af Lyst til at redde mig.»

«Hvor dine Ord fryder, Margrethe. Naar du taler slig, er det, ja jeg forsikrer dig, som blev jeg løftet højt op over mig selv, hen til et Sted,

hvor der er svalt og stille og højtidsfuldt, og jeg blir saa betat af Stemningen, at jeg glemmer alt, til og med min egen Uværdighed.»

«Hvad vil du tale om Uværdighed for? Tror du, jeg bryr mig om sligt Sludder. Du er den Mand jeg elsker.» Hun talte med Eftertryk paa hvert Ord, og saa paa ham med et lysende Blik.

«Jo, du elskelige. Jeg er uværdig ved Siden af dig» — hans Stemme lød bevæget — «du er saa ren og skær, saa frisk og hel, at jeg undertiden synes, at det er Helligbrøde at røre ved dig.» Han standsed, greb begge hendes Hænder, og holdt hende ud fra sig. «Du er kommen til mig med dit unge, uskyldige Hjærtes store, oprindelige Skat af Kærlighed, mens jeg — en Mand paa 34 Aar! Du skulde haft en Halvgud, der var nedstegen fra Skyen og havde git dig et æterrent Liv. Og derfor, Margrethe knæler jeg for dig, som saa ofte før. Jeg vil du skal føle det som at du hver Gang bøjer dig ned fra din Herlighed og løfter mig op til dit dejlige Bryst.»

Han var sunken ned paa Knæ med oprakte Hænder. Hun greb dem begge med et henrykt Smil og trykked dem til sin Mund og sine Øjne. Saa slog hun Armene om ham, og forsøgte at trække ham op. Han tog Støtte med sin Haand paa hendes Hofte og kom med en rask Bevægelse paa Benene.

«I Dag er du ganske min?» spurgte han saa.

Hun lukked Øjnene og nikked, idet en mørk

Rødme steg op i hendes Kinder og bredte sig ned over hendes Hals.

En Timestid senere, kom de Haand i Haand ud af Musikværelset. Margrethe skulde ha sit Tøj, men kunde ikke finde det straks. Knut gik ud i Entréen og kom tilbage med hendes Hat og Handsker.

«Men mit Overstykke,» sa hun og saa sig om til alle Sider. «Ah, der ligger det paa Gulvet. Jeg husker jeg hang det paa Staffeliet; saa er det faldt ned i Mellemtiden.»

Knut tog det op og la det om hendes Skuldre. Saa fulgtes de ned over Trapperne. Knut blev staaende i Portrummet, mens Margrethe skyndte sig ned ad Gaden for at faa fat paa en Droske. Efter et Par Minutters Forløb kom han ud. Han saa sig om til alle Sider, og gik saa nedover til Ingebret, fyldt af en svulmende Lykkesfornemmelse.

Birgit havde imidlertid gjort Alvor af sin Beslutning. Der havde vært et Par Middagsgæster hos hendes Svigermor, som hun havde maattet drikke Kaffe sammen med, derfor var hun først kommen afsted med Firetoget, og havde vært i Kristian-Augustsgade Kl. omtrent halv fem.

Hun var i en spændt og febrilsk Stemning. Da hun stod udenfor Entrédøren, banked hendes Hjærte med heftige Slag. Hun havde en Trang

til at være stille og varsom. Naar hun tænkte paa, at Knut kunde høre hende i Entrédøren og komme ud for at se, hvem det var, og hun pludselig skulde staa Ansigt til Ansigt med ham, skælved hun af Sindsbevægelse. Hun vilde ha Tid til at fatte sig og lægge af sig Tøjet. Naar hun saa var bleven rigtig Herre over sig selv, vilde hun komme ind, roligt og stilfærdigt og sætte sig ned og sige: Hør du Knut, lad os nu en Gang igen tale alvorligt sammen.

Da hun var kommen ind i Entréen, studsed hun ved at se en Damehat ligge paa Bordet. Hun tog den op og besaa den. Var det ikke Margrethe Falsens? Og der laa ogsaa hendes Handsker, de lange, broncegule, som hun altid gik med. Altsaa var hun nu inde hos ham.

Saa var det da virkelig saadan fat, at de havde Stævnemøder. Det havde hun ikke tænkt sig. Eller kanske havde Margrethe bare havt et Ærinde derop, noget hun havde glemt engang i Vinter. Men hvorfor skulde hun saa tat af sig Hatten og Handskerne. Hun aabned forsigtig Døren til Dagligstuen og saa sig om i Halvmørket. En svag Duft af Ixora slog hende i Møde. Det var den Lugt, som altid fulgte med Margrethe. Og hvad var det som hang paa Staffeliet? Hun gik hen og undersøgte det. Margrethes Overstykke. Altsaa ikke Spor af Tvil. Dørene til Kabinettet og Spisestuen stod paa vid Væg. I Musikværelset var de altsaa. Hvad skulde hun nu

gøre? Gaa lige ind og lade som ingen Ting, og saa, naar Margrethe var gaaet, faa sin Samtale med Knut. Ja, maaske, men det vilde rigtignok bli en pinlig Situation, naar hun traadte over Tærskelen. Hun tænkte et Øjeblik paa at liste bort igen, men saa kom der over hende en uimodstaaelig Trang til at faa vide, hvad de sa til hinanden. Hun skøv Skoene af og gik sagte gennem Stuerne tæt hen til Musikværelsets Dør. «Hvis de nu overrasker mig, vil jeg ta det ganske koldblodigt,» tænkte hun, «og straks sige, hvorfor jeg er kommen. Kanske jeg ogsaa gaar tilbage efter Skoene og kommer gaaende, saa de hører det og selv lukker op, for at se, hvem det er.» Hun bøjed sig forover, stak de fast sammenknyttede Hænder ind mellem Knæerne, la Øret til Døren og lytted. Saaledes stod hun længe. Et Par Gange løsned hun den ene Haand, pressed den mod Hjærtet og aanded dybt og lydløst.

Omsider retted hun sig i Vejret, rakte Armene op over sit Hode, som for at strække sine Lemmer, gik saa forsigtig tilbage til Dagligstuen, trak Skoene paa, og skyndte sig afsted, stille og varsomt, som hun var kommen.

«I Dag er du ganske min» — hvisked hun, da hun gik ned over Trapperne. Hendes Kinder var hvide, og Øjnenes Glans liksom slukt.

Det var stygt af Knut at bedrage hende saaledes. Hun var bitter imod ham. Han burde havt den Tillid til hende at være ærlig imod hende.

Kendte han hende ikke nok til at vide, at hun ikke for nogen Pris i Verden vilde tvinge sig ind paa ham, naar han selv ønsked at være fri. At han elsked en anden, kunde hun tilgi ham, men aldrig, at han saaledes havde holdt hende for Nar.

Ja, ja, det kunde jo ogsaa være ganske det samme nu, de skulde skilles for bestandig. Hvad vilde han vel bry sig om, hvordan hun var sindet imod ham. Skilles for bestandig. — Hvor kunde det dog være, at den Tanke snørte hendes Hjærte sammen. Aa jo, for der var saa mange Minder fra de første Aars Samliv, saa mange søde, straalende Minder, som nu blev til blødende Saar. Naar hun nu rev sig løs fra ham, saa var det som at begrave en højt elsket Afdød, hvis Lig hun længe ikke havde været i Stand til at skille sig ved. Ja, for deres Kærlighed havde jo vært død, og hun havde slæbt Liget af den om med sig i alle disse Aar, liksom Ferdinand den Katolskes Datter, der ikke vilde la sin Husbonds afsjælede Legeme jorde.

Ved en Begravelse flød der jo altid Taarer; hun behøved ikke at skamme sig over sin Smerte. Men det stak hende i Hjærtet, at hun var ene om Sorgen. Knut havde reddet sig bort fra den og stod nu sejersglad med en nyfødt Kærlighed i sit Hjærte. Han var den dygtigste af de to.

Ak, hvorfor kunde hun ikke sige sig dette uden at vaande sig indvendig. Hvis hun nu virkelig var den Birgit, hun vilde være, saaledes at

hun indfried det Løfte, der laa i de store Tanker, hun havde om sig selv paa dette Omraade, saa skulde hun jo bare glæde sig, glæde sig rent medmenneskeligt over, at Knut stod der saa frisk og hel med Ævne til at begynde Livet paa nyt. Ja, men det vilde hun ogsaa, naar hun bare fik Tid til at sumle sig. Hvis han blot ikke havde bedraget hende, saa skulde der ikke kommet en Bebrejdelse over hendes Læber, bare Tak for al den Glæde, deres fælles Kærlighed havde fyldt nogle Aar af hendes Liv med.

Under disse Betragtninger var hun atter kommen ud til Løkken. Hun kunde ikke fatte, hvordan det var gaat til, men hun maatte jo ha løst Billet og være tat med Jærnbanen, for der, lige foran hende, laa jo Huset. Hun steg op de fire Trappetrin, der førte til Verandaen med den blaastribede Markise, og der, borte paa Bænken, saa hun Gamborg sidde ganske alene med en Cigar i Munden, seende ud paa Fjorden foran sig.

Han rejste sig, da han fik Øje paa hende, og hilste.

«Jeg har tilladt mig at besøge Familjen» — sa han, «men hidtil har jeg ikke set et eneste levende Væsen undtagen en Stuepige, som fortalte, at de var ude paa Køretur.»

Hun saa paa ham uden at besvare hans Hilsen.

«Er De syg, Frue?» spurgte han saa og betragted hende nøjere.

Hun gik lige hen imod ham, og inden han

vidste Ord af det, havde hun slaat begge Armene om hans Hals og lagt sit Hode paa hans Skulder. En voldsom Graad rysted hendes Legeme.

Han stod som lynslagen med Cigaren i Haanden og voved ikke at røre et Lem.

Hun græd ustandseligt i nogle Øjeblikke. Saa retted hun sig op, saa paa ham med et taareblændet Blik og sa: «Tak min Ven Gamborg,» hvorpaa hun vendte sig og gik mod Havestuedøren.

Han ilte efter hende og tog fat i hendes Kjole.

«De ønsker en Forklaring,» sa hun og standsed. «Der er ingen anden, end at jeg for et Øjeblik trængte at klynge mig til et Medmenneske, som holder af mig. Det var kun det, jeg mente, og at De tog det, som De gjorde, skal jeg aldrig glemme Dem.»

«Men sig mig dog, er der sket en Ulykke?»

«Nej» — sa hun og rysted paa Hodet. «Det er bare det, at Knut og jeg skilles. Misforstaa mig ikke, jeg er ikke sønderknust over det, tværtom, det er mig, som sætter det igennem. Men det er dog en stor Forandring i ens Liv. Sligt angriber vel altid et Menneske.»

«Naa, saadan» — sa han roligt. «Ja, jeg har jo længe tænkt, det maatte komme.»

«Tal ikke om det til nogen endnu. De er den første, jeg har sagt det til.»

Han la Fingeren paa Munden og saa paa

hende med en Mine og en Bevægelse, som om han vilde kaste sig næsegrus foran hende.

Hun slog ud med Haanden, smilte sørgmodigt og gik ovenpaa med hurtige Skridt.

Om Aftenen, da alle i Huset var gaat til Sengs, sad Birgit paa sit Sovekammer og skrev til Knut. Først havde hun faat færdigt et Brev, hvori hun i bitre Udtryk havde bebrejdet ham hans Bedrageri og Uærlighed, men da hun læste det igennem, likte hun det ikke. «Hvad skal de onde Ord til,» tænkte hun. «Det blir, som det er alligevel.» Saa rev hun Brevet i Stykker og begyndte paa et nyt. Det tog lang Tid, for hun la ofte Pennen fra sig, læned sig bag over paa Stolen og tænkte efter. Da hun omsider var kommen til Ende med det, lød det saaledes:

Kære Knut! Naar jeg i Aften sætter mig ned for at skrive til dig, er det med en stærk Fornemmelse af, at jeg vil ha svært for at gi mine Tanker og Følelser et rigtigt Udtryk. Det kommer af, at min Stemning er saa sammensat, at snart det ene, snart det andet har Overtaget hos mig.

For at mine Udtalelser skal faa den rette Baggrund, vil jeg begynde med at takke dig for al din Kærlighed. Du vil kanske studse ved dette og ha nødigt at tænke dig længe om, før du fatter, hvad jeg sigter til. Men naar jeg minder dig om,

at der en Gang var en liden, nygift Kone ved Navn «Birgitten», som fældte Strømme af Taarer, naar hendes Mand var gaat ud uden at kysse hende til Farvel, og at denne samme Mand, der var lidt distrait og stærkt optat af sin Musik og sit Arbejde, ikke skyed at traske lange Vejer tilbage for at kysse sin dumme, lille Kone glad igen, selv om han derved udsatte sig for ubehagelige Forsinkelser og Forsømmelser, saa vil det vistnok dukke op i din Hukommelse, at jeg har en Skat af aarelang Kærlighedslykke at takke dig for.

Saa kom den Tid, da du ikke længer elsked mig. Det er aldrig blet aabent udtalt imellem os, men baade du og jeg, især du, vidste ingen Ting bedre og sikrere end det. Min Kærlighed holdt længer end din, men den havde ikke stor Værdi, for den var af en egoistisk Art. Den var som en Plante, der idelig fordred Pleje og Gødning og Sol og Vand i rigelig Mængde, og da det ikke kom, blev den skrumpen og styg, og bar ingen Blomster længer. Bare stod der og minded om sin Tilværelse ved ikke at ville dø ud.

Jeg vil ikke klage og ikke bebrejde dig noget, Knut, men jeg tror, du kunde passet bedre paa dig selv og den Kærlighed, du havde sat dit Ægteskab i Pant paa. Jeg er nemlig af den Mening, at Viljen ogsaa her kan spille en Rolle. For det første dette at ha Renhed i sin Vilje. Den, der ikke har Renhed i sin Vilje, er at ligne med en Mand, som intet Ror har paa sin Skude.

Vindene driver sit Spil med ham, og han føres didhen, hvor han kanske ikke vilde, i det mindste aldrig havde tænkt at komme. Og for det andet tror jeg, at en stærk Vilje kan faa Bugt med meget og mangt i et Menneskehjærte, som er paa Veje til at ta Magten fra én. Men maaske gælder det ikke for alle. Jeg tør ikke vove at paastaa det.

Du undrer dig over, at det er mig, Birgit, som skriver saaledes. Men jeg har grublet og tænkt over mange Ting i disse Aar, hvor du og jeg aldrig har haft andet at sige hinanden end Goddag og Farvel. Jeg tror, jeg tør sige, at jeg er bleven mere udviklet og voksen, end jeg var, da du kendte og elsked mig. Saa lærte jeg ogsaa en Del, den Gang jeg opleved det med Arbo. Du ved, jeg gik til dig og sa, jeg var bleven forelsket i ham. Det stod nemlig for mig, som at det at bedrage dig var det eneste uværdige og smudsige. Efter Samtalen med dig havde jeg ikke længer nogen Dragelse mod ham. Jeg var begyndt at tvile paa, om nu virkelig min Kærlighed var af den Art, at jeg absolut nødvendigt maatte gi mig hen til ham. Og Tvilen kurerte mig. Ser du Knut, havde jeg nu indladt mig i Forhold til ham uden først at søge Hjælp hos dig, saa var jeg sikkert drevet ned ad Strømmen.

Det er dette du har gjort, Knut, og det har jeg imod dig for. Var du kommen til mig og ærligt sagt mig Sandheden, saa vilde jeg svart dig: Vent og se, om det er Alvor hos dig. Og

naar der saa var gaat nogen Tid, og du atter var kommen og havde sagt: Jeg har ventet, og det er Alvor, saa vilde jeg git dig fri, og jeg kunde ha sagt dig Farvel uden Spor af Bitterhed. Saa pas Hensyn synes jeg, at to Mennesker, der har indladt sig paa at faa Børn sammen, skylder hinanden.

Du forstaar nu, at jeg kender dit Forhold til Margrethe Falsen. Tænk nu ikke, at nogen har sladret eller angit dig. Jeg opdaged din Kærlighed i dit Blik og i din Mine hos Kraghs forleden Aften. Hvis du havde set mine Tanker og kendt mine Betragtninger den Nat, Knut, — jeg tror, du vilde vært fornøjet med mig. Inden jeg gik i Seng, havde jeg besluttet at ta ind til Byen Dagen efter for at sige dig, at du var fri. Det gjorde jeg ogsaa, men da jeg kom op i vor Lejlighed, var Margrethe Falsen hos dig. Jeg lytted ved Døren og hørte alt. Tilgiv mig Knut. Det var maaske ikke fint af mig, men det faldt sig saa, at jeg maatte.

Og nu, Knut, fatter du vel, at jeg skriver dette Brev for at sige dig, at jeg vil skilles fra dig. Der vil bli megen Staahej og Spektakel i den Anledning, men naar bare vi to er enige, saa er der jo ingen i Verden, som har Magt til at hindre det. Lad os foreta de nødvendige Skridt i Hemmelighed. Naar det først er sket, falder Bedstemamma og de andre bedre til Føje.

Jeg tar herved Afsked med dig, Knut. Det

er lettere saaledes. Naar vi ses, taler vi kun om de nødvendige Forretningsspørgsmaal. Lad det ske snarest muligt.

Og saa farvel da, Knut, min Ungdoms Kærlighed. Du ser, jeg blir sentimental nu i det sidste Øjeblik. Jeg havde dog lovet mig selv saa vist at la være. Det er bare en højst uægte Rørelse, jeg føler, som den du kom i, da du saa «Ambrosius». Kan du huske, hvor sint du var over, at du næsten fældte Taarer i sidste Akt?

For i Grunden, Knut, er jeg glad over, at Samlivet mellem os har en Ende. Der var ingen Glæde ved det længer. Og hvad nu Børnene angaar, som du vel lar mig beholde, saa tror jeg, de har større Skade af at vokse op i et Hjem, hvor Forældrenes Mangel paa gensidig Kærlighed gør Atmosfæren kold og taaget, end af det Tryk, som et Brud og en gensidig Leven hver for sig, maaske vil øve paa dem.

Endnu en Gang, Tak for alt godt, Knut. Og bliv saa lykkelig, som det ønskes dig af

Birgit.

Dagen efter modtog hun et Brev fra Knut, der lød saaledes:

Kære Birgit, dine Ord har grebet mig dybt. Aldrig har jeg vidst i den Grad som nu, hvilken Skat jeg har ejet i dig. Nu, da jeg har mistet dig for stedse.

Vil du tro, at jeg har siddet og grædt over

dit Brev. Jeg blev saa hæftig bevæget. De lykkelige Aar fra vort første Samliv stod saa levende for mig. Og saa skar der frem i mig et Nag, en Anger over, at jeg havde forspildt noget. Det var som jeg saa en Værdi i mit Liv glide bort for mine Øjne og uigenkaldelig forsvinde i Mørket.

Men jeg vil være ganske ærlig mod dig, Birgit. Jeg følte ogsaa Lettelse, ja en jublende Glæde, ikke over at være løst fra dig, Birgit, men over at være stillet saaledes, at jeg en Gang kan faa Margrethe Falsen til min Hustru. Ja, for jeg elsker hende, som jeg aldrig havde drømt om, det var muligt at elske nogen Kvinde, efter at jeg havde elsket dig.

Jeg har meget at be dig om Tilgivelse for, Birgit. Jeg ved det, jeg var ikke Mand for at være din Mand. Det, du siger om en Baad uden Ror har des værre til en vis Grad passet paa mig. Jeg tror dog, der i dette Stykke holder paa at foregaa en Forandring med mig.

Hvor stort og højsindet du har handlet mod mig, Birgit. Hele mit Liv skal jeg takke og ære dig for det.

Jeg tænkte for nogle Aar siden ofte paa, om det ikke havde vært en Ulykke i vort Ægteskab, at du slet ikke kunde intressere dig for min stakkels Musik. Jeg følte det undertiden som en Fattigdom, at jeg aldrig fik dele denne Side af mit Livs Indhold med dig. Jeg siger det ikke for at bebrejde dig noget. Du var som du var. Men

du saared mig mange Gange i den første Tid ved at fortælle mig, hvor værdiløst og ligegyldigt alt det forekom dig. Her har jeg lidt noget, Birgit; men det har du aldrig forstaat eller vidst.

At jeg har skjult Sandheden for dig . . . Ja, jeg fortjener din Bebrejdelse her, og jeg bøjer mig i Tavshed for din Anklage. Jeg har længe følt det som en Forpligtelse at aabenbare dig alt, men det var saa svært at faa Mod til det. Tak, Birgit, fordi du vilde spare mig for det.

Børnene skal du naturligvis beholde, i alt Fald foreløbig. Skulde du nogensinde gifte dig igen — Men derom kan vi snakke i Morgen. Jeg er opfyldt af Ønsket om at være dig tillags, Birgit.

Ja, for i Morgen venter jeg dig. Vil du komme med Kl. fire Toget, skal jeg være paa Stationen. Saa gaar vi like til Sognepræsten.

Liksom du, sender jeg dig mit Farvel skriftligt. Tak for din Kærlighed, Birgit, og for det gode og skønne, vi har levet sammen. Og Tak for den noble Maade, hvorpaa du løser Baandet imellem os.

Knut.

Fru Inés.

Frokosten i Hotel Sultan Achmet paa Bjergøen Prinkipo i Marmarahavet var forbi, og en hel Del af Badegjæsterne var tyet ud til de magelige Siddepladser paa Verandaen, der paa 3 Sider omgav den lysegraa Bygning med dens mange stærkt farvede Markiser foran Vinduerne. De fleste sad tilbagelænet med Cigaretten mellem Læberne, mens de døsige af Varmen saa ud over det solblinkende, flere hundrede Fod lavere liggende Marmarahav, hvor Damperne gled forbi de lyse Sejlere, som var de trukne efter Traade, og hvor i det Fjerne Konstantinopels hvide Minaretter og skinnende Kupler løfted sig op over Byens violetgule Taage.

Midt paa Verandaen foran den brede, af tæt Buskads beskyggede Marmortrappe, der fra den høje Hotelterrasse førte ned til Badevejen, sad ved et aflangt Marmorbord en gnistrende sortøjet, koralsmykket Dame i hvid Formiddagsdragt af persisk Silke, omgit af saa mange Herrer som kunde faa Plads ved Bordet, og borte i Hjørnet, hvor nogle

gamle Myrtetræer luded sig ind over Rækværket, laa en lang, tynd Herre udstrakt i en Gyngestol med Lommetørklædet over Ansigtet og de magre, smale Hænder hvilende paa de spidse Knæ.

Ved Bordet foran Marmortrappen gik det livligt til. Damen førte Ordet; hvert Øjeblik tog hun Cigarretten ud af Munden og holdt den op mellem Pege- og Langfingeren, og hvert Øjeblik kappedes Herrerne om at gi hende Ild. Alle sammen sad de foroverbøjet med fremstrakte Ansigter, som kunde de ikke faa nok af at se og høre, mens de lo og klapped i Hænderne til hvad hun sa, og de tiltalte hende alle paa forskjelligt Sprog. Damen talte flydende Fransk, men slog ofte om i Italiensk, Spansk og Engelsk, ja endog i Græsk. Nu og da henvendte hun pludselig nogle svenske Ord til en meget ung Herre, med tæt krøllet Haar, brede Skuldre og en smal, blond Moustache. Han holdt sig mere tilbage end de andre, men hans Øjne hang ved hendes Ansigt med et sky betaget Blik. Engang imellem skotted han op til et aabent Vindu i anden Etage, hvorfra der stak ud to mørkhaarede Pigehoder, som hviskende og med spændt Opmærksomhed fulgte hvad der foregik ved den livlige Dames Bord.

«Har De kanske allerede hørt den?» afbrød Damen sin paabegyndte Historie, idet hun vendte sig til den unge Svensker, der rødmed som en liden Pige.

«Nej, Fru Konsulinde.»

«Kald mig slet og ret Fru Inés, det synes jeg bedst om, og det bruger man jo ogsaa i Deres Land.»

«Aha, Fru Inés! Madame sa Fru Inés!» raabte henrykt en af Herrerne i tyrkisk Embedsmandsdragt. «Mai vite dale svenske.»

«Ja, men ikke sandt, Manden maa ha vært gal,» gjenoptog Fru Inés den afbrudte Traad. La' en af sine stakkels Koner fængsle, fordi han har grebet hende i Utroskab med en Eunuk, og det ovenikjøbet med en halvvoksen. Hvad kunde det da gjøre ham?»

«Brava! Brava!« lød det leende omkring hende. En brunbrændt Spanier, klædt som en Tyrkelaps, der netop er kommen fra Paris, og med en Skaldepande, som Fezen ikke helt skjulte, banked overgivent paa Bordet med Fladen af Fingrene.

«Ikke det,» sa Inés og stødte til hans Haand med sit Skildpaddes-Cigaretfuteral. «Vi er ikke i Varieté Française, Señor.»

«Om Forladelse, skjønne Señorita,» bad han i ydmyg Tone og førte med et Smil Haanden hilsende op til sin Fez.

«Og det arme Fæ af en Eunuk,» gik Inés videre. «Tænk at bli pisket i hele Tjenerskabets Paasyn for en Brøde, han ikke har Begreb om.»

«Ha, ha, ha!» de klapped i Hænderne.

«Det er slet ikke til at le af, mine Herrer,»

ivred Inés. «Vilde det ikke være oprørende at straffe en Skjødehund, selv om det var en Hanhund, fordi den paa Befaling leger med sin Herskerinde?»

«Bare jeg var Skjødehund,» sukked en spinkel Herre paa Italiensk med Fugleansigt og slatne Moustacher, som hang ham helt ned paa Frakkeslagene. Hans broncegule Øjenstene gled spejdende frem og tilbage i de smale, dybtliggende Hvider, og da ingen lo, hengav han sig til sin forrige begejstrede Stirren paa Fru Inés.

«Gaa over til Budhaisterne, saa blir De til et Dyr, naar De er død,» sa Inés spottende. «En Abe tænker jeg,» la hun til paa Svensk med et lystigt Øjeglimt til Flemming.

«Gjerne bli Menneskeæder,» svarte Italieneren og klasked sig paa det indbuede Bryst. «Bare Señorita Inés vil gjøre mig Selskab.»

«Jeg er romersk katholsk og vel at mærke en oprigtig troende,» sa Inés pludselig alvorlig og med en Mine, som om hun i Tankerne gjorde Korsets Tegn. «Forresten synes jeg ikke om denne letfærdige Tone. Husk, vi har imellem os et purt ungt Menneske, som vi bør foregaa med et godt Eksempel.»

«To, Mrs. Ribbing,» bemærked en sværlemmet, velvoksen Fyr i engelsk Sportsdragt, med et stort, skjægløst Ansigt. Han sad ligeoverfor Flemming og havde adskillige Gange forgjæves søgt at gjøre

sig gjældende ved at anbringe nogle engelske Vitser.

«Aa, Dem er det ikke saa farligt med,» svarte Inés affejende. «De er vist noksaa fordærvet alt. Men Deres Ven — hvor gammel er Flemming, Mr. Konrad?»

«To og tyve, siger han, men han lyver sig naturligvis et halvt Snes Aar ældre end han er, he, unge Flemming?» Konrad sigted med en Papirkugle efter Flemmings Ansigt, men denne slog den tilside med en liden, tvungen Latter.

«Vil De tænke Dem, Mrs. Ribbing, han har aldrig vært forelsket. Paa Ære! Først trode jeg, han vilde binde mig noget paa Ærmet — Se bare, hvor rød han blir.»

«Saa skal jeg love for, der er nok af dem, som har vært forelsket i ham,» svarte Inés kort og tørt og rulled sig en ny Cigaret.

«For Guds Skyld, Mrs. Ribbing, skaan ham dog,» bad Englænderen ængstelig. «Han lider af Krampetilfælde, som kommer, naar han udsættes for Sindsbevægelse. I ethvert Fald er det bedst at be Opvarteren ha en Ispose i Beredskab til hans Hode. Der gaar snart Ild i det.»

Inés sa noget paa Græsk over Bordet til en liden fed Herre i fint, hvidt Tøj og med en Hodebedækning af lys Filt, der ligned Derwischernes urtepotteformede Huer.

«Ladies and Gentlemen, Æslerne er der!» meldte en Negeropvarter fra en af Hotellets aabne

Glasdøre, og forsvandt lydløst som han var kommen.

«Æslerne er der!» lød det som et Feltraab langs hele Verandaen, og alle rejste sig undtagen de ved Inés' Bord og den tynde, lange Herre i Gyngestolen.

«Hører Dere mine Herrer? Æslerne er der!», Inés dunked i Bordet med sin lille, faste Haand, mens hun saa fra den ene til den anden. «Afsted i en Fart, ellers tar de andre de bedste Æsler.»

«Aa, men bliv dog med Madame! Hvor kan De være saa grusom?»

«Naturligvis. Mrs. Ribbing bare spøger. Gad vidst, hvad vi ellers skulde faat den Tur istand for?»

Inés rysted paa Hodet.

«Oh, Señora, skjønneste af alle Kvinder, hvor kan De nænne det?» Spanjeren sprang op, bøjed det ene Knæ og rakte Hænderne bedende op imod Inés.

«Ja, lad os knæle!» raabte Italieneren og la sig ned ved Siden af Spanjeren. «Saa smelter vor herlige Tyranindes Hjærte.»

«Hold op med de Narrestreger,» Inés slog ud med Haanden. «Señor Antonio tror stadig, at han er i Varieté Française.»

Oh, Señora, Señora, hvor De dog mishandler mig idag,» klynked Spanjeren og rejste sig. «Sig, at de tilgir mig.»

«Ja, men gaa saa, og faa de andre med Dem.

— Hvad ligger De der for?» Hun saa haanlig paa den knælende Italiener. «De er bleven til en Pappegøje, tror jeg, og De er dog ikke død endnu.»

«Madame, vil De fornærme mig,» sa Italieneren lavt paa pilsnart Fransk, idet han rejste sig og spærred op sine Fugleøjne, saa den store krogede Næse fik et stramt og truende Udtryk.

Inés lo med en dyb, overdaadig Latter. «Aa, hør her, mine Herrer, tør jeg regne paa Dere som Sekundanter? Señor André og jeg skal duellere!»

«Nej, hun er guddommelig!» udbrød André med et smørret Smil og tripped af hilsende med Haanden.

«Ladies and Gentlemen, de spør, hvor stort Selskabet er,» hørtes Opvarterens Negerengelsk fra Døren. «De siger, der er bestilt for mange Æsler, og de bærer sig som Derwischerne borte i Skutari.»

«Allright, vi skal være der paa Øjeblikket,» vinked Konrad. «Come along Gentlemen! Mrs. Ribbing rejser da ikke til Californien, mens vi er borte.»

«Ikke til Konstantinopel engang,» sa Inés.

«Ja, ja, naar der ingen anden Raad er.»

«Au revoir, Madame.»

«Good afternoon, Mrs. Ribbing.»

«Addio, Señorita.»

«Addio, Señora.»

«Adieu, Madame.»

«End De da?» Inés la Armene paa Bordet, da de andre var gaaet, bøjed sig fremover og saa paa Flemming, som var bleven siddende.

Han slog Øjnene ned og rørte sig urolig paa Stolen: «De blir altsaa ikke med, Fru Inés,» stammed han.

«Nej, jeg gider ikke. Den Tur har jeg gjort en Gang, og det er mere end nok. Man kommer tilbage i en Tilstand af Udaselse! og fuld af rødt, klæbrigt Støv, og i saadan en Varme! De maa forresten ikke tro, der er noget at se. Klostret er en ussel, liden Trærønne og Munkene nogle smudsige Bavianer. Ja, Udsigten naturligvis, De maa absolut derop! Alle Fremmede gjør den Tur.»

«Aa for den Sags Skyld,» mumled Flemming.

«Hvad behager? De tænker da vel ikke paa at svigte? Hvad vilde de to forelskede Fräuleins sige,· De skulde jo være den enes Kavalér, og De kan være rolig for, hun slipper Dem ikke.»

Flemming keg stjaalent op til Vinduet i anden Etage, Inés drejed Hodet og fulgte Retningen af hans Blik, hvorpaa hun hurtigt vendte sig om igjen til Flemming og bed i sin Lillefinger.

«Se saa, der har vi Skändalen. Hvorfor gjorde De ikke Tegn til mig? De vidste jo godt, at de hang med mere end Halvdelen af sig selv ud af Vinduet og lytted med rullende Øjne?»

«Kommer De saa, Hr. Flemming?» raabte i

det samme en spydig tysk Damestemme deroven-fra. «Eller vil De kanske hellere la·være?»

«Naturligvis! Hvor kan De dog tænke, at han er istand til at rive sig løs, Bertha?» blev der svart sammesteds fra, og saa sang den, der sidst havde talt, med høj vrængende Stemme:

«Es giebt eine Insel,
wo die Sirenen wohnen,»

hvorpaa alt blev stille.

«Er de gaat?» hvisked Inés.

«Ja,» svarte Flemming efter forsigtig at ha sét op.

«Naa, det maa jeg sige!» Inés la sig tilbage paa Stolen og lo med den forrige dybe Latter. «Hør,» vedblev hun derpaa og hendes Ansigt skifted Udtryk, «egentlig var de svært uforskammet, de næsvise Tingester.»

«Bachfiske,» mumled Flemming og snoed sin smale Moustache.

«Men saa gaa dog, Menneske!» udbrød Inés med en Bevægelse, som om hun vilde skyve ham fra sig med begge Hænder.

«Hvor blir Du af, Arthur, for Satan! Din Dame venter paa Dig!» Det var Konrad, som raabte det inde fra Hotellet.

Flemming rørte sig fremdeles ikke.

«Ja ja, nu gaar jeg, saa kan De sidde her alene tilbage.» Inés stak sit Cigaretfuteral i Lommen.

Flemming rejste sig, tog Hatten af og bukked. Saa gik han langsomt hen over Verandaen.

Pludselig stødte Inés sin Stol tilbage og sprang efter ham. «Nar dem og bliv hjemme,» sa hun med et ivrigt, lattermildt Ansigt, og tog fat i hans Arm. «Bachfiskene vil ærgre Livet af sig. Vil De?»

«Ja,» sa han med et stille straalende Blik.

«Denne Vej,» hun løb tilbage over Verandaen fulgt af Flemming. «Aa, hvor det blir morsomt! De er altsaa forsvunden, simpelthen forsvunden, og jeg aner ikke, hvor De er.» De smutted om Hjørnet af Hotellet, og kom til et lidet Karnap baaret af hvide Søjler med Vægge af farvet Glas.

«Ind der og gjem Dem bag Planterne i Krogen,» hun stødte Døren op med sit Knæ og puffed ham gjennem Aabningen. «Der kommer ingen, for det støder op til vor Dagligstue. Hys, vær stille!» Hun skyndte sig tilbage, stilled sig op ved Verandatrappen med Armene paa Rækværket og syntes hensunken i Betragtningen af Udsigten.

«Undskyld, Mrs. Ribbing, hvad er der blet af unge Flemming?»

Inés vendte sig om og saa Konrad staa og sprige med sine velformede Sportsben midt paa Verandaen. I det samme kom de to tyske Piger i stram kort Ridedragt og med smaa gule Skindpiske i Hænderne og stilled sig op ved Siden af ham.

«Flemming?» sa hun aandsfraværende. «Det véd jeg ikke; han var her for et Øjeblik siden.»

De unge Damer slog utaalmodig med Ridepiskene paa sine broderte Lærredsstøvler, og Konrad raabte højt og arrigt: «Arthur, Arthur! Kan Du komme engang!»

«Ikke saa højt,» sa Inés med rynkede Bryn. «De vækker min Mand,» hun saa hen paa Herren i Gyngestolen. «Rigtignok er han tunghørt, men der er dog Maade med alt.»

«En net Skandale,» brummed Konrad. «Jeg bér Dem om Undskyldning paa min Vens Vegne, Frøken Mina. Slige Guttestreger!» Med et stivt Buk for Inés forlod han Verandaen, fulgt af Damerne, der indigneret knejste med Hoderne og tilkasted Inés rasende Sideblikke.

Inés holdt Haanden tæt for Munden for at dæmpe sin Latter, skjøndt der ikke længer var nogen, som kunde høre det. Saa rev hun en Gren af et Terebintetræ, som stod udenfor Rækværket og dasked den mod sin venstre Haandflade med et lystigt Smil om Læberne. Ude fra Gaardspladsen bag Hotellet naaede Lyden af Støj og Tummel og Snak og Latter hendes Øre. Æseldriverne raabte skingrende til Dyrene og bandte paa Græsk og Tyrkisk, og indimellem hørte hun Konrad brølende kalde paa Arthur.

Lidt efter lidt flygted Larmen susende bort og tabte sig tilsidst i en fjern Summen, blandet med Æslernes travende: trit trat.

Inés løb listende hen til Hjørnet af Verandaen, hvor Herren i Gyngestolen fremdeles sad ubevægelig. Der læned hun sig ud over Rækværket for at se Følget drage afsted.

Nej, hvor var her skjønt idag! Aldrig havde hun sét Farvevekslingerne saa sarte og fine. Eller var det kanske hende selv, som saa anderledes idag? Dette Mylder af Høje og Terrasser, hvor Villaerne med et gyldent Skin over de hvide Façader, keg frem fra sine bugnende Haver! I Fordybningerne hang langstrakte Skygger som matblaat Flor over den blomsterfyldte Bund; her og der luded Højene ud over Vandet og fra deres Rand faldt yppige Slyngplantninger ned over Skrænterne. Øens kratbevokste Bjergside tindred som i Regnbueglans under Solens Straaler mellem Himlens og Havets dobbelte Blaa, og lig et safranfarvet Baand slynged sig de zigzaglagte Grusveje kantet med Balsampopler og Pinier frem og tilbage, langt forbi Villaerne, blev borte mellem Dvergegenes og Neriernes blaaliggrønne Løv — hvis rene Duft hun syntes at mærke — helt op til Toppen, hvor det græske lille Kloster var indhyllet i en let, hvid Taage. Der blev de bortdragende synlig højt over Hotellet ved Hjørnet af den store Terrasse, som i nogle Minutter havde skjult dem for hendes Blik. To og to red de, hvert Par fulgt af de utrættelige, luftig klædte Æseldrivere. Nogle unge Grækerinder i brogede Nationaldragter stod ved Vejkanten og nikked til dem; længere og

længere blev Rækken, indtil de forreste begyndte at forsvinde bag en kegleformet, cypresklædt Høj.

«Ja her er dejligt», hvisked Inés med et drømmende Smil og strakte Armene ud, som vilde hun trykke den tomme Luft til sit Hjærte. «Og selv er Du dejlig, og Menneskene er dejlige, dejlig latterlige — hun gik hastig nogle Skridt, men stansed brat, vendte om og nærmed sig den sovende Herre i Gyngestolen. Lyttende bøjed hun sig over ham, og nu var det forrige Smil borte. Straks efter retted hun sig med et kort Suk og fjerned sig forsigtig. Hun gik ind i Spisesalonen og kom gjennem et tilstødende Værelse ud i Karnappet, hvor Flemming stod lænet op mod en Søjle med korslagte Arme.

«Saa, nu er de væk, og vi er i Sikkerhed,» sa hun muntert. «Kom, saa gaar vi ned i Grotten.» Hun satte en hvid, fladbundet Hat paa Toppen af sin ibenholdtsorte Frisure, greb paa et Mosaikbord Parasol og Hansker og traadte, fulgt af Flemming, ud paa Verandaen.

«Bagvejen,» nikked hun vinkende og gik hen til den lille Laage i Bunden af Verandaens Sidelænge. Gjennem denne kom de ud paa den uryddige Gaardsplads, hvor et Vildnis af Balsampopler blanded sin stramme Duft med Lugten af Køkkenaffaldet, som laa i Dynger, og af Hundes og Fjerkræs uænsede Urenlighed.

Flemming var taus og forlegen, og Inés tænkte: Gud ved, hvad vi egentlig skal more os med.

«De angrer da ikke paa, at De blev hjemme?» spurgte hun paa engelsk, mens hun gik videre, og saa et Øjeblik over Skulderen paa ham.

«Tror da Fruen, at jeg er en meget Idiot?» svarte Flemming paa saa forkjert engelsk, at Inés gav sig til at le.

«Tal blot svensk,» sa hun. «Jeg forstaar hvert Ord De siger, skjøndt jeg ikke kan udtrykke mig flydende paa det Sprog.»

«Saadan gaar det ogsaa mig med Engelsk,» bemærked Flemming.

«Naar De bare kan Fransk — det er Hovedsproget i Konstantinopel, mellem os civiliserede da.»

De var kommet ud af Gaardspladsen og var begyndt at stige ned ad en snæver, stejlt skraanende Sti mellem Hotelterrassen og en brat Højderyg, hvor uregelmæssige Stene danned et Slags Trappetrin. Inés gik foran. Hun brugte Parasollen til Støtte og maatte af og til svinge med Armene for ikke at tabe Ligevægten.

«Gaa De foran, Flemming,» sa Inés og blev staaende sidelænds tæt op mod Jordvæggen.

Flemming strakte Overkroppen fremover, planted sin Stok fast mellem Stenene, og var i et behændigt Spring forbi hende.

«Saa ja. Nu tar De min ene Haand, saa støtter jeg mig paa Parasollen med den anden.»

«Nu gaar jeg ligesaa sikkert som oppe paa Verandaen,» sa Inés fornøjet og tripped hurtig fra Sten til Sten, ført af Flemming. Men pludselig gled hun og vilde være falden, hvis Flemming ikke havde grebet hende om Livet.

«Ja, her er farligt,» sa hun og stod et Øjeblik stille, lænet op mod Flemming, snappende efter Vejret. Saa gjorde hun sig løs, tog igjen hans Haand, og kort efter var de nede ved Vandet, hvor Grotten laa et Par Alen fra Strandbredden.

«Er her nu ikke vidunderligt,» udbrød Inés, da de var traadt ind i Grotten med de glatte Vægge af flammet Marmor, og havde tat Plads paa Stenbænken i dens Bund. «Her sidder vi, lukket inde i Fjældet og har intet med Omverdenen at skaffe. Tænk om der var en Dør af en kjæmpestor Marmorblok, som vi kunde trække til, og ingen kunde aabne den udenfra. Lukket inde i et Bjerg i tusen Aar! Tænk om Eventyr var sande.»

Flemming sad og saa paa hende fra Siden af. Han trak Vejret med en sagte indvendig Zitren og sa ingenting.

«Jeg tror, De blir bange ved Tanken,» Inés vendte sig mod ham.

«Deres Kinder er ganske grønne, men det er vist mine ogsaa. Det er Lyset herinde i Grotten. Forresten kan De være ganske rolig, vi blir saa

vist ikke lukket inde i noget Fjæld. Det skulde da være, hvis der kom et Jordskælv. Hvad vilde De saa gjøre?»

«Lægge mig plat ned foran Deres Fødder og ikke røre mig af Pletten.»

Hun blev overrasket ved den inderlige Klang i hans Stemme, og der jog en hastig Følelse af Velbehag igjennem hende. «Aa, det fik De nok ikke Tid til,» sa hun og rysted Hodet. «Vi blev hvirvlet i Vejret og knust før vi vidste Ord af det.»

«Saa meget desto bedre,» mumled han.

«Hys! er der ikke nogen, som bader? Jeg trode, de alle var tat med,» hun rejste sig og gik udenfor.

Flemming fulgte.

Et Par hundrede Alen tilvenstre for Grotten laa de spraglede Badetelte lige nede i Bølgeskvulpet, og et Stykke ude svømmed nogle Skikkelser omkring. Vandet var saa klart og stille, at deres Legemers Former under det tynde Badetøj tydelig kunde sés.

«Det er Fru Ruder med sine Børn,» sa Inés. «Kan De se, at hun ligner en Krokodille i Vandet? Hun er naturligvis altfor dydsiret til at ville sidde paa en Æselryg. Og hendes Mand er glad til, han slipper, tænker jeg. Synes De ikke, hun er frygtelig styg?»

«Jeg har slet ikke lagt Mærke til, hvordan hun ser ud,» svarte Flemming.

«Ja, men det er hun. Og ondskabsfuld, forfærdelig ondskabsfuld! Det er alle disse græsk katholske Fruentimmer. Mig hader og bagtaler hun. Det er bare fordi jeg ser godt ud. Tror De kanske ikke, at hun bagtaler mig?» føjed hun til, da Flemming intet sa.

«Jo. Men hvad gjør det?»

«Hvad det gjør? Hvad det gjør?» spurgte Inés irriteret. «Hvis De hører noget ondt om mig, noget rigtig stygt og ondt, saa er det hende, som har sagt det. De maa ikke tro det.»

«Det kunde aldrig falde mig ind.»

«Kom bare, før hun svømmer tilbage. Ellers laver hun en nydelig Historie,» Inés skyndte sig for at gaa ind i Grotten, men betænkte sig og vendte om.

«Aldeles ikke,» sa hun med et halstarrigt Nakkekast. «Jeg skal netop vise, at jeg ikke tar Spor af Hensyn til hende. Giv mig Deres Arm, saa spaserer vi sammen lige for hendes brune Gribbenæse.»

De gik først i Retning af Badeteltene, saa tilbage langs Strandbredden, helt hen til Øens Landgangsbrygge, der sprang ret frem i Vandet.

«Men saa se Dem dog om,» sa Inés og stod stille med sin Arm i hans. «Her gaar De ganske rolig og er ikke det mindste henrykt.»

«Jeg *er* henrykt,» sa Flemming lavt.

«Hvad er dog dette for et Hekseri,» tænkte Inés. «Det er som saa jeg alt idag for første

Gang. Saadan var det ogsaa før oppe paa Verandaen.»

«Se paa Vandet,» vedblev hun højt. «Det glitrer som Guld paa Azur, og under er det klart og gjennemsigtigt som selve Luften. Holmene der, se, hvor de spejler sine Klipper og Træer; det er livagtig som de var skaaret over paa Midten og hang fast ved hverandres Flader og den ene Halvdel raged op og den anden ned. Og det grønne er endda grønnere nede i Vandet.»

«Ja,» sa Flemming. «Vakkert er her.»

«Selv de lurvede Hytter der har faat noget Idyllisk ved sig, det maa være Belysningen.» Inés pegte opover, hvor et Par hundrede Alen fra Strandbredden, lige under Øens nederste Terrasser, Æseldrivernes og Fiskehandlernes og Frugtsælgernes mangefarvede Smaahuse klynged sig sammen. «En kunde faa Lyst til at bo der hele sit Liv. Ikke sandt?»

«Ja, det kom an paa,» sa Flemming.

«Hvad kom det an paa?»

«Hvem man var sammen med.»

«Ja naturligvis.»

«Fortæl mig om Deres Krampetilfælde,» begyndte saa Inés, da de gik tilbage den samme Vej, de var kommen.

«Krampetilfælde?» Flemming spilte Øjnene op. «Aa, hans dumme Sludder! Sligt siger han for at være morsom.»

«Virkelig?» sa Inés fornøjet. «Nej, De ser

heller ikke saadan ud. Der er altsaa ingenting i det?»

«Ikke det bitterste.»

«Hvorfor er han saa beskyttende og overlegen mod Dem?»

Flemming blev rød lige op under Haaret. «Det er bare for at gjøre sig til for Dem,» sa han flou.

«De kan gjerne sige ham fra mig, at det slet ikke morer mig.»

«Han er ganske anderledes, naar vi er alene,» sa Flemming med en let Skjælven i Stemmen. «Nu er han ogsaa blet værre, fordi Fruen kalder ham for Konrad.»

«Men heder han da ikke det?»

«Jo. Men hans Efternavn er Averding.»

«Hvor kan jeg vide det? De siger jo Konrad til ham, og han Flemming til Dem, unge Flemming, og det er jo dog Deres Efternavn.»

«Det er ogsaa bare i Fruens Nærværelse. Han vil gjælde for ældre end jeg, skjøndt han i Virkeligheden er nogle Maaneder yngre.»

De gik en Stund videre i Taushed. Saa spurgte Inés: «Kan De godt like ham?»

«Ja. Det vil sige, jeg har jo ikke kjendt ham længe, bare paa Rejsen. De véd, jeg kom over London, og der traf jeg ham paa Skibet.»

Saa sa Inés: «Jeg er glad, det er Dem og ikke ham, som skal paa vort Kontor. Kom, lad os

ind igjen i Grotten. Nu har vi gjort nok for Fru Ruder.»

«Interesserer De Dem for Bankierforretninger?» spurgte Inés, da de atter havde tat Plads i Grotten.

«Nej.»

«Hvorfor søgte De saa Pladsen?»

«Det var min Far eller rettere min Onkel, som jo havde kjendt Hr. von Ribbing i tidligere Dage. Mig spurgte ingen tilraads, og jeg var ligeglad.»

«Men var De da ikke noget før, jeg mener, bestilte De ingenting?»

«Nej. Jeg studerte Jus, men det gjorde jeg altsaa ikke.»

«Men nu, er De nu glad for, De er kommen?»

«Jeg véd jo ikke, hvordan jeg faar det, eller hvad det er, de vil sætte mig til.»

Inés følte sig skuffet over Svaret. «Ja, nu er jo snart Deres Ferietid tilende,» sa hun ligegyldig.

«Ja om 3 Dage,» det lød sørgmodigt.

«Er det sandt, hvad Averding sa, at De aldrig har vært forelsket?» spurgte hun med en pludselig Overgang i Stemmen. «En skulde tro, De gik og bar paa en ulykkelig Kjærlighed.»

«Ja, det er sandt. Jeg har aldrig vært forelsket.»

«Hvorfor er De da saa — ja, saa lidt ung, mener jeg?»

«Det er vel fordi jeg er kjed af Livet.»

«Hvad skal nu det Snak til?»

«Det er ikke noget Snak. Jeg har altid været kjed af Livet,» sa Flemming stilfærdigt. «Og det trode jeg, de andre ogsaa var, om de end lod, som de ikke var det.»

«Der var forresten en Tid, da jeg tænkte det samme,» sa Inés grundende og som henvendt til sig selv, og lidt efter tilføjed hun: «Hvorledes er De dog kommen til slige Resultater? Der er da saa mange lykkelige Mennesker i Verden.»

«Kanske. Saa har jeg bare ikke truffet dem.»

«Det var mærkeligt!» Inés Tone blev livligere. «End Børn og ganske unge da? Børnene er da lykkelige?»

«Det tror jeg ikke paa. Baade jeg og mine jevnaldrende havde det frygtelig trist hver paa sin Vis. I det hele tat — dette om at Barndommen er den lykkeligste Alder, er bare noget de voksne søger at bilde sig selv og Børnene ind.»

«Havde De det da særlig ondt som Barn?» spurgte Inés mere og mere interesseret.

«Nej tværtimod. Mine Forældre var velhavende, og der blev tat alt muligt Hensyn til os Børn.»

«Og alligevel — det forstaar jeg ikke. Leved Deres Forældre ikke lykkeligt sammen?»

«Det saa det ikke ud til. Min Far var kjed af sin Praksis og misfornøjet med Forholdene paa alle Kanter og forbitret, fordi han ikke var bleven Direktør paa det kongelige Hospital, og min Mor

— Stakkel — hun havde det heller ikke godt,» Flemming sukked.

«Hvad var der i Vejen med hende da?» spurgte Inés hurtig.

«Hun græmmed sig vel over, at Far var saa pirrelig og altid la sig ud med Folk.»

«Havde De Søskende?»

«Ja, to Søstre, som havde Blegfeber og altid var saa irritable, naar jeg talte til dem, at jeg fandt-ud, de maatte være højst ulykkelige, de ogsaa, liksom jeg selv.»

«Det maa ha vært en trist Familje,» bemærked Inés eftertænksomt.

«Jeg havde ogsaa to Brødre,» fortsatte Flemming. «Den ene vilde være Kunstner og blev sindssyg, da han mærked, han ikke dued til det, og den anden, som studerer Medicin, paastaar, at han har forfejlet sit Liv ved ikke at bli Militær. Og saadan har det vært med hele min Slægt og ikke min Slægt alene, men med alle dem, jeg har kjendt noget nøjere til.»

«Ja, lidt kan der altid være i Vejen,» sa Inés i en overvejende Tone, og samtidig tænkte hun: Han har jo slaaende Ret. At Du dog ikke selv altid har sagt og ment netop det samme.

«Ja, men dette lidt er der i Vejen med alle,» sa Flemming bestemt. «Netop dette lidt, som hindrer Folk fra at være lykkelige. Jeg har tænkt saa meget over det. Jeg kan næsten sige, det er det eneste jeg rigtig har tænkt over.»

«Men nu De selv,» begyndte Inés efter et Øjebliks Betænkning — «sund og frisk, ung og vakker, med gode Forbindelser og Fremtiden aaben foran Dem?»

«Ja, hvad kan det hjælpe,» Flemming trak paa Skuldrene.

«Morer det Dem da ikke at rejse? Var De ikke betat, da De kom til Konstantinopel?»

«Jo. Men naar jeg har set lidt paa det, morer det mig ikke længer.»

«Er der da ingenting, De rigtig kan glæde Dem over?»

«Jo. Naar jeg er fuld, er jeg altid glad.»

«Fy da!»

«Om Forladelse, Frue! Jeg glemte, hvem jeg talte med, nej jeg glemte det ikke, men det er liksom jeg kunde sige alt til Dem. Højst uberettiget, det véd jeg nok.»

«Nej vist ikke. Sig det bare. Er det saa morsomt at være fuld?»

«Ja, for da ser alting anderledes ud, og jeg føler mig som et lykkeligt Menneske.»

«Jeg véd virkelig ikke, hvad jeg skal svare Dem. Om De nu gik hen og blev fordrukken? Sligt tar ikke saa lang Tid, maa De tro.»

«Nej, det véd jeg nok. To af mine Kammerater blev det paa kort Tid. Den ene skjød sig, og den anden skrev falske Veksler.»

«De taler om de frygteligste Ting paa en

Maade, saa En skulde tro, De ikke var rigtig vel forvaret.»

«Men det er jeg.»

«De kunde da finde en anden Maade at gaa i Hundene paa, naar det endelig skal saa være,» tilføjed Inés ærgerlig.

«Andre Maader ligger ikke for mig,» svarte Flemming i en undskyldende Tone.

«Jaja,» sa Inés. «Det er godt, De blir her, saa jeg kan ha et Øje med Dem. De faar ikke Lov til at ødelægge Dem. Jeg vilde ta mig det meget nær.»

Hendes Stemme lød saa varm og alvorlig, at der gik som et Stød gjennem Flemming. Næsten forskrækket saa han paa hende og deres Blikke mødtes.

«Det er sandt», hvisked hun og rakte ham sin Haand, idet hun bøjed Hodet lidt til Siden.

Sky og forvirret tog Flemming imod Haanden. Hans Fingre laa døde mod hendes og der var en underlig fortrukket Mine paa hans Ansigt.

«De behøver ikke at se saa ynkelig ud,» lo Inés og trak hurtig Haanden til sig. «Jeg skal ikke plage Dem mere end passeligt.»

«— Havde De en gammel Tante derhjemme i Stockholm, som De plejed at betro Dem til?» spurgte saa Inés pludselig med optrukne Øjenbryn.

«Hvor kan De vide det?» udbrød Flemming forundret.

«Aa, jeg bare tænkte det,» sa hun ligegyldig

og rejste sig. «Men nu kan jeg se paa Solen, at Klokken er mange. Det er paa Tide at gaa hjem,» hun var alt ude af Grotten.

Flemming havde pludselig følt det, som om en kold Haand havde rørt ved hans Hjærte. Forbløffet sad han et Øjeblik og grunded over, hvad der var foregaat. Saa sprang han op og var straks efter ved Siden af Inés, der alene var begyndt paa Opstigningen.

«Tak, jeg behøver ikke Deres Hjælp,» sa hun kort. «Opover gaar det lettere. Bliv De bare saa længe det morer Dem,» hendes Tone var afvisende, næsten befalende.

Flemming blev staaende, tog Hatten af og bukked. Uvilkaarlig drejed Inés Hodet og nikked. Som i et Glimt saa hun hans bedrøvede Ansigt med det underlig spørgende Blik. Og mens hun gik videre opover, tænkte hun et Øjeblik paa at løbe tilbage og tale trøstende til ham, saadan som man opmuntrer et Barn.

II.

Da Inés gjennem Karnappet traadte ind i sin Dagligstue, spaserte hendes Mand paa Gulvet. Han vendte Ryggen til med Hænderne stukket ind under Frakken, saa det saa ud som Skjøderne skjulte over en sid Pukkel. Der var noget stivt og gammelmandsrankt over hans lange, tyndbente Skikkelse med de smale, skraa Skuldre og det flade, spidse Baghode, hvor hørgult Haar stritted ud som Svinebørster. Hans Paaklædning var moderne og soigneret.

Inés gik over Gulvet, let og elastisk som altid. Da hun næsten var kommen op paa Siden af sin Mand, vendte han Hodet og blev staaende.

«Naa, saa der er hun! Tør jeg spørge, hvor min naadige har havt den Naade at opholde sig?» hans Stemme var høj og skrattende.

«I Grotten,» svarte hun og vilde videre, men stansed, da hendes Mand stødte Hælen mod Gulvet med et iltert: «Hva' sa?»

«I Grotten!» raabte hun og holdt Hænderne op som en Tragt foran Munden.

«Hysh for tusan!» Han saa paa hende med et opbragt Blik i de lyse, rødkantede Øjne. «Du véd, at jeg hører godt nok, naar Du bare ser paa mig, mens Du taler.»

Hun vented et Øjeblik, saa greb hun Dørklinken og vilde aabne.

«Nej stop lidt, min naadige! Hvor skal Du hen?»

«Klæ mig om til Middagen.»

«Naturligvis! Din Pynt og dine Toiletter forsømmer Du ikke. Forstaar sig — en Dame med saa mange Kurmagere,» hans Tone var truende og klynkende samtidig. «Jeg ser Dig ikke saa lang som Dagen er — Ingen skulde tro, det var *mig*, Du var gift med.»

«Kalder Du det gift,» mumled Inés, mens et haanligt Smil krused hendes Mundviger.

«Hva' sa!» Von Ribbing la to Fingre bag sin store Øreflip og bøjed den fremover, saa Rynkerne om Øjenkrogene og langs den smale, magre Næse traadte tydeligere frem.

«Jeg sa ingenting. Du har vist Susen for Ørene.»

Han greb sig til Hodet med et Smæld af Hænderne. «Satan,» hvisled han og fik to røde Pletter paa sine gule Kinder.

Inés vendte Hodet bort for at skjule sit Smil.

«Javist har jeg Susen for Ørene, ja!» Han lod Hænderne falde og rysted sit lille visne Hode.

Men hvem er Skyld i det? Du gjør det paa Trods, paa Trods, siger jeg!»

«Hvad gjør jeg paa Trods?» spurgte Inés uskyldigt.

«Som om Du ikke véd, at jeg altid faar Smerter og Susen for Ørene af at sove forlænge i Luften.»

«Men det har jeg da ikke bedt Dig om.»

«Hva' sa?» Han strakte arrigt Halsen frem og greb atter i sin Øreflip.

«Du er jo altid saa rasende, naar Du blir vækket, før Du faar udsovet!» raabte hun med Vægterstemme henimod ham.

«Vil Du la være!» Han traadte hende hastigt et Skridt nærmere og trued med sin spidse, krogede Pegefinger. «Imorgen rejser vi.»

«Ja naturligvis. Det er jo Mandag,» sa hun venligt. «Jeg blir her Ugen ud.»

«*Vi*, hører Du! *Vi* rejser imorgen.»

«Nej, kjære, det kunde ikke falde mig ind. Jeg mangler 6 Bade; dem maa jeg ha. Saa kommer Du kanske og henter mig paa Søndag.»

«Jo, jeg takker,» han drejed sig hastig paa Hælen og tripped hvæsende nedover Gulvet. Saa kom han tilbage, stilled sig op foran Inés og sa: «Hør nu, vær nu rimelig. Vi har jo vort dejlige, luftige Landsted. Der kan jeg komme ud til Dig om Aftenen. Det er ikke som her, hvor Klokken blir 12 om Formiddagen, før En kan være tilbage i Byen.»

Inés kneb sine sorte, straalende Øjne sammen og saa paa ham med et afventende Blik.

«Du véd, jeg vilde være den kjærligste, den mest hengivne Ægtemand,» vedblev han med et famlende Øjekast, «hvis Du bare vilde gi mig Lov. Aa Inés, ryst dog af Dig alle disse uværdige Tilbedere. Flyt ud til Therapia og vis Verden, at Du har en Mand, som tilbeder Dig.»

«Blir han da aldrig træt af at spille denne Komedie for sig selv og mig,» tænkte Inés, mens hun betragted ham aandsfraværende. «Hvordan er han da egentlig sammensat, det Menneske der.»

«Naar Saisonen begynder i Therapia, flytter jeg derud,» sa hun kort og bestemt. «Før ikke.»

«Kan Du da ikke bli i Konstantinopel saalænge,» bad han pibende. «Jeg synes, Du maatte ha faat nok af at være her paa et Hotel, hvor Kreti og Pleti løber ud og ind. Du kompromiterer mig.»

«Det maa han vel snart være vant til nu,» mumled Inés ligegyldig.

«Hva' sa?»

«Du kan jo bli her og passe paa mig,» sa hun højt og saa udfordrende paa ham.

«Jo, jeg takker!» Atter drejed han sig paa Hælen og tripped bortover Gulvet med den forrige hvæsende Lyd.

«Og la Forretningen skjøtte sig selv?» spurgte han stakaandet, da han kom tilbage. «Jo, det skulde gaa herligt!»

«Ja, Stakker, han er jo nødt til det,» tænkte Inés. «Hvis han tilstod for sig selv og andre, at han, foruden sine Penge, var Nummer Nix og Nul ogsaa der, saa —»

«Du vilde kanske, jeg skulde overlade det til Ruder?» vedblev han ophidset. «Jo, jeg takker! Var det ikke af Medlidenhed, saa havde jeg for længe siden skilt mig ved den Kompagnon. Alting maa gaa gjennem mine Hænder. Alt siger jeg!»

«Ja, det faar Ruder nok at føle,» sa hun sagte, og højt tilføjed hun: «Saa kunde Du jo gi Ruder Ferie en Tid og la ham bli herude hos Konen og Børnene. Det vilde han vist sætte Pris paa.»

«Saa meget, Du fik en Galan til» — han sa det med et stikkende Blik.

«Han slider jo hele Aaret rundt,» vedblev Inés uforstyrret.

«Slider! Var det slider, Du sa,» kom det skrigende. «Du hører jo, det er mig, som gjør Arbejdet.»

«Ja, saa maa Du nødvendigvis rejse. Det er klart.»

«Og Du ogsaa,» sa han vredt. «Folk snakker om os, de tror jeg er Hanrej. Jeg kan mærke det; jeg ser det i deres Miner, naar de hilser paa mig.»

Inés' Ansigt var koldt og ubevægeligt, da hun svarte:

«I saa Fald gjør det hverken fra eller til, om

jeg blir eller rejser. Her er jo saa mange Fruer, hvis Mænd bare kommer om Lørdagen. Fru Ruder f. Eks.»

«Hun, som har Børn, ja! Men en som Du! Ikke engang et Barn har Du,» han slængte Ordene haanlig fra sig.

«Vilde Du virkelig ønske jeg havde et?» hun saa paa ham med vidaabne, spottende Øjne.

«Det véd Du jo godt, kjære,» sa han i en sødladen Tone. «Hvor ofte har jeg ikke foreslaat Dig, at vi skulde ta mit uægte Barn i Huset til os?»

«*Dit!*» Inés lo med en kort, tør Latter.

«Ja netop mit, ja,» han dirred af Forbitrelse.

«Ja Naturen er lunefuld,» svarte Inés med en munter Hoderysten. «Barnet er sort som en Tyrk, og Forældrene hvide som Kretinere.»

Han stammed nogle uforstaaelige Ord; saa løfted han Foden og stamped i Gulvet saa de lette Straamøbler rysted.

«Ja nu maa Du virkelig undskylde mig,» sa Inés. «Ellers kommer jeg for sent til Middagen.» Og med et Kniks for sin Mand forsvandt hun gjennem Døren.

«Fan'en i Helvede være gift med en slig en!» Von Ribbing spytted paa Gulvet og gav sig saa til at vandre op og ned igjen.

III.

Om Aftenen sad Flemming og Averding sammen paa Verandaen. Det var lunt og stille, og Fuldmaanen, der langsomt var steget op over Konstantinopels fjerne Høje, kasted et hvidt, vatret Skin skraas henover Marmarahavet. Nogle af Hotelgjæsterne, deriblandt Inés, havde ladt sig ro ud paa Vandet, nogle fortsatte det efter Theen begyndte Lawn Tennies Parti oppe paa Terrassen bag Hotellet og nogle var gaat til Ro, trætte efter Rideturen til Klostret.

Fru Ruder kom ud paa Verandaen med Hat paa Hodet og en fodsid Mantille svøbt om sin lange, stokkede Skikkelse. Hun spurgte, om Herrerne havde set hendes Mand.

«Han fulgtes vist med Fru von Ribbing til Vandet, Frue,» svarte Averding.

«Det kan jeg ikke tro,» sa hun næsten opfarende. «Han havde lovt at vente paa mig til en Aftentur.» Hun gik hen til Marmortrappen og kaldte flere Gange højt paa sin Mand.

«Hvis De vil spasere, Frue, saa er min Ven Flemming her sikkert til Tjeneste. Han har netop sagt, at han trængte til at røre sine Ben.»

Flemming puffed ærgérlig Averding i Siden.

«Det vilde være Synd for Deres Ven at gaa med mig,» sa Fru Ruder med sit altid trætte og sutrende Tonefald, idet hun kom nærmere. Hvad skulde dog det unge Menneske finde paa at konversere mig med. Hvis jeg endda havde bildt mig ind, at jeg kunde tale Svensk,» hun kremted haanlig — «som Fru von Ribbing, men jeg skaber mig ikke til med saadant noget, endskjøndt jeg er gift med en Svensker, jeg ogsaa.»

«Vil De ikke ta Plads, Frue,» Averding trak i en Stol.

Fru Ruder satte sig midt i Maanelyset, med de korslagte Arme stramt indtullet i Mantillens Folder. De spidst optrukne Øjenbryn og den lange skarpe Næse gav hendes mørkladne Ansigt et bekymret Udtryk.

«Aa ja, naar man er Mor til fire Børn, maa man renoncere paa Fornøjelser,» sa hun klynkende.

«Har Fru von Ribbing ingen Børn?» spurgte Averding.

«Madonna bevare os! Hvad skulde en som hun med Børn?»

«Hvor gammel kan hun være vel!»

«Ligesaa gammel som jeg!» kom det hoverende. «De skal ikke la Dem narre af, at hun tér sig og klær sig som en tyveaars.»

«Nej, Skjønheder kan man vanskelig se Alderen paa,» bemærked Averding.

«Aa ja — Skjønhed,» — Fru Ruder trak paa det.

«Herrerne synes det,» sa Averding.

«Naturligvis,» Fru Ruder lo haanlig — «Men tror De, der findes én af dem alle, som vilde gifte sig med hende?»

«Hvorfor ikke. Hun *har* jo forresten en Mand.»

«Ja, von Ribbing, Stakker,» Fru Ruder rysted medlidende Hodet.

«Folk taler saa underlig om ham,» sa Averding.

Fru Ruder trak paa Skuldrene: «Hans Kone gjør ham latterlig.»

«Er det sandt, at han holder et Harem i Gallata?»

Atter trak Fru Ruder paa Skuldrene, og denne Gang sa hun ingenting.

«Jeg har hørt endnu værre Ting om ham,» vedblev Averding. «Ting som jeg ikke kan nævne.»

«Mod os har han vært udmærket,» bemærked Fru Ruder. «Min Mand er hans Kompagnon, og vi skylder ham overmaade meget. Bare han ikke var gift med den spanske Levantinertøs.»

«Hun er dog en dannet og kundskabsrig Dame.»

«Hun har hverken Kundskaber eller Dannelse eller ordentlige Sæder,» ivred Fru Ruder. «Men

det forstaar sig, hun er ogsaa romersk katholsk,» føjed hun til i en Tone fuld af Ringeagt. «Jeg hader den Religion med sit usædelige Præsteskab. Nej, den græske Kirke! den har dog havt bedre Forstand, den har da git Præsterne Lov til at gifte sig.»

«De skal ikke la Dem narre af, at hun taler nogle Sprog,» tog Fru Ruder hastig Ordet igjen, da Averding vilde sige noget. «Det er vi nødt til her. Min ældste Datter kan alt udtrykke sig paa syv, skjøndt hun kun er 10 Aar gammel.«

«Fører von Ribbings stort Hus i Konstantinopel,» spurgte saa Averding.

«Ja. Men ingen af os græske Damer gaar til hendes Baller og Soireer om Vinteren. Hun fik os ikke til det, om hun saa trygled os paa sine Knæ.»

Der blev en Pause. Fru Ruder sad og knejste med Nakken og der laa et skadefro Smil om hendes tynde Mund, der var bén som en Streg.

«Sover Du, Arthur?» Averding vendte sig pludselig mod Flemming, der sad tilbagelænet paa Bænken med en udslukt Cigarette mellem Fingrene.

«Ja, Deres Ven skal ikke forsnakke sig,» bemærked Fru Ruder tørt, og straks derpaa fortsatte hun henvendt til Flemming: «Men det siger jeg Dem, vil De Dem selv vel, saa vogt Dem for Fru von Ribbing. Hold Dem hellere til os; min Mand blir jo ogsaa Deres Principal, og i vort Hus resikerer De intet af den Slags. De er velkommen

saa ofte De har Lyst, og vi har» — Fru Ruder holdt pludselig inde. Et spædt Barneskrig lød ud til dem fra Hotellet.

«Se saa, nu er han vaagen igjen,» hun rejste sig hurtig. «Den Rosalie ogsaa! Gud ved hvad man holder Barnepige for,» hun gik, mens hun talte, hen over Verandaen og blev borte i Skyggen. — —

«Naa, Arthur, hvad siger Du saa?»

«Det giftige Trold,» sa Flemming vredt.

«Noget maa der nu være i det,» mente Averding.

Flemming svarte ikke.

«Men kanske Du alt er blet enig med hende,» forsøgte saa Averding.

«Aa, la mig nu i Fred,» sa Flemming ærgerlig.

«Ja, fortæl mig først det hele.»

«Det hele?»

«Du vil da vel ikke bilde mig ind, at det ikke var hende, som holdt Dig tilbage fra Turen. Spil blot Komedie for de andre saa meget, Du lyster, men mig narrer Du ikke.»

«Jeg har jo sagt Dig, at det ikke var hende.»

«Naa ja ja, som Du vil. Men Du faar virkelig undskylde, at jeg advarer Dig.»

«Skal Du nu ogsaa til at advare,» udbrød Flemming utaalmodigt. «Jeg trode, det kunde vært nok med hende, Madammen.»

«Jeg lovte din Far at passe paa Dig, da han

sa Farvel til Dig paa Skibet i London, og det vil jeg holde den Tid vi er sammen.»

«Bad han Dig om det?» spurgte Flemming kort.

«Ja.»

«Da maa han ha skiftet Sind efter Hjemkomsten til Sverig, for derfra har han skrevet, at jeg ikke maatte lade mig forlede til gale Streger af Dig.»

«Talemaader,» sa Averding overlegen. «Men Du saa jo selv for et Barn Du var, da jeg tog Dig rundt i London.»

«Tshj,» sa Flemming og strøg af en Fyrstikke for at tænde en ny Cigarette.

«I altfald maa Du se til at beherske Dig lidt,» vedblev Averding godsnakkende. «Du maa ikke altid være der, hvor hun er, og» —

«Jeg skal følge dit Eksempel,» afbrød Flemming spydigt. «Du er jo aldrig der hvor hun er.»

«Ja for Pokker, hun er jo morsom!»

«Aldeles af samme Mening,» sa Flemming ironisk.

«Og ikke gjøre Skandale som nu i Eftermiddag,» fortsatte Averding, «og bli borte fra en Tur, som Du har engageret en Dame til. Sandelig, havde jeg været den unge Dames Bror, jeg havde udfordret Dig.»

«Jeg havde udfordret Dig,» gjentog han barsk, da Flemming ikke svarte.

«Er Du snart færdig?»

«Og nu i Aften,» gik Averding irriteret videre. «Skulde Du ikke lige til at rende efter hende til Vandet, da jeg stopped Dig? Og tror Du, der er nogen, som ikke kan se, hvordan det er fat med Dig? Det var ogsaa bra fordømt, at vi kom ud her.»

Flemming følte et Øjebliks Overraskelse ved Averdings Heftighed. «Det var Dig selv, som foreslog det,» sa han saa og sank tilbage i sine Tanker.

«Ja, som jeg foreslog Dig, at vi skulde se alle de andre Steder heromkring. Men har Du villet røre Dig af Pletten? Ikke engang til Skutari er vi kommen.»

«Du kan jo rejse, hvis Du vil. Der er nok af Følgeskab om Dagene.»

«Ja, det vilde Du vel,» sa Averding hvast. «Nej Tak, min Ven, jeg forlader Dig ikke, før jeg afleverer Dig paa Kontoret hos Ribbing & Co. Fan'en ogsaa, at de ikke tog Dig straks. Du har havt nok af Ferie skulde jeg mene,» han rejste sig. «Skal Du ikke i Seng?»

«Nej. Ikke endnu.»

«Ja, jeg ikke heller.» Averding gik fløjtende ned ad Verandatrappen og tog Vejen til Vandet.

«Er fat med mig,» tænkte Flemming. «Ja, hvordan er det fat med mig?» — Han sukked langt og saa op mod den blanke, dybe Himmel, mens han tænkte paa Inés som hun havde været i Grotten.

Bare han kunde ha udgrundet -- aa hvor det pinte ham, at han ikke kunde forstaa, hvorfor hun pludselig var blet anderledes dernede. Og nu var hun i Baaden med de andre, mens han sad her og led. Han røg den ene Cigarette efter den anden, og Maanen kom højere og højere paa Himlen. Nu stod den lige lodret over Hotellet. Tænk hvor længe de blev.

Med ét hørte han Snak og Latter og fôr op med et Sæt. Han kjendte Inés' Stemme og luded sig ud over Verandarækværket. Dybt nede i Bakken kom de gaaende. Det var dog mærkeligt hvor lydt der var. Han havde tænkt dem ganske nær.

«Kjed af Livet?» hvisked han pludselig.

«Aa jeg Fæ! jeg har jo ikke havt Begreb om nogen Verdens Ting,» han skjulte sit Ansigt i Hænderne, og der gik en sagte Gysen gjennem hans Legeme.

IV.

Inés kom fra sit Morgenbad. Hun var iført en lysbroget Mousslins Slaabrok med vide Ærmer og Matroskrave, og over Haaret havde hun et hvidt Kniplingstørklæde. I den ene Haand holdt hun en opslaaet purpurrød Parasol, i den anden en gul Spaserstok. Midt i den grusede Bakkevej, som førte til Hotelterrassen, stansed hun og saa mellem de høje Akasiestammer ned paa Vandet, hvor Damperen, der gik mellem Konstantinopel og Prinseøerne, netop var stødt fra Land.

«Saa Gudskelov, nu er han da væk.»

Hun blev staaende lidt og betragted den hvidgrønne boblende Skumstribe, som Damperen slæbte efter sig i det blaablanke Vand, hvorpaa hun langsomt gik videre, følgende med Øjnene Spaserestokken, som hun for hvert Skridt bored ned i det rødgule Sand.

Ja saadan var hun. Nu kunde hun nyde Livet fra Time til Time, hun rysted smilende Hodet. En anden i hendes Sted vilde vel ha trøstet sig

med Elskere eller være rejst til Paris og blet Kurtisane som Madame de Humbért. Men Herregud, blot hun slap for at se ham eller ialtfald for at være alene med ham — det var som at ha en Mus i Stuen.

Forresten, naar galt skulde være, vilde hun da hellere ha gjort som Madame de Humbért end som Mrs. Hobson, der lod sig skille. En Kvinde, der var opdragen i den sande Religion — Ægteskabet kunde ikke opløses. De, som gjorde det, fik nok bli saa meget desto længere i Skjærsilden til Gjengjæld.

Hun var naaet op til Verandatrappen, hvor hun stansed med den ene Fod paa dens nederste Trin, Hodet luded fremover, og Blikket var fæstet paa den lysgule Spændesko.

«Ja, hvis han søgte at tvinge mig som i Begyndelsen», der gik et Ryk igjennem hende som om hun pludselig var bleven stukket — «sætte Liv i et Lig med sit Legemes Varme — Aa fy, fy, modbydeligt!» Hun tog sig sammen, løb hurtigt op over Trappen og var straks efter paa sit Værelse, hvor hun klædte sig om til Frokosten.

Det gik saa langsomt idag. Hvert Øjeblik faldt hun i Tanker over sin Mand og sit Ægteskab. Hvor kunde det dog være; hun var jo for længe siden færdig med alt det og fik jo leve i Fred for ham. De Scener han med regelmæssige Mellemrum opførte som nu igaar, angreb hende

jo ikke mere, end at hun enten kom til at le eller slet ikke hørte, hvad han sa. Havde hun da drømt om ham i Nat, eller skulde hun straffes, fordi hun havde glemt at be sin Rosenkrans før hun la sig.

Drømt? Nej det var jo om Flemming hun havde drømt, den stakkels Nordbo, som var bange for hun skulde forføre ham — hun lo saa smaat. — Det var vist en Spidsborgernatur, eller han var dum. Begge Dele sikkert. Besynderlig, at hun skulde føle sig tiltalt af en som han — men nu var det ogsaa forbi.

Hun stak en Guldnaal ind i de sorte Snoninger oppe paa Issen og smilte til sig selv i Spejlet: «Ja, jeg ved det nok. Du er dejlig, min Pige, dejligere end nogensinde, skjøndt Du er over de tredive. Hvis Du vil, har Du en Elsker paa hver Finger. Men Du vil ikke. Det er vi jo enige om, Du og jeg, ikke sandt Inés? Vi vil vente», hun nikked med sin stolte Nakke.

Det skulde forresten helst ikke vare *for* længe, tænkte hun videre, mens hun fæsted de sorte Fløjlssløjfer paa sit hvide Kjoleliv, der sad stramt om det høje Bryst og den slanke Talje — «Tiden gaar, Tiden gaar», hun gjentog det flere Gange med hurtig, halvhøj Stemme. «Uf, disse indbildske Fyre. Idioter! Nej Tak, det var ikke den Slags hun vilde. «Bella señorita! Madame, je vous adore», hun trak Rynker paa Næsen.

Nej, det skulde være noget ganske andet,

saadan en som unge Flemming for Eksempel. Netop saa ærbødig og tilbageholdende, men dog ganske anderledes og ældre naturligvis — Flemming var jo et purt Barn. —

Han skulde være saa opfyldt af Kjærlighed, at hans Øjne og Væsen og hele Skikkelse lyste af det. Ikke behøve at sige noget, bare se paa hende, se paa hende, som hun vilde det — —

Nej men det var jo om en Hund, hun havde drømt i Nat! Om en blodig, hylende Hund, der slæbte sig fremover i Skarn og tørt Støv, hen foran hendes Fødder og la sin Snude paa hendes Sko —. Hun saa grundende frem for sig, og der gik en let Gysen igjennem hende.

Men var det ikke? — Det var jo hende, som var Hunden, og som krøb nøgen gjennem Støv og tørt Skarn og la sit blodige Ansigt paa Spidsen af Flemmings Sko. Hellige Antonius! Hun knuged Hænderne sammen i Skræk og hendes Kinder blev kolde. «Nu husker jeg det. Jeg løfted mit Hode og saa paa ham, og saa mødte jeg hans Blik, netop det Blik, jeg har drømt om at se i en Mands Øjne, og saa blev jeg til en Havfrue med en lang tynd Hale, som slog op og bugted sig, og saa brast mit Hjerte med et Smæld, og jeg døde.» Hun sank ned paa Stolen foran Spejlet, skjulte Ansigtet i Hænderne og hulked indvendig, uden Lyd.

«Nar», mumled hun saa, mens hun tørred sine Øjne og pudred sig lidt. «Bed Du bare din

Rosenkrans en anden Gang, saa slipper Du for slige vanvittige Drømme.» —

Da Inés lidt efter kom ned til Frokosten, var de andre gaat tilbords. Herrerne rejste sig og hilste, Spanjeren sprang op og trak frem hendes Stol med Smil og Buk og Komplimenter, Damerne mumled et Godmorgen, og de to tyske Piger satte Næsen tilvejrs og vendte Ansigtet bort med en Mine, der sa: Saadan en hilser en tysk ung Pige ikke paa.

«Deres Mand spurgte efter Dem, da han rejste,» sa Fru Ruder i beklagende Tone, hun sad ligeoverfor Inés og sendte hende et lurende Blik fra de bekymrede Øjne.

Inés trak lidt paa Skuldrene. «Tar De ikke fejl, Frue?» spurgte hun med et fordulgt Smil. «Var det ikke *Deres* Mand?»

«Min? jeg forstaar ikke, hvad De mener,» Fru Ruder blev rød under den brune, falmede Hud.

«Vi havde aftalt at ses, før han rejste,» svarte Inés kenkastet. «Det var noget han skulde besørge for mig.»

«Det har han ganske sikkert glemt,» Fru Ruder rysted paa Hænderne, da hun med en knistrende Lyd skar Kotelletten istykker paa sin Tallerken.

Inés var alt i Snak med sin Sidemand, mens hun saa sig om efter Flemming og opdaged, at hans Plads ved Siden af Averding stod tom.

«Det lader jeg naturligvis som jeg ikke mærker», tænkte hun, men i det samme fløj det hende af Munden: «Hvor har De gjort af Deres Ven, Hr. Averding?»

«Han rejste med Skibet til Konstantinopel.»

«Uden at sige Farvel!» raabte Inés forbauset.

«Han tror vel, det er Skik hertillands,» bemærked Fru Ruder spydig. «Og desuden, hvorfor skulde han sige Farvel. Man er jo paa Hotel.»

Inés svarte ikke. Hun følte sig ilde berørt ved Flemmings pludselige Forsvinden, og hun vilde helst straks ha spurgt Averding ud, men fandt det under sin Værdighed at vise sig nysgjerrig. Og desuden, hvad kom det hende ved.

«De har jo dog os andre tilbage, Señorita,» sa Spanjeren indsmigrende, og saa begyndte han at forsikre hende om, at der ikke gaves den Ting mellem Himmel og Jord, de ikke vilde foreta sig for at fornøje og underholde hende. De andre Kavallerer stemte i med, og Damerne saa forarget ud.

Inés svarte med flygtige Smil og enkelte Enstavelsesord og blev snart ganske taus. Hun sad mens hun spiste og tænkte paa, om hendes Mand skulde ha en Finger med i Spillet. Kanske havde han sagt til Flemming, at de uventet havde faat Brug for ham paa Kontoret — endskjøndt, det var ikke rimeligt. Hvorfor netop ham, den eneste, som ikke gjorde Kur til hende. — Eller — et fint Smil spilled et Øjeblik om hendes Læber —

Flemming var flygtet for hende — kanske var han slet ikke saa dum og tabt bag en Vogn, som det saa ud. Snik Snak! Hvor kunde hun dog ha saa latterlige Forestillinger. Saadan en Gut — skjøndt ikke fordi han var Gut just — Der havde jo ogsaa vært unge Gutter — men de var fordærvede. Med Flemming var det en anden Sag.

Gud véd, hvad han egentlig tænkte om hende forresten? Monstro om de alt havde advaret ham. Ruder vilde ialtfald sikkert gjøre det i Dag paa Skibet. Hun syntes, hun hørte hans fede Stemme tale om, hvor koket og samvittighedsløs hun var: Ja, min unge Ven, vi er jo Landsmænd, og ifølge Deres Ansættelse hos os, faar vi jo en Del med hinanden at gjøre. De er uerfaren, og jeg vil gjerne vejlede Dem. Pludselig lo hun højt og fik forundrede Spørsmaal om, hvad det var, som mored hende.

Hun rysted paa Hodet og fortsatte sin Tankegang.

Denne Ruder, som i to Aar ihærdigt havde arbejdet paa at faa hende til sin Elskerinde. Nu gik han om og hævned sig. Han og Konen, begge to. Naturligvis, hun vidste vel ikke bedre. Ruder havde, sikkert for at stille Konens vanvittige Skinsyge, bildt hende ind, at hans Rolle havde vært Josephs. Og gjerne for hende. Gud, hvor det dog var hende ligegyldigt.

Bare det havde lykkedes for Ruder at stille Madammen helt tilfreds. Men desværre. Hun

kjendte maaske sin Mand for godt og lod bare, som hun trode ham. Hvorfor skulde hun ellers altid ta de Steder hen, hvor Inés var. Saa sikkert som, at Sol stod op i Øst og gik ned i Vest kom hun. Nu, da hun var tat over til Prinseøerne — to Dage efter havde hun hende. Bare for at passe paa.

Saa Gudskelov, der var da Frokosten forbi. I Dag var hun ikke oplagt. De trætted hende disse Mennesker med sine flanede Stemmer og sin evige Kurmagerijargon, og saa var de halvt om halvt fornærmet, fordi hun ikke var henrykt nok over deres Fjotterier.

«En Cigarette, Señorita?»

«Nej Tak. Jeg ryger heller mine egne.»

«Hvad skal vi saa ta os for i Formiddag, Madame?»

«Hvad Dere vil. Jeg gaar ind til mig selv.»

Der lød et flerstemmigt Beklagelsesraab.

«Mit Hode taaler ikke Luften i Dag,» sa Inés og gik bortover Gulvet.

«Falden i Unaade!»

«Himmelske Madonna! Komplet falden i Unaade!»

«Men saa sig os dog, hvad vi har forbrudt!» De var efter hende lige til Døren, hvorigjennem hun forsvandt, og gik først modstræbende, da de hørte hende dreje Nøglen om indenfra.

Inde i sin Dagligstue rulled Inés Persiennerne for og satte sig til at ryge i en Gyngestol. Døren

til Glaskarnappet stod aaben, og derfra trængte et afdæmpet, matfarvet Lys ind til hende. Hun stødte sagte Foden mod Gulvet og vugged i langsom Takt frem og tilbage, mens hun saa paa de blaalige, ringformede Røgskyer. Fra Verandaen udenfor hørte hun dem snakke og komme og gaa. Nogle blev enig om at spasere til Sphinxehøjen, andre vilde ro over til Antigoni og Proti, og Fru Ruder kaldte paa sine Børn og sa, at nu gik hun til Strandbredden, om de vilde med og finde Konkylier.

Lidt efter lidt blev det stille derude. Inés' Haand med Cigaretten gled fra Stolearmen ned i hendes Skjød, og hun sank hen i en Slummerdøs med halvaabne Øjne.

Pludselig forekom det hende, at der for et Øjeblik siden var falden en Skygge paa hendes Øjne, og at det havde knirket i Glasdørene ude i Karnappet.

Hun retted sig op og strøg Haanden over Øjnene. Nej, der var ingen Skygge og ingen Lyd af nogen Dør.

Puh, hvor det dog var varmt og beklumret herinde.

Hun rejste sig, rulled op og aabned Vinduerne. Borte i Hjørnet af Verandaen sad Averding fordybet i en Avis.

«Saa alene?» spurgte Inés og læned sig ud af Vinduet.

Han lod Avisen falde med en overrasket Be-

vægelse og sa: «Jeg trode, Fruen var vred og havde lukket sig inde for Resten af Dagen.»

«Hvorfor skulde jeg være vred?»

«Fordi unge Flemming er rejst uden at ta Afsked.»

«Nonsens. Her er kvælende hedt herinde. Jeg vil op paa Lawn Tennis Terrassen. Gaar De med?»

Istedetfor at svare rejste han sig hurtig og befippet.

«Har De lagt Mærke til, om nogen har været inde i Karnappet, mens De har siddet der?» spurgte Inés.

«Hvordan det?»

«Ingenting. Jeg syntes, jeg hørte nogen. Nu kommer jeg straks,» hun blev borte fra Vinduet.

Ti Minutter senere var de oppe paa Lawn Tennis Terrassen. Inés laa med en Luftpude under Nakken i en Hængekøje, der var bunden op mellem to ældgamle Cypresser, og Averding sad paa Græsset med optrukne Knæ under en højstammet Pinie og trak i Touget, der satte Hængekøjen i Bevægelse. Hans store, lidt fremstaaende Øjne gled med et roligt-forslugent Blik op og ned ad Inés' Skikkelse.

«Fortæl mig lidt om England,» Inés undertrykte en Gispen. «Er Kvinderne vakre der?»

«Ja. Men den skjønneste af alle har jeg set et andet Sted.»

«Er det sandt, at man er saa skinhellig i England?»

«Ja, om Søndagen.»

«Ikke gyng saa fast. Ganske sagte er behageligst.»

«Som De vil, Frue. Er det tilpas?»

«Hvorfor tog Flemming til Byen idag?»

«Der var kommen Remisse fra Sverrig, som han skulde over og hente.»

«Hvorfor fulgte De ham ikke? Jeg trode Dere var uadskillelige.»

«Det er ogsaa uforsvarligt af mig. Gud véd, om han ikke tumler sig bort, naar han skal finde ned igjen til Dampskibet fra Pera.»

Han kommer altsaa tilbage, tænkte Inés og blev med ét oplagt til at spøge med Averding.

«De skal gjerne se, han gaar ombord i Odessadamperen, og tror den skal til Prinseøerne,» sa hun muntert. «Saa blir han sendt tilbage som en Pakke Stykgods. Hvorfor ler De ikke, naar jeg er saa vittig?»

«Det morer mig ikke at tale om unge Flemming,» svarte Averding ærgerlig.

«Det var uheldigt, for mig morer det ikke at snakke med Dem om noget andet.»

«Det mener De ikke, Frue,» sa Averding med uforstyrrelig Ro. «De siger det bare for at gjøre mig jaloux.»

«Hvad behager?» Inés letted sig op paa Al-

buen og saa paa ham. «Jeg tror ved Gud, De vil gjøre Kur til mig.»

«De spurgte før, om nogen var gaat ind i Deres Værelse,» begyndte Averding saa i fortrolig Tone. «Jeg var derinde, Frue.»

«Ja saa jeg ikke tydeligt en Skygge for mine Øjne!» udbrød Inés og lod Nakken falde ned igjen paa Puden. «Det var forresten næsvist af Dem, unge Averding.»

«Men da jeg mærked, at De sad og sov der i Gyngestolen, gik jeg straks igjen.»

«Særdeles hensynsfuldt, maa jeg sige. Naar man er saa intime Bekjendte som vi — Naa enfin!»

— «Jeg er knusende forelsket i Dem, Frue,» bused saa Averding ud.

Inés lo.

«Finder De det latterligt?»

«Ja umaadeligt. Hvor gammel er det nu, De er?»

«Aa for den Sags Skyld,» mumled Averding og blev rød. «Men Fruen foretrækker maaske én i unge Flemmings Alder?»

«Ja, ham synes jeg om. Han gjør slet ikke Kur til mig.»

«Nej, det er han altfor undselig til,» sa Averding haanlig.

«De er ikke nogen god Ven, Señor Averding.»

«Mod Flemming, det Fæ? Jeg er kjed af ham.»

«Og jaloux paa ham.»

«Aldeles ikke. Flemming, den stakkels Fyr —

Nej, men det undrer mig, at en Dame som De kan ha saa barnlig en Smag.»

«Ja der kan De bare se. Lav Dem om til at være som Flemming, saa falder De ogsaa i saadanne Damers Smag.»

«Hvis De blir ved at underholde mig om Flemming, saa gaar jeg min Vej,» sa Averding hidsig.

«Nej virkelig! Den Straf var dog for haard. Sig mig, kommer Flemming tilbage i Eftermiddag eller først med Aftenbaaden?»

«Det interesserer mig ikke,» Averding slap Touget og rejste sig. «God Morgen, Frue,» han letted paa Hatten og vilde gaa.

«Nej, først maa De rigtignok hjælpe mig ud af Hængekøjen,» sa Inés befalende. «Solen begynder at stikke mig i Øjnene, og min ene Hæl hænger fast.»

Averding bøjed sig over Hængekøjen og tog fat i hendes Fødder, hvis varme høje Vrister han følte gjennem de tynde Strømper.

«Aldrig i mit Liv har jeg sét saa dejlige Fødder,» sa han hviskende og i det samme trykked han sin Mund paa hendes Ankel med et Greb af de store, fyldige Læber.

«Naa, naa, naa!» hun vrikked med Foden, saa den stødte til hans Næse.

«De synes ikke om det?» han retted sig mørkerød i Ansigtet og saa usikkert paa hende.

«De er enten saa naiv som en Eunuk eller

saa forslagen som en gammel Roué,» sa hun spodsk. «Nej, ingen af Delene,» tilføjed hun leende. «De er bare en stor Dumrian. Giv mig den der, saa skal jeg hjælpe mig selv,» hun pegte paa den gule Spaserestok, som stod lænet op mod en Træstamme.

Averding rakte hende Stokken.

Inés satte sig overende og svang Benene ud af Hængekøjen, mens hun holdt paa Kjolen med den ene Haand og støtted sig til Stokken med den anden.

«Hvis jeg nu for at straffe Dem fortalte Flemming om Deres Opførsel,» sa hun, da de ved Siden af hinanden gik hen over Terrassen.

«Vilde De ansé det for Umagen værdt? De er da vist saa vant til at man er nærgaaende imod Dem,» sa Averding i koldblodig Tone.

Hun stansed med en Lyd, som snapped hun efter Vejret. Den varme ferskengule Farve svandt fra hendes Kinder og med sammenbidte Tænder løfted hun Stokken og slog ham i Ansigtet.

Han tumled tilbage, bleg og forfærdet. Saa knytted han Hænderne med en Bevægelse som om han vilde fare løs paa hende.

«Saaledes tugter en spansk Señora en engelsk Gadegut,» sa hun med kold, stolt Stemme og hvide, zitrende Næsebor. «Er De ikke borte fra Prinkipo inden Aften, da lover jeg Dem, at De skal være det inden imorgen Aften,» og med løftet

Hode og værdig Holdning gik hun forbi ham og steg ned ad Terrassens Skraaning.

Averding stod tilbage og skar Tænder af Forbitrelse. Han fægted med Armene og udstødte nogle Eder. Saa strøg han med Fingerspidserne ned over Panden og Næsen der, hvor Slaget havde ramt og brast pludselig ud i en forbitret Graad med store hurtige Taarer.

Var det virkelig sandt — var han blet slaat i Ansigtet af dette uforskammede Fruentimmer — han, Søn af en engelsk Gentleman med Cambridge Studentereksamen —. Han gik hen til Pinien, hvor han havde siddet og gynget hende, og strakte sig saa lang han var paa Græsset under dens store grenede Krone.

Havde han da gaat for braat paa — Aa Fanden heller! Saadan skulde de jo tages den Slags. Det havde han da tit nok hørt og ogsaa selv erfaret det. Han havde jo dog gjort Erobringer paa selvsamme Maade blandt modne Fruer, derhjemme i England — Og hun! en spansk Levantinerinde! Og ovenikjøbet en berygtet én. Hun maatte jo vært glad til, den halvgamle Taske, at han vilde gjort hende den Ære. En stor, ung, sund og vakker Fyr som han! Fanden i Vold med det giftige Fruentimmer.

Hvis der blot fandtes en Maade, han kunde hævne sig paa. Han grunded længe, og de vildeste Planer foresvæved ham.

Saa saa han paa sit Uhr og rejste sig med et

Sæt. Dampskibet kom snart, og han maatte afsted med det. Denne Djævel af en Levantinertøs kunde godt gaa hen og faa sine Banditgalaner til at snigmyrde ham. Ialtfald vilde hun gjøre ham Opholdet utaaleligt ved Chikanerier og Forfølgelser. Og desuden, det var under hans Værdighed som engelsk Gentleman at sidde ved det samme Bord som den Kvinde, efter hvis Haand han bar Mærke paa sit Ansigt. Hurtig ned og betale sin Regning og pakke sin Haandkuffert. Heldigvis stod det meste af hans Bagage paa Hotellet i Konstantinopel. —

En halv Time senere la Dampskibet til nede ved Landgangsbryggen. Blandt dem, der gik i Land var Flemming.

«Passagerer til Proti, Antigoni og Konstantinopel!» raabte Styrmanden ombord paa skingrende Engelsk.

Nogle broget klædte Grækere, som havde staat i en Klynge oppe ved Æseldriverhytterne, skyndte sig ombord. Efter dem kom nogle asiatiske Kjøbmænd, høje og svære, med gule, brede Ansigter, i Turban og Silke-Tunika, og tilsidst et Par langskjæggede Tyrkere, der skred frem med afmaalte Skridt i sine posede Benklæder og store skinnende Kaftaner, fulgt af en Flok spraglede Børn.

«Passagerer til Proti, Antigoni og Konstantinopel!» gjentog Styrmanden sit Raab.

Da Flemming havde passeret Landgangsbroen

og satte Foden paa Strandbredden, dukked Averding frem lige foran ham.

«Rejser Du?» spurgte Flemming overrasket.

«Ja,» sa Averding ligegyldig. «Jeg er kjed af at ligge her og drive, og Dig faar jeg jo ikke med. Igaaraftes raaded Du mig til at ta afsted paa egen Haand, og nu har jeg gjort det. Farvel, gamle Gut, og tak for godt Kammeratskab,» han greb Flemmings Haand og rysted den.

«Hvor drager Du hen?» spurgte Flemming, der ikke kunde komme sig af sin Forbauselse.

«Til Kaukasus og Himmalayabjergene eller kanske til Spitsbergen. Du skal høre fra mig.»

«Passagerer til Proti, Antigoni og Konstantinopel!» raabtes der for tredje Gang.

«Fru von Ribbing og jeg er blet Uvenner,» sa Averding og lo forceret, idet han hurtig satte sig i Gang. «Jeg har git hende en Lektion, kan Du tro!»

«Hvad er det for en Stribe Du har faat i Ansigtet?» raabte Flemming efter ham.

Averding vendte sig om, slog ud med Haanden, uden at sagtne sin Fart og sa noget, som Flemming ikke kunde høre.

Et Øjeblik efter var Averding ombord. De to Venner tilsvang hverandre med Hattene et sidste Farvel, mens Dampskibet kasted los og bakked udover.

Flemming slog op sin hvide Solskjærm og begav sig opover Bakkerne. Tiltrods for den

stærke Varme gik han med raske, spænstige Skridt, og hele Tiden bøjed han Hodet tilbage og saa spejdende op til Hotelterrassen.

Pludselig stod han stille med et Ryk, og hans Hjerte begyndte at slaa, saa han kjendte det helt ud i Ryggen. Inés var kommen tilsyne ved en Omdrejning af Vejen oppe i Bakken.

Han trak Vejret kort og besværligt, mens han kjæmped for at bli rolig. Bare han kunde skjult sig et Sted, saa hun ikke fik se, hvor hummerrød og forvirret han var. Talte hun til ham, som hun sikkert gjorde, saasnart de var hinanden nær nok, vilde han ikke være istand til at svare. Umuligt. Han stod jo her og snapped efter Luft og var nærved at kvæles.

Uden næsten at vide, hvad han gjorde, snurred han sig rundt og satte paa Løb nedover igjen lige til Dampskibsbryggen. Der drejed han tilvenstre og gik langs Strandbredden udover mod Badeteltene, den samme Vej, han den foregaaende Dag var kommet med Inés. Da han havde naaet Grotten, smutted han derind og satte sig.

Han la Hatten fra sig paa Stenbænken og tørred sit svedende Ansigt. Blodet hamred i hans Tindinger og Strube, mens Hjærtets Slag lidt efter lidt blev roligere.

At han dog ikke var bleven i Konstantinopel. Men der havde han ikke havt Ro paa sig, bare ilet for at komme tilbage. Saa kjæk og frejdig han havde tænkt at være, villet tale til hende lige-

saa ugenert og fripostig som Averding, forsøgt at gjøre Kur, at sige Komplimenter, og nu — — —

— Hvad maatte hun dog tænke om ham? Gjøre Nar af ham, le ham ud, foragte ham — Slig en Stymper! Eller tro han var gal.

Ja, gal var han ogsaa. Det havde han vært siden igaar her nede i Grotten. Gal af Glæde. Hvorfor?

Fordi hun var til, fordi hun saa paa ham, talte og smilte til ham, var i Nærheden af ham. Gal af Længsler, som var vaagnet i hans Blod, af Anelser, der besnæred som dejlige Drømme, af Haab, af berusende Lykkefornemmelser, der slog over i Angst og Kval og Frygt.

Og nu — Aa, om han turde haabe, at hun ikke havde gjenkjendt ham deroppe i Bakken! Saadan en latterlig Figur — Men nej, hun saa jo netop saa ypperlig godt, kunde læse Dampernes Navne, naar de drog forbi helt ude. Aa Gud, hvad var han dog for et ulykkeligt Menneske —. Han læned sig bagover med sit brændende Hode støttet mod den kjølige Stenvæg, lukked Øjnene og folded Hænderne udenpaa Vesten. Det var som om han sank ned i en Brønd af Haabløshed.

En raslende Lyd bragte ham til at aabne Øjnene. Der stod Inés i Indgangen til Grotten. Hendes store, sorte Øjne saa leende paa ham.

Flemming sprang op som en Raket.

«Her er De altsaa tyet ind, Hr. Flygtning,» sa Inés i en Tone som om hun forhørte ham.

«Det var saa varmt derude,» stammed Flemming.

«Og saa løb De for at svale Dem?»

Hendes kammeratslige Tone forjog Flemmings Forlegenhed.

Han smilte og saa taknemmelig paa hende.

«Nej, men alvorlig — hvad var det, som kom over Dem?» Inés traadte indenfor og tog Plads ved Siden af ham.

«Jeg véd virkelig ikke. Undertiden blir jeg saa underlig menneskesky — De kan naturligvis ikke forstaa det —»

«Naar De er kjed af Livet vel?» afbrød Inés og smilte skjælmsk.

«Jeg tænkte endogsaa paa at drage tilbage med Aftenbaaden uden at vise mig paa Hotellet,» vedblev Flemming. «Nu, da Averding er rejst» —

«Naa, saa han er alt rejst. Det vidste jeg ikke.»

«Han gik ombord, da jeg kom iland.»

«Og uden hans Selskab kan De ikke trives her?» Der var en spodsk Klang i Inés' Stemme.

«Nej, men det var dog altid en, jeg liksom hørte sammen med. Husk, jeg har lagt mig ud med alle de andre efter Klosterturen igaar.»

«Aa, det er vel ikke saa farligt,» sa Inés ligegyldigt.

«Jo, for jeg er jo saa fremmed og alene her,» det dirred nervøst om hans Øjenbryn og Mundmuskler. «Alle disse Udlændinge, som jeg ikke

kan tale med. Den eneste, som har været venlig mod mig, er Dem, Frue.»

«End Bachfiskene da?»

«Aa de! Og desuden nu hader de mig naturligvis.»

«Jeg véd ikke rettere, end at jeg faar ta Dem helt og holdent under min Beskyttelse, saasom det var min Skyld, at De svigted igaar. Det er ikke mere end billigt.»

«Aa ja, hvis De vilde, Frue! Saa siger jeg Spa'r to til hele Resten.»

«Jeg skal lægge Beslag paa Dem fra Morgen til Aften. Er De saa fornøjet?»

«Ja, saa er jeg fornøjet,» sa Flemming med straalende Ansigt.

«Og straks begynde,» fortsatte Inés og rejste sig med en travl Bevægelse. «Nu hjælper De mig opover Stenstien. Vi maa den korteste Vej, for det er straks Spisetid. Men husk, at i Folkemunde kommer De.»

V.

Det var efter Middagstid et Par Dage senere. Inés stod i sin Dagligstue hensunken i Tanker, med Armene korslagt over Brystet.

Døren fra Spisesalonen bag hende blev sagte aabnet af en Negeropvarter.

«Ma'am har ringet?»

Inés vendte sig om og slog ud med Haanden: «Det var ikke noget,» sa hun kort, men før Opvarteren var forsvunden tilføjed hun: «Bed Hr. Flemming komme ind til mig et Øjeblik før han rejser.»

«Yes, Ma'am.»

«Gjennem Karnappet.»

«Yes, Ma'am.»

«Inés satte sig ned, rejste sig igjen, og gik lidt om paa Gulvet. Saa tog hun en Bog og bladed i den.

Det varte vel et Par Minutter, før hun hørte Flemming i Karnappet.

Hun gik ham imøde med Bogen i Haanden.

«Jeg vil heller sige Farvel til Dem her,» sa hun hurtig, «for jeg følger alligevel ikke med til Dampskibet. Der er saa mange Folk.»

Han stod foran hende med hængende Arme og nedslagne Øjne, og Udtrykket i hans blege Ansigt minded om Amoren med Pilen gjennem Hjærtet, som hun havde i Marmor hjemme i sit Boudoir.

«Ikke sandt — jeg har holdt, hvad jeg lovte forleden i Grotten?» sa Inés med et stille Smil.

«Jo, Frue,» fik Flemming fremstammet.

«Har De pakket!»

«Jeg mangler lidt.»

«Saa maa De skynde Dem.»

«Ja,» mumled Flemming.

«Farvel da og Tak for Samværet,» Inés rakte Haanden ud imod ham.

Han løfted Øjnene, tog Haanden og saa paa hende, mens hans skjælvende Læber hvisked et svagt Farvel.

Det var for Inés som om hun fik et indvendigt Stød. Aldrig havde hun set et Blik saa fuldt af haabløs, ydmyg Smerte. Hun maatte vente lidt, før hun i behersket Tone kunde sige: «Vi sés snart igjen». Saa slap hun hans Haand med et sagte Tryk, og Flemming forlod Karnappet.

Inés blev staaende paa samme Plet og stirred frem for sig. «Han elsker mig, han elsker mig,» sa

det inde i hende, og saa var det liksom, at Blodet i hendes Legeme pludselig blev levende.

Hun gik ind i Dagligstuen og hasted om paa Gulvet. «Søde lille Flemming, Herregud saa bedrøvet.»

Pludselig stod hun stille og et triumferende Smil lyste over hendes Ansigt. «Jeg gjør det, jeg gjør det,» hvisked hun og saa paa sit Uhr. Saa sprang hun hen og trykked paa Klokkeknappen, hvorpaa hun i Karnappet hented Hansker og Hat, som hun satte paa uden at se sig i Spejlet.

«Bring mig min sorte Kaabe. Den hænger paa Garderoben oppe paa mit Værelse, den lange Kasimirs, De véd,» sa hun til Opvarteren, som straks var kommen tilstede.

Et Øjeblik efter var han tilbage og hjalp Inés Kaaben paa.

«Jeg har noget at besørge i Konstantinopel,» sa hun og stak Hænderne ind i de vide Dolmaærmer af fine sorte Kniplinger. «Imorgen ved Frokosttid er jeg sandsynligvis tilbage,» tilføjed hun, mens hun knytted de lange Silkebaand foran i Halsen. Saa greb hun sin Parasol og skyndte sig afsted. Hun gik Bagvejen over Gaardspladsen, ud gjennem Porten og var kort efter nede paa Landgangsbryggen, hvor Dampskibet netop la til. Hurtig smutted hun ombord og tog Plads i Hjørnet af Agterbænken tilhøjre for Kompasskabet.

Der kom en Del Passagerer ombord. Inés

kjendte nogle af dem og holdt Parasollen dækkende over sig for at slippe at hilse.

Men hvor blev Flemming af? Dampskibsfløjten og Styrmandens Raab havde allerede to Ganger varslet Afgang. Hvis han nu forsinked sig. Hun keg under Parasollen op over Bryggen, og fik saa pludselig Øje paa Flemming midt i Falderebsaabningen. Med et Ryk satte hun sig dybere ind paa Bænken og dukked Parasollen, saa hendes Ansigt ganske skjultes. Alligevel saa hun godt hvor Flemming var. Omtrent midtskibs læned han sig med korslagte Arme ud over Rælingen. Nakken var tilbagebøjet og Ansigtet vendt op mod Hotelterrassen. Paa Dækket tæt ved havde han stillet sin Haandkuffert. Da Skibet havde kastet los og vendt, flytted han sig, og Hytten paa Agterdækket skjulte ham for Inés' Øjne. Straks efter begyndte det at skumre.

«Om et Kvarter er det ganske mørkt, saa gaar jeg bort og finder ham,» tænkte Inés og læned sig tilbage paa Bænken med et dybt og langt Aandedrag.

«Og hvad saa? — Hvad vilde hun med ham? Dette frygtsomme, pigeagtig undselige Barn.»

«Men han elsker mig, han elsker mig, og jeg kan ikke taale at se ham lide. Jeg vil gjøre ham glad — Søde lille Flemming. Ha det i sin Magt at skabe for et Menneske den højeste Lyksalighed eller den dybeste Fortvilelse — var *det* ikke Lykken?»

Men nu de andre, Averding, Señor André og Antonius, dem kunde hun jo ogsaa gjøre glade. Ja, men ikke fortvilet, og deri laa Forskjellen.

Hun følte sig lykkelig, saa vidunderlig let og befriet. Det var som hvert Aandepust hun drog, hæved hende ud af og op over hende selv, og skjøndt hun sad ganske stille paa Bænken, forekom det hende dog, at hele hendes Legeme var i en bankende og bølgende Bevægelse.

Styrmanden gik omkring og solgte Billetter. Da han stod foran Inés, tog han Huen af og hilste.

«Han kjendte mig altsaa, skjøndt det er mørkt,» tænkte Inés. «Naturligvis, han saa mig vel, da jeg kom ombord.»

Skibet, som først havde styrt i nordøstlig Retning, forandred nu Kurs og stod ret i Nord. Inés drejed sig paa Bænken og saa efter Prinseøerne. Luften var saa ren og klar, at Øernes mørke Omrids tegned sig skarpt mod den stjernetindrende Himmel. Langs Prinkipos skraanende Bjergside var Lyset fra Villaerne drysset om som Gløder, og Hotel Sultan Achmet tog sig ud som et illumineret Slot. Med et flygtigt Smil tænkte hun paa, hvad de sa derinde om hendes pludselige Forsvinden.

Da Inés vendte sig om igjen, saa hun en mandlig Skikkelse komme agterover om Bagbord og kjendte straks Flemming paa den skjødesløst dovne Gang. Idetsamme slog det hende, at hans

Bén ikke var rigtig elegante. De runded sig en liden Smule udover ved Knæerne — og saa husked hun ligeledes, at hans Fødder var lidt for flade. Flemming havde imidlertid nogle Alen fra Inés lagt sig paa Knæ paa Bænken, der gik helt rundt Agterenden, med Armene ud over Rælingen.

«Hvis han aned, at jeg sad her,» tænkte Inés, og saa blev hun med ét forundret over, at hun ikke gik hen og talte til ham. Hun vidste jo saa godt, at han nu laa der og stirred mod Prinkipo, fordi han trode, hun var der. Hvor var der blet af hendes Fryd ved Tanken om at gjøre ham glad? Det var ikke langtfra, at hun ønsked sig tilbage paa Hotellet.

Hun blev greben af en ubestemt Melankoli. Forestillingen om Verdens Tomhed og Tant dukked op i hendes Indre, og saa tænkte hun paa, at hvis hun var blet Nonne dengang hun som femtenaarig Pige blev skuffet i sin Kjærlighed, vilde hun nu ha vært lukket inde i et Kloster, gjemt bort fra Verdens Synd og Sorger. Pludselig stod det for hende, at den engelske Søofficer, hun dengang havde forelsket sig i, ligned Flemming. Aldeles hans slanke Højde, blonde, krøllede Haar, dejlige blaa Øjne og friske, røde Mund med store, hvide Perletænder. Og det var ombord i et Skib, en varm og tindrende Aften som denne, at hendes Skjæbne var bleven afgjort. Hun saa det for sig det bonede Dæk, med de mange Lanterner, hvor de dansed under Sejlteltet. Og Salonen, der

ligned et Drivhus, hvor han havde bedt om en Lok af hendes Haar, og hvor hun var falden ham om Halsen og havde sagt: «Ja, ja, tag mit Haar og mig selv! Jeg vil følge med Dem til England».

Maanen var kommen op over Højene ved Kadi-Kjøi og de skovbevokste Pynter paa Asiens Kyst, og dens Lys faldt med et blaaligt Skin ind over Skibsdækket. Om en halv Times Tid vilde de være paa Siden af Leandertaarnet, og saa var de straks inde i det gyldne Horn.

Med ét vendte Flemming sig om og satte sig paa Bænken med Ryggen mod Rælingen.

Ja, nu maatte ogsaa Prinseøerne være ude af Syne. Inés keg hen paa ham. Hans Ansigt, som var badet i Maanelyset, havde det samme smertelige Udtryk som ved Afskeden oppe i Karnappet. Og atter følte Inés sig gjennemstrømmet af Medlidenhed og Lykke.

Der var begyndt at bli Støj omkring dem, nu da de straks var ved Indløbet fra Marmarahavet. Dampere peb og fløjted, fra Fartøjer og Kaïker raabtes der Guarda! ombord i Sejlskibene lød høje Kommandoraab, og en Herre i Fez og Stambuline tramped frem og tilbage paa Agterdækket.

«Jeg venter til vi skal fraborde,» tænkte Inés. «Da kan jeg tale til ham mere ugenert.»

De havde passeret Leandertaarnet og stod nu for halv Fart mellem Scutaris lysblinkende Husklynger og Serailpyntens takkede Linje af Marmorkiosker og sorte Plataner paa Baggrund af Stam-

buls hvide Minaretskov ind i det gyldne Horn med sin bølgende Vrimmel af Skibsrigger og Lanterner, indrammet af Konstantinopels illuminerede Høje, hvor Huse og Paladser, Minaretter og Kupler taarned sig op over de skraanende Bakker og tegned sig mod Luften som kjæmpestore Pyramider.

Der blev bakket med Maskinen, og Ankeret faldt i Bunden. Skibet svajed op mod Strømmen, og i samme Nu var de omringet af Færgemænd, der fra sine hvide Kaïker paa forskjellige Tungemaal højlydt skingrende tilbød sin Tjeneste.

Da næsten alle Passagererne var kommet fraborde, rejste Flemming sig og gik langsomt bortover Dækket.

Straks var Inés bag ved ham.

«Godaften, Flemming,» hun strakte Hodet frem ved Kanten af hans Skulder.

Han vendte sig som lynslagen og veg et Skridt tilbage, og Inés kunde se, at hans Ansigt blev hvidere end Maaneskinnet.

«De vil da ikke gaa iland uden Deres Haandkuffert,» sa hun. «Den staar derborte. Jeg saa Dem godt, da De kom ombord.»

Han hented Kufferten og stod atter overfor Inés med et Blik som om han gik i Søvne.

«Lad os saa skynde os, før Færgemændene er væk.» Inés gik foran og straks efter sad de i Kaïken, som roedes af en ung Tyrk med Turban paa Hodet og aabent Skjortebryst.

«Véd De af, at De ikke saameget som har

sagt Godaften til mig,» begyndte saa Inés, mens hendes Hjærte banked af en sælsom Fryd.

«Jeg blev saa overrasket ved at se Dem,» mumled Flemming.

«Ja, De har nok tabt baade Næse og Mund. De spør ikke engang om, hvorfor jeg er rejst herover.»

«Jeg tænkte, De vilde sige mig det,» svarte Flemming. Det lød som om det anstrængte ham at tale, og hans Øjne veg ikke fra Inés' Ansigt.

«De er dog en stor Flegmatiker,» sa Inés en Smule utaalmodigt. «Det skulde vært mig i Deres Sted.»

«Jeg er slet ikke kommen mig endnu,» sa Flemming paa den samme anstrængte Maade. «Der sidder mig som en Prop i Halsen. Saadan faar jeg det, naar noget uventet hænder mig,» tilføjed han undskyldende.

I det samme la Baaden til ved Gallata, hvor Husene gaar helt ned til Vandet, og hvor det smale Fortoug bruges til Landgang. Flemming betalte og sprang iland med sin Kuffert, hvorpaa han hjalp Inés op.

De gik tause ved Siden af hinanden, gjennem trange, skidne, surt oplyste Gader med usle Fjæleboder, skjofle Traktørsteder og uappetitlige Logihuse. Ildstederne udenfor Husene sendte en fedtet Røg imod dem, mens de med Besvær baned sig Vej mellem den halv asiatiske, halv europæiske Menneskevrimmel og hvert Øjeblik maatte de hytte

sig for de elendige Drosker og Karether, hvis skindmagre Lejeheste dreves frem af løbende Kuskes Piskeslag.

«Vi gaar op med Banen,» sa Inés og drejed om i en kroget Gyde, ved Enden af hvilken de kom til en Bygning, der laa ved Foden af en Høj og ligned et afskaaret Taarn. Fra Gaden kom de lige ind i en liden Ventesal, hvor de kjøbte Billetter hos en Mand, der sad indelukket i et Skab med en aaben Luge foran Ansigtet, og traadte derfra ud i den stejlt opadskraanende Tunnel, hvor nogle viftende Gasflammer langs de smale Perroner kasted et uroligt Lys hen over Dobbeltsporet. Der var som sædvanlig kun faa Passagerer paa denne Tid af Aftenen, og Inés fandt straks en tom Vaggon, skjøndt hele Toget kun bestod af 4 Vogne.

Flemming tog Plads overfor Inés. Hans fine hvide Hænder, som laa paa hans Knæ, rysted sagte, og hans Miner lyste af stille Henrykkelse.

«Og det er ham, der vil lade som ingenting,» tænkte Inés og vendte Hodet om mod Vognvinduet. Hun følte hans Blik som Solstraaler lige i Ansigtet.

Der lød Raab og Piben udefra, og saa kom der en Lyd som af et Spil, der drejes rundt. Det gav et Ryk i Vaggonen, og med en tung Rammel begyndte Toget at arbejde sig opover de stejle Skinner.

«De skulde heller sætte Dem over paa denne

Side,» sa Inés. «Ellers maa De holde Dem godt fast.»

Flemming, som ikke kunde høre hvad hun sa, bøjed sig over imod hende med en spørgende Mine.

Istedetfor at svare, greb Inés ham om Nakken med begge Hænder og kyssed ham paa Munden.

Med et Suk, der ligned et Barns længe tilbageholdte Klage sank han ind til hende og slog Armene fast om hendes Hals, mens han bedækked hendes Mund og Kinder med brændende, lydløse Kys.

«Min søde, lille Ven, min egen søde Ven,» hvisked Inés og gjengjældte hans Kys. Hun fik Taarer i Øjnene af Bevægelse over at føle sig i dette skjælvende, selvopgivne Menneskes Arme.

I dette Øjeblik drøned et dumpt Smæld i deres Øren, og i rivende Fart rutsched Vognen, de sad i, med Knagen og Dundren baglænds afsted. Inés og Flemming lukked Øjnene og holdt hinanden tæt omslyngede. Det varte et Par Sekunder, saa stansed Vagonen med et øredøvende Brag og et Stød, der kasted dem over paa det modsatte Sæde, hvorpaa de atter blev løftet op som af usynlige Hænder og slynged tilbage til deres forrige Plads. Vognen stod omtrent endebent i Vejret og vred sig som vilde den revne, saa faldt den haardt ned paa Skinnerne. Hvinende Skrig og raabende Stemmer lød ind til dem, Kupédøren

blev revet op, og en uniformeret Mand løb fra Vogn til Vogn og spurgte, om nogen var kommen til Skade, uden at vente paa Svar. De hørte Passagererne kravle ud paa Perronen under Banden og Skjænden. Nogle klynked og sa, de havde slaat sig fordærvet, og alle talte i Munden paa hverandre. En høj Stemme raabte truende paa Politiundersøgelse. Nu var det anden Gang i Løbet af Sommeren at Touget var sprunget.

Inés og Flemming sad ganske stille tilbagelænet med hinanden i Haanden.

«Har Du stødt Dig?» spurgte Flemming, da Larmen stilned af.

Inés trykked sagte hans Haand. «Nej, ikke det mindste. End Du?»

«Jeg er bare saa fortumlet, at jeg vistnok knapt kan staa paa Benene.»

«Jeg ogsaa,» Inés tog sig til Hodet. «Min Hat! Den er blet borte.»

«Min ogsaa,» Flemming rejste sig og fandt begge Hattene paa Bunden af Vagonen under Sædet.

«Ja nu faar vi gaa den afskyelige Trappevej,» sa Inés, mens hun satte Hatten paa og ordned sin Kaabe.

«Nu er der to Tog, før var der bare ét,» sa Flemming, da de var steget ud og gik hen over Perronen.

«Ja naturligvis; der er jo altid to Tog igang; det der gaar ned *fra* Pera hejser op det, der skal

til Pera. Naar Touget brister, styrter de begge den samme Vej.»

Da de kom forbi Manden i Skabet, raabte han til dem, at de kunde faa sine Penge tilbage, men de skyndte sig videre og var straks efter i den bugtede Gyde.

«Dette var et stygt Omen,» sa Inés og tog Flemmings Arm, som hun klynged sig til.

«Er Du overtroisk?» spurgte Flemming.

«Ja. End Du?»

«I ethvert Fald ikke, naar jeg er saa lykkelig som iaften,» sa han med glædedrukken Stemme.

«Men hvor er det, vi gaar hen?» spurgte Inés og stansed med et Ryk.

«Det véd jeg ikke. Jeg gaar, hvor Du fører mig, var det end i den dybeste Afgrund.»

«Uf nej da,» sa Inés idet en Gysen løb igjennem hende, «Du snakker letsindigt. Vi skal denne Vej,» hun drejed tilhøjre, og der, lige foran dem laa de hundrede Trappetrins Gade, stejlt ivejret, oplyst af sparsomme Gaslygter, af grumset Lys fra Kramvareboderne paa begge Sider, og af et smalt Strejfskin af Maanen, der næsten skjultes bag Toppen af Pera.

De begyndte langsomt at stige opover de ujævnt slidte Stentrin, hvor pustende Fodgjængere i Turbaner og Tyrkebukser, i græske National-dragter, i armeniske Præstekitler ased ivej mellem guldbroderte Albasenere og mørkklædte Europæere med Fez og tvilsomme Damer. Et Par kaade

Ryttere kom sprængende i Galop paa styrtefærdige Lejeheste. En af dem strøg saa tæt forbi Inés, at Flemming hurtig maatte rive hende tilside, for at hun ikke skulde bli rendt overende. Straks efter fik hun et Puf i Ryggen af nogle tyrkeklædte Portechaisebærere, der lakonisk gik videre med sit forgyldte Bur, fra hvis Vindu et tilsløret Kvindeansigt titted ud.

Endelig var de færdig med Trappetrinene og drejed ind i Peragaden. Her var Færdselen mindre, Butikkerne havde lukket og slukket, og i Dynger saa store som Stenbunker ved en Landevej havde Hundene lagt sig til Hvile for Natten paa Hjørnerne af de tilstødende Smaagader, i hvilke de hørte hjemme.

«Hvor bôr Du?» spurgte Inés.

«I Hotel Pera.»

«Jamen senere?»

«Ruder mente, det var bedst jeg satte mig i Kost der.»

«Snak. Du maa se til at faa Dig et andet Logi. Saa skal jeg komme og besøge Dig.»

Det gav et Sæt i Flemming og med stormende Heftighed trykked han hendes Arm.

«Din Haandkuffert!» udbrød saa Inés og stod stille.

«Den staar paa Rutschbanen,» sa Flemming og trak hende videre med sig.

«Bare den ikke blir stjaalet.»

«Lad den det.»

«Nu er jeg hjemme,» Inés stansed ved en høj Gitterport, bag hvilken der bredte sig en parkagtig Have, oplyst af Maaneskinnet.

Flemming tog fat i begge hendes Hænder og vilde ikke slippe dem. «Hvorfor tog Du til Byen?» spurgte han hviskende.

«For at sige Farvel til Dig endnu en Gang,» hun saa ham smilende ind i Øjet.

Han udstødte en sagte Lyd af Henrykkelse og nærmed sit Ansigt til hendes.

«Nej ikke her! Er Du rent fra Forstanden — kysse mig paa aaben Gade.»

«Saa lad mig følge ind med,» bad han.

Hun stødte Gitterporten op, og de traadte indenfor.

«Vent her, mens jeg ser, om von Ribbing er hjemme. Ind mellem Træerne der. Om nogen skulde komme.» Hun gik med lette Trin nedover den skraanende Haves hvide Grusvej, forbi Vandspringet i Midten, der var omgit af høje, tropiske Planter, og kom gjennem en Akasieallé ud paa en Græsplaine, nedenfor hvilken det anselige Hus laa. Med et eneste Blik saa Inés, at der var mørkt i alle Vinduerne. Rask gik hun om paa Husets Bagside med den fremspringende Altan, baaren af joniske Søjler, helt ned i Hjørnet af den rummelige Gaardsplads, der var indhegnet af høje Træer. Ogsaa paa Bagsiden var Vinduerne mørke. Kun fra Kjælderetagen skinned ud et enligt Lys. Der bode Tjenerne og den tyrkiske Kok.

«Nej,» sa Inés, da hun var tilbage hos Flemming under Træerne. «Han er nok ude eller ogsaa er han gaat i Seng.»

Flemming drog hende til sig og kyssed hende.

«Men jeg véd alligevel ikke,» Inés skjøv blidt hans Ansigt bort. «Det er for farligt at ta Dig med op. Du kunde møde ham, naar Du gik.»

«Er der ikke et Lysthus, hvor vi kan sætte os?» spurgte Flemming.

«Jo, et Øjeblik,» hun trak ham ud fra Træerne og førte ham gjennem en af Havens Sideveje ind under et Buskads med magelige Bænke og et lavt, aflangt Stenbord.

Da de havde tat Plads, slog Flemming Armene om hende og overvælded hende med Kjærtegn.

«Lad os heller tale lidt sammen,» sa omsider Inés og søgte at gjøre sig fri. «Er Du ikke umaadelig forundret?»

«Forundret? Jo, nej — over hvad?» Atter vilde han til at kysse hende.

«Du tar det hele som om det var noget dagligdags,» sa Inés med en pludselig Kulde i Stemmen. «Tror Du kanske, det er det for mig?»

Flemming slap hende. «Er Du vred paa mig?» spurgte han næsten angst.

«Nej, men jeg kan ikke like, at Du intet har at spørge mig om.»

«Hvad skulde jeg spørge Dig om?»

«Ja, det maa Du virkelig selv finde paa.»

Flemming svarte ikke. Han sad og hang med Hodet.

«Ja nu maa jeg gaa,» Inés vilde rejse sig, men med et pludseligt Greb i hendes Klæder holdt Flemming hende tilbage. Saa gled han ned paa Knæ foran hende, slynged Armene om hendes Liv og skjulte sit Ansigt i hendes Skjød med en saa heftig Bevægelse, at Hatten faldt af ham.

«Dit Hode er saa smukt,» sa Inés og strøg sine Fingre kjærtegnende gjennem hans Haar.

Han blev liggende uden at røre sig.

«Rejs Dig op,» sa Inés om lidt. «Jeg maa ind nu. Von Ribbing kan komme hvert Øjeblik.»

«Sig først, at Du ikke er vred paa mig,» bad Flemming med opløftet Ansigt.

«Nej, vred er jeg ikke.»

«Og sig, at Du er glad i mig.»

Inés tog hans Kinder mellem sine Hænder, bøjed sig ned og kyssed ham paa Panden.

«Skal jeg virkelig gaa fra Dig nu? Det er forfærdeligt.»

«Ja, men Du *maa*.»

«Kald mig først Arthur en eneste Gang.»

«Ja, Arthur, min egen kjære Arthur. Op med Dig nu.»

Han rejste sig langsomt uden at slippe hende.

«Du vil, jeg skal kalde Dig Arthur, men har Du kanske endnu sagt Inés til mig?»

«Aa, Inés, Inés,» han greb fast om hende, og Hodet sank ned paa hendes Skulder.

«Imorgentidlig rejser jeg over til Prinkipo igjen. Mød mig herudenfor Klokken halvti, saa følger Du mig til Dampskibet. Du kan sige paa Kontoret, at Du har et Ærinde at besørge. Det er vel ikke saa farligt nu i Begyndelsen.»

«Udenfor Gitterporten?»

«Ja. Du kan gaa lidt frem og tilbage, hvis jeg ikke straks er der.»

«Naar skal jeg saa se Dig igjen?»

«Jeg er her tilbage paa Mandag, men derom kan jeg skrive. Hotel Pera altsaa! Skriv Du ogsaa.»

Efter en lang og heftig Omfavnelse rev Inés sig løs. «Godnat, Arthur.»

«Godnat, Inés.»

Da Inés gjennem den portalsmykkede Port, som altid stod aaben, var kommen ind i Vestibulen, løb hun sagte op ad den brede Trappe og aabned Døren ind til Altanstuen ved at trykke paa en skjult Knap. Der var hvide Forhæng for Vinduerne, men Maaneskinnet lyste gjennem det tynde Tøj, saa Inés kunde finde frem uden at rende paa. Fra Altanstuen gik hun gjennem to rummelige, stivt møblerede Værelser og kom saa ind i sit Sovekammer, et dybt, aflangt Rum i Enden af Huset. Her fandt hun Fyrstikker paa sit Natbord, tændte Lys i en Kandelaber, der ved Siden af Toiletbordet var fastgjort i den med lysblomstret persisk Kasimir betrukne Væg, og hang saa Overtøjet af sig.

Glad over at være sluppen ind uden at nogen

i Huset havde sét eller hørt hende, lod hun sig falde ned paa en blød Chaiselongue, hvis Betræk, ligesom Sengeomhænget var af samme Stof som det paa Væggene. Hendes Mund og Kinder brændte efter Flemmings hede Kys, og hun kjendte uafladelig hans ømme Favntag.

Det var altsaa virkelig sket. Hun havde fundet en Mand, der elsked hende saaledes, at hun vilde gi sig hen til ham. Ja, for det vilde hun, uden Skygge af Tvil eller Betænkning. Han skulde faa hende helt og holdent, hun lukked Øjnene, og det bæved igennem hende ved Tanken om den Fryd, Flemming skulde komme til at føle.

Ja, og hun selv ogsaa. Det maatte lykkes denne Gang. Hvorfor skulde hun være skabt anderledes end andre Kvinder, hun med sit sunde, frodige Legeme. Blod og Drift havde hun i sig, ellers vilde det ikke kunne hænde, at hun opleved dette Henrykkelsens Mysterium i Drømme, som hun aldrig havde kjendt i vaagen Tilstand. Men i Flemmings Arme — aa, hun var vis paa det. Hun skulde ikke længer føle sig forsmaaet af Naturen, ikke være gold og udelagtig i det, der var alt Livs Ophav og Lykke. En blød Længsel betog hende, Brystet hævedes af et sitrende Suk, og Øjnene fyldtes med Taarer. Tænk at bli et Menneske, et helt og virkeligt Menneske, som engang kunde gjennemstrømmes af Livsglædens Jubel over at være til.

Men hvis det nu alligevel —. En ubestemt

Tvil steg op i hende, og saa tænkte hun med ligegyldig Medynk paa, hvordan det var gaat, da hun, efter et toaarigt Skinægteskab med von Ribbing, lod sig tage af den unge franske Attaché, som en hel Vinter havde sukket og sværmet for hende. Slig en bitter Skuffelse det havde været, da hendes Hengivelse ingen, absolut ingen, hverken Nydelse eller Tilfredsstillelse havde bragt hende. Og saa havde hun fornedret sig til at bli ved, og lade som hun var glad ved det, af Slaphed, eller af Undseelse for at blotte sin abnorme Evneløshed, ja egentlig kunde hun ikke selv begribe Grunden, men vist var det, at Afbrydelsen af Forholdet ene og alene skyldtes hans pludselige Hjemkaldelse. Den trætte og haabløse Resignation, hvormed hun var gaat tilsengs den Aften, hun havde set ham for sidste Gang. Som et færdigt og umuligt Menneske.

Og nu efter — ja, hvormange Aars Forløb — hun var 16 Aar da hun gifted sig, 18 da hun fik sin Elsker, altsaa, efter 13 Aars Forløb, var hun igjen vaagnet. Ja, der *var* jo dette med Drømmene, men hun havde aldrig i disse Aar havt det svageste Spor af Dragning mod eller Følelse for nogen af de Mænd, som havde nærmet sig hende. Ikke før hun traf Flemming.

Men sæt nu — aa Snak, det var jo umuligt. Hele hendes Legeme havde jo i Aften bævet af Fryd under hans Kjærtegn. Endskjøndt, det samme havde hun ogsaa følt ved Franskmandens

Kys og Omfavnelser, *inden* hun gav sig hen til ham.

Jaja. Det fik nu staa sin Prøve. Hun vidste, hvad hun vilde, og hun vilde det for Alvor.

Men nu fik hun tænke paa at komme i Seng.

Hun rejste sig fra Chaiselonguen og hented i Skabet Sengelinned. Mens hun stod og la Lagnerne paa, fôr hun sammen ved at høre Porten nedenunder falde til med et Smæld.

Der kom han altsaa. Godt, at de ikke var bleven siddende længer i Haven.

Hun gjorde Sengen færdig og begyndte at knappe Kjolelivet op. Pludselig holdt hun inde og lytted spændt.

Han skulde da vel aldrig —. Jo, der var ingen Tvil. Hans korte, stive Skridt lød ind til hende fra Værelset ved Siden af.

Greben af en ubestemt Uro og Uvilje pusted hun hastig Lysene ud.

I samme Øjeblik tog det i Laasen, og saa blev der banket haardt paa.

«Hvem er det?» raabte Inés og nærmed sig Døren.

«Det er mig!» Stemmen var ophidset.

«Hvad vil Du?»

«Luk op for Tusan!» atter blev der banket.

«Sig mig, hvad Du vil der ude fra. Jeg kan godt høre det.»

«Hvis Du ikke lukker op, sprænger jeg Døren,» han dundred paa med knyttet Haand.

Inés drejed Nøglen om og aabned.

Han kom farende over Tærskelen med en tændt Lampe i sin dirrende Haand, og han saa sig om med et rovbegjærligt Blik i de smaa, rødglinsende Øjne.

Inés, som var vegen til Side, iagttog ham med en haanlig Mine, mens von Ribbing gik rundt i Stuen og lyste med Lampen.

«Søger Du noget?» spurgte Inés med hævet Stemme.

«Jeg gjør, hvad der behager mig,» svarte han rasende og forsatte sin Runde. Foran Sengen, hvis stukne Silketæppe med det fine Blondelagen var slaat op, stod han et Øjeblik stille. Saa sparked han under den med sin lange Fod fra alle Kanter, satte sluttelig Lampen paa Gulvet, dukked sig ned med Besvær og keg under Sengen.

Inés blev ved at iagtta ham.

Da han atter stod oprejst med Lampen i Haanden, gik hun hen og slog op paa vid Væg Dørene i de to store Skabe.

«Og denne,» sa hun, idet hun hastig nærmed sig Chaiselonguen og med et Tag af sin Haand sendte den rullende et Stykke frem paa Gulvet.

«Du synes, Du opfører Dig anstændigt?» Von Ribbing satte højere i end sædvanligt for at skjule sin Skuffelse. «Komme hjem i Mulm og Mørke uden at jeg véd det og liste sig ind i Huset som en Tyv.»

Inés saa paa ham med et medynksfuldt Blik. Saa gik hun hen og lukked Skabdørene.

«Du gjør ikke andet end chikanerer og kompromiterer mig! Her skal jeg udsættes for, at min Tjener kommer tiskende og hviskende og betror mig, at der er Lys i Fruens Værelse.»

«Sig heller din Spion,» sa Inés roligt.

«Hva' sa?»

«Ingenting.»

«Jo, jeg har rigtignok været en heldig Mand,» hans ophidsede Tone slog over i en grætten Klynken. «Synes Du, det er den Taknemmelighed, Du skylder mig, fordi jeg dækked din Fars Kassemangel og skaffed Dig et Liv, fuldt af Luksus og Velvære?»

Inés smilte koldt.

«Men naturligvis,» han lo forbitret, «man kan ikke plukke Blomster paa en Skarndynge. Du har altfor daarligt at slægte paa, til at man skulde kunne vente hverken Æresfølelse eller Samvittighed hos Dig.»

«Kan Du ikke opsætte Resten til imorgen?» spurgte Inés og gisped. «Jeg er saa træt iaften.»

«Hvorfor kom Du til Byen?» skreg von Ribbing. «Jeg vil vide det, forstaar Du!»

«Det er ganske simpelt,» svarte Inés og skjøv Chaiselonguen tilbage paa sin Plads. «Jeg skal hen til min Modehandlerinde imorgen tidlig og prøve Kjoler.»

«Sætte Penger overstyr! aldrig andet. Ødsle,

ødelægge, øse ud,» han stødte det fra sig med et Ryk af Hodet for hvert Ord. «Forresten er det Løgn, naturligvis,» kom det saa modfaldent, og han stod et Øjeblik hensunken i Tanker. Saa knytted han Haanden, svang sin tynde Arm henimod hende og sa: «Men vogt Dig, Du! Vogt Dig bare, jeg skal nok fange Dig, og da» — han vendte sig brat og gik mod Døren, men fôr straks efter tilbage og hvisked skurrende: «Kommer jeg over Dig engang, saa lar jeg Dig anklage for gement Hôr. Saa meget, Du véd det!»

«Naturligvis,» sa Inés med den venligste Stemme. «Hvad skulde Du ellers gjøre?»

«Naturligvis,» snærred von Ribbing hvæsende efter hende. «Men vent nu bare, Du skal nok bli myg.» I næste Nu var han borte.

Inés laaste Døren efter ham, klædte sig rolig af og gik i Seng.

VI.

Da Tjeneren næste Morgen bragte Teen op til Inés, laa der et Brev paa Bakken, og skjøndt hun aldrig havde set Flemmings Haandskrift, vidste hun dog øjeblikkelig, at Brevet var fra ham.

Hun aabned det straks og begyndte med et glad, begjærligt Blik paa Læsningen af de tre korte Sider, der var skrevet med fine, sprigende Bogstaver og tommebredt Rum mellem Linjer og Ord.

Kjære Inés!

Jeg er saa sjæleglad iaften, at jeg ikke kan lægge mig, før jeg har sagt Dig det. Mit Vindu staar aabent, og Musiken og Sangen fra den væmmelige Café chantant i Haven ligeoverfor ærgrer mig ikke det mindste, hvad den ellers vilde have gjort. Tværtimod synes jeg næsten, det er morsomt at høre paa. Jeg tror, jeg bliver oppe saalænge som de holder paa, men da kommer jeg til at ryge formange Cigaretter. Men Gudskelov, til at drikke

noget som før for at fordrive min Kjedsomhed, trænger jeg da ikke.

Jeg glæder mig til imorgen, jeg skal se Dig. Og det er længe siden jeg har havt noget at glæde mig til, saa længe, at jeg ikke mere kan huske det.

Din oprigtig hengivne
Arthur.

Inés lod Brevet falde ned i Skjødet med en skuffet Mine. Hun blev siddende en Stund hensunken i dybe Tanker med Ansigtet drejed om mod Vinduet, hvorfra hun kunde se Gallatataarnet med Glasgalleriet og den lille Pavillon paa Toppen, og et Stykke tilvenstre den knejsende Solimanjeh-Moské med sine Kupler og fire Minaretter, kranset af grønne Høje. Et Par Gange rysted hun Hodet og mumled: «Din oprigtig hengivne — Din oprigtig hengivne — Uf for en Fyr!»

Pludselig rejste hun sig med en hastig Bevægelse, snapped paa Sengebordet en Æske Fyrstikker og gik hen til den sorte Marmorkamin i Hjørnet, hvor hun putted Brevet ind og stak Ild paa det. Derefter fortsatte hun rolig sit afbrudte Toilette.

En Time senere traadte hun gjennem Havens sort forgyldte Gitterport ud paa Gaden og drejed tilvenstre, uden at se sig om.

Det var Fredag, Musselmændenes Søndag, og Trængslen i den, paa sine Steder temmelig snævre

og krogede Gade, saa stor, at Inés kun med Møje kunde bane sig Vej.

Rækker af Vogne, eskorteret af Kava'er, fyldt med Børn og tilslørede Kvinder, som var ude for at gjøre Indkjøb i de græske og franske Butikker, maatte kjøre i Skridtgang for ikke at tørne sammen. Portechaisebærerne med sit uafladelig skrigende: Guarda! puffed hensynsløst til dem, der kom dem i Vejen. Heste og Bøffelokser, der trak belæssede Kjærrer, tvang sig gjennem Stimmelen af store fede Eunukker, turbanklædte, alvorsfulde Tyrkere, lange, magre, armeniske Poper med deres hvide, firkantede Huer og sorte Slør, tyrkiske Embedsmænd i Fez og Stambuline, og europæiske Fodgjængere af alle Nationaliteter. Tiggere, der ligned Byldter af Pjalter, sad sammenkrøbne udenfor Husene, Hundene roded om i Skarndyngerne, der lugted under Solens glødende Straaler, og Gadesælgerne raabte med sine Varer i alle mulige Tungemaal. Smaahandlerne havde rykket sine Boder helt ind i Portene, og Grønthandlerne havde klynget sine Varer op efter Husene og paa Gadedørenes Hængsler.

Inés ærgred sig over, at hun ikke havde sagt Ja til Tjenerens Spørgsmaal, om der skulde spændes for, mens hun saa godt hun kunde bugted og smøg sig fremover. Det havde saa faat bli Flemmings Sag at passe paa og forstaa, at hun havde opgit at møde ham. Forresten, saa var han der jo ikke engang, det Fæ.

«Godmorgen, Inés!»

Inés, der havde stanset for at la en Mandsling uden Ben, der humped afsted paa Hænderne, passere forbi, drejed hastig Hodet og saa Flemming tæt ved sig.

«Naa, er Du der,» sagde hun ligegyldig. «Jeg trode saamæn, Du havde glemt det.»

«Jeg fik pludselig Øje paa Averding, og smutted ind i en Port,» svarte Flemming forpustet.

«Saa han er her endnu.»

«Og han maatte jo ikke se, at jeg gik hen til Dig, vel?»

Inés trak paa Skuldrene. Hun var atter begyndt at gaa. Flemming søgte at holde sig paa Siden af hende, men det var omtrent umuligt.

«Her skal jeg ind,» sa Inés og stansed udenfor et katholsk Kapel. «Farvel.»

Flemming gjorde en Bevægelse som efter et Stød og saa paa hende med et forskrækket Blik. Det var tydeligt, at han først nu la Mærke til hendes Kulde.

«Ja, jeg vil alligevel ikke ha, at Du følger mig til Skibet,» sa Inés rask og drejed paa sit Parasolskaft. «I det hele tat, det igaaraftes var overilet fra min Side. Vagonen vi sad i, maa ha vært forhekset. Det er ogsaa altfor farligt. Von Ribbing har vist alt Færten af noget Galt. Igaar Nat kom han ind og undersøgte mit Værelse. Jeg

vil ud af det igjen,» hun holdt inde og blev ved at dreje paa sit Parasolskaft.

Flemming stod og bed i sin Underlæbe, blussende rød i Kinderne og med et usikkert Smil.

«Det mener Du ikke,» sa han, og Smilet gik over til en Dirren omkring Munden, da Inés løfted Øjnene og saa paa ham.

«Jo, jeg mener det,» Inés nikked energisk. «Hvor kan Du driste Dig til at tro ––,» hun vendte sig om og forsvandt gjennem Kapelporten.

Flemming stirred efter hende ubevægelig som en Stenfigur. Hans ene Arm var hævet og Fingrene udstrakt, som vilde han gribe fat i noget. Saa fik han et Puf i Ryggen af en Hestemule, tog sig sammen og raved tilbage den samme Vej, som han var kommen.

Da Inés traadte ind i Kapellet, gjorde hun andægtig Korsets Tegn, og bestænked sig med Vievand fra Marmorfonden tæt ved Indgangen. Saa kjøbte hun et Vokslys hos en Kordreng, tændte det, og gik med det i Haanden, opover det rudede Stengulv, mellem de to Rækker Bedestole, forbi det store Krucifiks i Midten, hvor hun atter korsed sig, hen til et Sidealter, bag hvilket Jomfru Maria i Voks med opløftede Hænder og Guldglorie om Hodet, stod i en Niche, omgit af Kranse og brogede, brændende Vokslys.

Inés anbragte sit Lys i en med blaa og brandgule Glasperler behængt Lysestage paa Alteret, vendte saa om efter at ha korset sig for tredje

Gang, smutted ind i en Bedestol, la sig paa Knæ og ramsed mumlende op en Del latinske Bønner, mens hun tænkte paa Flemming med Skuffelse og Uvilje. Da hun fremsa Bønnen til Jomfru Maria om at bevare Sindet og Gjerningerne kyske og rene, følte hun et Øjebliks Anger, men trøsted sig med, at hun ved Hjemkomsten fra Prinkipo straks vilde gaa til Skrifte og faa Absolution.

Efter ti Minutters Forløb stod hun op, gik lettet og beroliget ud af Kapellet og var nogle Timer senere paa Hotel Sultan Achmet mellem sine Tilbedere, med hvem hun om Eftermiddagen foretog en Udflugt. Da hun om Aftenen gik tilsengs, stod Oplevelsen med Flemming for hende som noget, der kun halvt kom hende ved.

Men den næste Morgen bragte Posten hende et Brev fra Flemming, der var plettet af Taarer, saa Skriften her og der var flydt udover. Det lød saaledes:

Kjære Inés!

Skjøndt jeg frygter for, Du ikke ønsker det, skriver jeg dog til Dig. Jeg maa, jeg véd, jeg kan ikke andet. Her paa mit Værelse har jeg siddet indelukket i hele Dag uden at røre mig, uden at spise. Da Du forlod mig, gik jeg hjem og skrev til Kontoret, at jeg var bleven syg. Og det er sandt — jeg er syg, jeg er gal, jeg véd ingen Ting, jeg husker ingen Ting. Det havde længe været mørkt, før det faldt mig ind at tænde Lampen. Ikke en eneste Cigaret har jeg røgt,

ikke engang til at drikke har jeg havt Lyst. Naar et Menneske er fyldt enten af Glæde eller Sorg, behøver det ikke at beruse sig. Det er bare Kjedsomheden, som gjør det nødvendigt. Det har jeg lært nu.

Aa, Inés, Inés, tag ikke fra mig Sorgen, som Du har tat fra mig Glæden. Lad mig høre fra Dig og se Dig engang imellem, høre at Du siger, Du ikke vil have mig med Dig, som imorges, ikke vil vide af mig mere, saa at min Sorg stadig kan holde sig frisk og fri mig fra Tomheden.

Hvad har Du dog gjort med mig, Inés? Og hvad har jeg forbrudt imod Dig, at Du vilde mig saa ondt? Hvorfor lod Du mig leve saadan i disse fem Dage, naar Du vilde dræbe mig bagefter. Thi siden den første Gang i Grotten har jeg levet, før vidste jeg ikke, hvad Liv var.

Blir Du sint, fordi jeg siger Du til Dig? Jeg kan ikke andet. Jeg kan ingenting, jeg véd ingenting, det er blevet mørkt omkring mig; jeg græder, bare græder.

Lad ingen nogensinde vide, hvilke Følelser jeg har næret for Dig og desværre endnu nærer; det vil tage sig ud som Formastelse. Og jeg sværger Dig til, at fra min Side skal det, som er foregaaet imellem os, blive en evig Hemmelighed.

Din til Døden tro

Arthur.

Inés svarte:

Min egen kjære Arthur!

Dit Brev har gjort mig bedrøvet og lykkelig. Tilgiv mig, fordi jeg var saadan mod Dig imorges. Men hvor kunde jeg vide, at Du vilde ta Dig det saa nær. Du stod jo der og bare smilte, og af det Brev, Du sendte mig igaarmorges, fik jeg det Indtryk, at Du tog det hele som en tilfældig Morskab eller som en ganske hverdagslig Begivenhed. Og det syntes jeg ikke om. Jeg vilde Du skulde vært ganske anderledes opfyldt af Forbauselse, meget mere betat og fortumlet, end det lod til at Du var. Saa syntes jeg heller ikke om, at Du skrev din oprigtig hengivne, det lyder saa borgerligt og træmandsagtig. Men nu mærker jeg jo, at Du bare har en underlig Maade at udtrykke, Dig paa, eller rettere, at Du ikke kan udtrykke hvad Du føler. Og derfor vil jeg elske Dig alligevel.

Nu maa Du være glad igjen, min egen kjære Gut og straks gaa pænt paa Kontoret, hvis Du ikke har vært der idag. Mød mig paa Mandag i Bosporusparken, Du véd den offentlige Have, som kommer, naar man har passeret Taksunkasernen ved Enden af Peragaden. Mellem 12 og 1. Da er det Lunchtid, og Du har fri fra Kontoret. Saa spiser vi sammen i Restauranten, og saa skal jeg nok se mit Snit til at kysse Dig glad igjen.

Din Inés.

Paa dette Brev fik Inés samme Dags Aften et kort Takkesvar, som var affattet i rolige og kjedelige Udtryk. Men nu vilde hun ikke la det forstyrre sin Stemning. Hun gjemte det straks i sin Skrivepult, og gav sig saa atter til at gjennemlæse Brevet fra om Morgenen.

VII.

Inés og Arthur sad sammen i Bosporusparken paa Terrassen foran den luftig byggede Restaurantpavillon. De var færdig med Lunchen og Opvarteren havde tat bort. Nu kom han med Kaffe og Likør.

«Nu skal Du se, hvor de gjør Øjne derhenne,» sa Inés og tog frem sit Cigarettefouteral. «Ja om Forladelse, meine Herrschaften, jeg agter at ryge.» Hun saa spodsk hen paa et Selskab af tyske Damer og Herrer, der med en begejstret Flom af Famoser og Wunderschöner gjennem Kikkerter betragted den henrivende Udsigt over Bosporus, hvis azurblaa Vande, omgit af hvide og lyserøde, stærkt forgyldte Marmorpaladser, af Moskeer og Haver og grønklædte Høje funkled og straalte i Solskinnets Glans.

«Skal Du ikke ryge?»

«Nej,» sa Flemming, «jeg vil heller se paa Dig.»

Inés smilte ømt til ham og trykked hans Haand under Bordet.

Pludselig kom der et overrasket Udtryk i hendes Ansigt. «Se Dig om,» sa hun hurtig.

Flemming, som sad med Ryggen mod Havens Indgang, drejed Hodet og vendte det straks om igjen til Inés.

«Vore elskede Bachfiske,» sa Inés. «Jeg maa sige, vi er heldige. Saasnart vi bare rører os, sker der noget skrækkeligt.»

«Skal jeg hilse?» spurgte Flemming.

«Naturligvis, saasnart de kommer op paa Terrassen.»

Straks efter strøg de to tyske Piger, ledsaget af en gammel Herre, tæt forbi Bordet, hvor Arthur og Inés sad. Flemming tog Hatten af, og de to Damer besvarte hans Hilsen med næsten umærkelige Nik.

«Det mangled blot, at Averding havde vært med dem,» sa Flemming straalende fornøjet.

«Uf ja, Averding, som ogsaa er her,» Inés sukked. «Kan Du se, hvor mange Farer vi allerede er omgit af.»

«Men han *var* jo ikke med dem,» svarte Flemming muntert.

«Men hvis de nu træffer ham — naturligvis træffer de ham! Det første, de gjør, er at fortælle ham, at de har sét os sammen. Saa gaar han øjeblikkelig til Ruder med det. Du kan være vis

paa, han skal vanke hos Ruders, naar nu Mutteren kommer hjem.»

«Ja, lad ham bare det.»

«Det kan Du altid sige,» sa Inés lidt fortrydelig. «Du har ikke en Kone, som er Ruders Kompagnon, og ikke en Fjende, som heder Ruder.»

Flemming saa ud som han ikke forstod.

«Hvad sa Ruder om mig paa Dampskibet?» spurgte Inés pludselig.

«Det husker jeg ikke.»

«Han havde mig altsaa paa Tapetet?»

«Ja.»

«Jeg vidste det!» udbrød Inés heftig, «og jeg véd nok ogsaa, hvad han har sagt, den Skurk. Men Du hører jo slet ikke, hvad jeg siger. Hvorfor stirrer Du saadan paa mig?»

«Fordi Du er saa dejlig,» Flemming trak Vejret dybt og stille.

«Tror Du, Averding er her endnu?»

«Umuligt er det jo ikke.»

«Hvis Du træffer ham, maa Du endelig fortælle mig, hvad han siger om mig, hører Du? hvert Ord.»

Flemming nikked.

«Men kom, lad os gaa. Vi kan jo næsten ikke høre, hvad vi selv siger, for disse broutende Tyskere.»

Flemming slog paa sit Glas og betalte Opvarteren, som straks kom tilstede.

Da de gik ud af Haven, tog Inés et Pengestykke ud af sin Portemonnaie og rakte det til Flemming.

«Hvad skal jeg med det?» spurgte han rødmende af Forlegenhed.

«Nej hør nu, Arthur! Paa det Omraade er vi Kammerater og intet andet. Tror Du kanske ikke, jeg har Raad til at betale den Mad, jeg spiser.»

«Men det er meget for meget,» mumled Flemming.

«Naa ja, saa bruger vi Resten en anden Gang. Og saa er det en Aftale, at hver betaler for sig, naar vi er ude sammen.»

«Naar vi er ude sammen,» sa det som et Ekko inde i Flemming, og saa fløj der en Følelse af berusende Lykke igjennem ham.

«Du har endnu en god halv Time fri,» Inés saa paa sit Uhr. «Denne Vej, saa skal jeg vise Dig et roligt Sted.»

De gik forbi den vældige Taksunkaserne med den imponerende Indgang, og traadte snart efter ind paa den bagenfor liggende uhyre Kirkegaard med sine hundredaarige Cypresser og endeløse Rækker af lave Stenpæle, der uden nogen Jordforhøjning angir de tyrkiske Grave.

Flemming tog Inés' Haand og la den ind i sin Arm; hans Ansigt var drejet om mod hende, og han saa ufravendt ned paa hende.

«Kan Du høre Stilheden?» sa Inés og stansed.

Flemming førte hendes Haand til sine Læber og kyssed den.

Inés rakte ham sin Mund.

Han slog Armene om hende og gik baglænds med hende i Favnen hen til en Gravpæl, der øverst var prydet med en Turban. Mod denne læned han sig i en halvt siddende Stilling og drog Inés ned paa sit Knæ.

Inés la Armene om hans Hals og trykked Kys efter Kys paa hans Mund.

«Du taber mig jo,» sa hun tilsidst og lo, idet hun gled ned ad hans rystende Knæ. «Kom, lad os spasere lidt,» hun stod oprejst foran ham.

Han vilde paany drage hende til sig.

«Nej, her er altfor uhyggeligt med alle disse Kranier og Dødningeben,» der gik en Gysen igjennem hende, og hun blev pludselig bleg. «Det er græsseligt med disse tyrkiske Kirkegaarde, hvor man gaar og tramper paa Skeletterne; de lægger sine Døde lige under Overfladen.»

«Du er blet saa alvorlig,» sa Flemming, da de atter vandred Arm i Arm under de mægtige Træer.

«Ja, det var dumt, vi gik herind. Her er ikke Stedet for to som os.»

«Alle Steder er lige gode, naar bare Du er der, Inés.»

«Jeg kan ikke la være at tænke paa, at jeg ogsaa selv snart skal ligge under Jorden, kold og stum i den forfærdelige evige Fred,» sa Inés.

«Det varer vel lidt,» svarte Flemming muntert og trykked hendes Arm.

«Om jeg ogsaa blev hundrede Aar — Det er dog snart. Bare dette, at Døden er til, gjør selv det længste Liv til intet.»

Flemming svarte ikke. Han var altfor lykkelig til at kunne smittes af hendes Stemning.

Lidt efter sa Inés: «Alle disse Tegn, som blir ved at forfølge os. Først paa Tougbanen, saa Bachfiskene, og nu dette —. Ja for at vi kom til at gaa ind paa Kirkegaarden, er ogsaa et Omen, som spaar Ondt.»

«Aa Du med dine Omen og din Overtro. At dø er forresten ikke det værste. Jeg skulde gjerne ligge under Jorden her, hvis jeg fik dele Grav med Dig, Inés,» der var en saa inderlig og overbevist Klang i hans Stemme, at Inés rørt hvisked: «Du Søde.»

«Nej, men her kunde det ikke bli,» tilføjed hun saa. «Over i Skutari har jeg kjøbt et Gravsted, som en Prælat fra Rom har indviet, da han var her for to Aar siden.»

«Og om Dig tror Folk, at Du er verdslig,» sa Flemming spøgende. «Du er mere som en Nonne.»

«Der er den yndigste katholske Kirkegaard derover,» fortsatte Inés. «Den ligner den, vi havde hjemme i Alexandrien, derfor kom jeg straks til at elske den. Tæt ved Bosporus ligger den paa tre Høje, der er bevokset med skyggefulde, skjulende Lunde. Der hvor mit Gravsted er, kan

man høre Skvulpet af Bosporus' Bølger, naar de sagte ruller mod den grønklædte Mur omkring Kirkegaarden. Det lyder som Sukke og som en ensformig Klage.»

De var kommen til Enden af Kirkegaarden, hvor en bred, lys Vej fører lige ned til Bosporus. Nu vendte de om og gik tilbage ad en Sidesti.

«Her lar Du mig gaa og snakke alene,» sa Inés. «Det var kun i Grotten, at Du fik Munden paa Gang.»

«Jeg synes ikke, jeg behøver at tale,» svarte Flemming. «Jeg har en Fornemmelse af, at Du ser i mit Indre og véd alt, hvad jeg tænker.»

«Kan Du huske, at jeg dengang spurgte, om Du hjemme havde en gammel Tante, som Du plejed at betro Dig til?»

«Ja, hvorfor blev Du saa underlig med det samme?»

«Forstaar Du ikke det, din dumme Gut?» Inés kneb ham i Fingrene.

«Nej, jeg begreb og begriber det ikke. Det kunde da ikke gjøre Dig noget.»

«Det skal Du ha et Kys for.» Hun løfted sig paa Taaspidserne og trykked sine Læber mod hans Kind.

«Men forklar mig det.»

«Ja, en anden Gang. Du er saa sød, Arthur.»

«Her er det bedst, vi skilles,» sa Inés, da de var kommen ud af Kirkegaarden. «Jeg gjør en Visit hos den engelske Legationssekretærs Frue.

Saa er det der, jeg har været til Lunch, hvis jeg blir spurgt om det.»

«Naar skal jeg saa se Dig igjen?» spurgte Flemming og holdt fast paa hendes Haand.

«Jeg véd ikke rigtig. Det er saa farligt med disse Gadesammenkomster.»

«Du kunde jo,» Flemming blev rød over hele Ansigtet, mens hans skjælvende Fingre trykked hendes smale Haand.

«Hvad kunde jeg?»

«Det var ikke noget. Jeg skal skrive det til Dig.»

«La Dig komme hjem til mig, mener Du?»

«Nej slet ikke — — Men jeg er — Kan Du huske, Du sa, at jeg skulde faa et andet Logi? Det er skét, Inés.»

«Og det staar Du der og ser ud som en Misdæder for,» Inés lo.

Flemming pusted ud i Lettelse, og hans Ansigt skinned af taknemmelig Glæde, mens han sa: «Det er i Smyrnagade Nummer 11, et lidet toetages Hus. Værtinden, en tysk Enke, bôr ovenpaa, og jeg har lejet Værelserne nedenunder.»

«Det er jo udmærket, Gut!»

«Kommer Du imorgen?»

«Ja. Skjøndt nej, ikke imorgen,» Inés saa lidt forvirret ud, «men om nogle Dage. Saasnart jeg kan.»

«Aa jo! kom imorgen. Jeg staar ialtfald ved

Vinduet fra 10 Minutter over 12, og gaar først, naar jeg maa paa Kontoret.»

«Jaja — maaske. Men jeg blir ikke længe.»

«Tak, Inés.»

De saa hinanden ind i Øjnene med et langt og dybt Blik. Saa gik hver til sin Kant.

— Om Aftenen efter Thetid sad Inés inde i sit Værelse og tænkte paa Flemming. At der virkelig var slig Fremfart i ham, det havde hun ikke troet. Tænk at eje og beherske et Menneske saa aldeles! Men hun skulde ogsaa gjøre ham lykkelig til Gjengjæld, hendes Kinder blussed, og Blodet risled varmt igjennem hende.

«Naar skal vi saa til Therapia?» von Ribbing var kommen ind i Stuen.

Inés greb en Straahat og begyndte at stikke kunstige Blomster fast paa den.

«Saasnart den franske Opera har vært her,» sa hun højt og venlig.

«Det vil altsaa sige om 2 à 3 Uger?»

«Ja, saa omtrent.»

«Saa taler Du vel med Gartneren og gir Tjenerne Besked om, hvad der skal gjøres?»

«Selvfølgelig.»

«For mig er det forresten ganske det samme, enten vi er her eller der,» sa von Ribbing grættent. «Men siden man nu engang har et Landsted — Det er vel bedst at invitere den unge Flemming til at bo der en Ugestid eller saa?»

Inés stak sig i Fingeren og slap Hatten, saa

den faldt paa Gulvet. Von Ribbing, der stod et Skridt borte, bukked sig efter den, Inés bukked sig ligeledes, og de stødte Panderne mod hinanden.

«Om Forladelse,» sa Inés forfjamsket, og tog med et: Tak, Hatten ud af von Ribbings Haand.

«Ser Du, jeg kan være ligesaa opmærksom som nogen af dine Kurmagere,» sa von Ribbing med et vissent Smil og strøg Haanden over Panden, der havde faat en rød Plet efter Stødet. «Man er da Gudskelov en Gentleman. — Men altsaa, unge Flemming — for ellers inviterer Ruder ham, og det vil jeg ikke ha. Han skal jo altid gjøre sig vigtig og ta Têten, den Fyren. Men nu er det mig og ikke ham, der er en Ven af Flemmings Onkel, og det er ikke til ham, men til mig, han er blet anbefalet. Har jeg ikke Ret?»

«Jo bevars,» svarte Inés.

«Det blir jo næsten bare om Natten, han er der, saa Dig skal han ikke kunne genere,» vedblev von Ribbing med et stikkende Øjekast. «Han tar naturligvis med mig til Byen om Morgenen, og saa kommer vi som sædvanlig Klokken 7 til Middagen. Forresten blir der vist ingen Forretningsmand af ham. Han er saa upræcis, det Fæ.»

«Allerede?» sa Inés. «Det var ikke nogen heldig Begyndelse.»

«Ja, saa gaar jeg da; jeg skal træffe en Forretningsven paa Kafé Paris.»

«Det er udlagt, jeg skal til mine Pigebørn i Gallata,» sa Inés til sig selv.

Borte ved Døren vendte von Ribbing sig om og sa fornøjet: «Kan Du se, hvor godt jeg hører, naar Du bare gider tale tydeligt? Ikke en eneste Gang har jeg maattet spørge om igjen.»

Inés kasted Hatten paa Bordet, da von Ribbing var borte og læned sig bagover i Stolen med en grundende Mine.

«Saa maa vi være forsigtige,» sa hun omsider højt.

VIII.

Den næste Dag stod Flemming bag det klare Gardin ved sit Vindu i Smyrnagaden og keg ud. Han var hed i Hodet, og Blodet tikked hurtig i Tindingernes Aarer.

Det to Fags Værelse var firkantet og lavloftet og betrukket med lysforgyldt Tapetpapir. Paa Væggene var der bibelske Oljetryk, og fra Midten af Taget hang ned en stor Kurv af Nelliker og Glasperler, fyldt med Straa og smudsige Papirblomster. Møblementet var af Pæretræ og bestod af Sofa, Divanbord, Krogskab med et spidst, revnet Spejl øverst oppe, og tyske Nipssager, Skrivebord, Konsolspejl og spinkle Stole, alt af europæisk Snit. Det eneste, som minded om Tyrkiet, var Tæpperne paa Gulvet og paa Bordet og en bred og lang Divan i persiske Farver med svære, runde Puder, foran hvilken der stod et indlagt, ottekantet, temmelig ramponeret og meget lavt Bord. Der var to Døre; den ene førte ud til

en tom, liden Forstue med Knager paa Væggene, den anden til Sovekamret.

Flemming saa paa sit Uhr. Saa stak han det ned igjen i Vestelommen, men tog det atter op, løste Kjæden og la det fra sig i Vinduet. Klokken mangled et Kvarter paa 1, og han skulde være paa Kontoret $^1/_2$2. Hun kom vist ikke.

Lidt efter gik han ud i Forstuen og trak de røde Musselinsgardiner tæt sammen for det lave, smaarudede Vindu.

Saa gik han tilbage og stilled sig atter paa Post.

I det samme fik han Øje paa Inés et Stykke oppe i Gaden, og med et Sæt fôr han baglænds ind i Stuen. Men i næste Nu var hans Ansigt igjen trykket tæt op mod Ruden.

Inés kom hurtig nedover med Parasollen hvilende paa Skulderen. Af og til drejed hun Hodet hastig til Siderne.

Flemming listed ud i Forstuen, hvor han et Øjeblik lytted ved Døren. Saa gik han ud i den smale, mørke Gang med den stejle, bare Trappe op til anden Etage, og aabned Gadedøren halvt.

Et Sekund senere var Inés smuttet ind. Hun gik uden at sige noget forbi ham gjennem Forstuen ind i det andet Værelse, hvor hun løste Gardinholderne og trak i Gardinerne, saa de ganske dækked Vinduerne.

«Du behøver ikke at være bange,» sa Flemming, som var fulgt efter. «Nu har jeg staat ved

Vinduet i næsten 3 Kvartér, og der er ikke kommen saa meget som en Kat forbi.»

«Nej, det er et prægtigt Sted. Ved Enden af en blind Gade og det lange, sorte Plankeværk istedetfor Gjenboere. Hvor har Du dog kunnet finde det? Jeg beundrer Dig for din Snedighed,» hun rakte ham straalende begge sine Hænder, og Flemming drog hende henrykt til sig.

«Her lugter forresten af Patchouli og af gammel Cigarettobak,» sa saa Inés og snoed sig ud af hans Arme. «Jeg faar se til at bringe noget ordentlig Parfume herhen.» Hun trak Hanskerne af og løste sit Overstykke af cremegule Kniplinger med et Underlag af mørkerødt Atlask. «Gud véd, hvad Slags Folk her har boet før. Det er nok et Par Forbrydere som vi, skal Du se.»

«Forresten er her upaaklageligt, men frygteligt igrunden,» vedblev Inés og saa paa Væggene og de falmede Tæpper. «Men hvad gjør det, naar Gaden er saa god,» hun retted foran Spejlet paa Kniplingerne i sin Kjole af cremegult Blondetøj, der var udskaaret i Halsen.

Flemming slog bagfra Armene om hende og kyssed hendes matgule Nakke.

«Nu har jeg talt med Averding,» sa han.

Inés drejed sig rask om og saa paa ham med et forskende Blik.

«Han sa Ingenting, som vilde intressere Dig,» fortsatte Flemming. «Han har gjort nogle Smaature i Lilleasien — det fortalte han en hel Del

om — og er stadig vendt tilbage til Konstantinopel. Idag gaar han til Krim og Odessa, og saa kommer han her vist bare en Gang til, før han rejser hjem.»

«Nævnte han ikke mig?»

«Jo, han vilde gjerne vide, hvordan det stod sig mellem os. Men jeg gav den Ligegyldige saa udmærket, at han fik Indtryk af, at Emnet kjeded mig, og saa holdt han op med at spørge.»

«Hvem skulde tro, Du var saa underfundig,» sa Inés og rusked ham i Øreflippen, hvorpaa hun faldt i Tanker. Flere Ganger havde hun haft det paa Tungen at fortælle Flemming om Scenen med Averding, men en Sky for at lade ham vide, at en Fyr som Averding havde vovet at fornærme hende, havde holdt Ordene tilbage. Saadan gik det ogsaa nu.

«Ja pas Dig bare for Averding,» sa hun og nikked. «Jeg er vis paa, han vilde gjøre, hvad han kunde, for at bringe os i Ulykke.»

Flemming førte hende hen til Divanen, hvor han satte sig og drog hende ned til sig.

«Ikke saa voldsom,» sa Inés. «Du kvæler mig med dine Kys.»

Flemming slap hende straks og bored sit Ansigt ned i hendes Skjød med et langt Suk.

«Her er frygtelig varmt,» sa Inés om lidt. «Og Du krøller min Kjole, saa Folk vil kunne se, at jeg kommer fra et Stævnemøde.»

Flemming rørte sig ikke.

«Rejs Dig op, Arthur! Jeg *maa* gaa nu. Derfor vilde jeg heller ikke vært kommen idag. Næste Gang skal jeg bli her længere.»

Flemming adlød straks og stilled sig op foran Inés, som han betragted med et sygt Blik.

«Og jeg, som tænkte, Du skulde bli glad, for jeg kom,» sa Inés bebrejdende. «Du ser ud, som jeg har gjort Dig en Ulykke.»

«Nej, nej, Inés, jeg er saa altfor lykkelig. Jeg elsker Dig, aa jeg elsker Dig,» han tog frem sit Lommetørklæde og fôr sig over Ansigtet med det.

«Naar kommer Du igjen, Inés?» spurgte han bedende, da hun stod færdig til at gaa.

«Saasnart jeg kan.»

«Imorgen?»

«Nej, ikke imorgen.»

«Hvad skal jeg saa gjøre med imorgen? Jeg holder det ikke ud, Inés. Kan jeg ikke gjøre Dig en Visit?»

Inés betænkte sig. «Nej,» sa hun saa og rysted Hodet. «Han har sat sin betroede Tjener til at passe paa mig, kan jeg mærke. Og desuden — — Nej, nu vil jeg ikke se Dig før næste Gang i denne Stue. Jeg skal skrive til Dig.» Hun sa det i en øm, hemmelighedsfuld Tone, som jog Blodet i en Strøm til Flemmings Hjærte.

«Ja, ja. Som Du vil,» hvisked han tilbage.

Hun la sine Arme om hans Hals og kyssed ham. Saa rev hun sig hastig løs og gik.

Theodosia Kaufmann.
Hebamme.
Nachtglocke links

læste Inés tankeløst paa et Dørskildt, idet hun bøjed om Hjørnet af det sidste Hus i Smyrnagade, og traadte ind i Pancaldikvarteret.

«Gud véd, hvordan saadant et Væsen ser ud,» tænkte Inés lidt efter. «At nogen tør betro sit Liv til et uvidende Fruentimmer, saalænge der er Læger at faa.»

— Da Flemming næste Dags Aften kom hjem efter at ha spist Middag paa en Restauration sammen med Ruder, fandt han et Brev fra Inés, der bebuded hendes Komme Dagen efter.

Han pusted Lampen ud, kasted sig paa Divanen og trykked Brevet til sine Læber. Der blev han liggende, sansesløs, beruset, mens Timerne fløj som Minutter. Da han rejste sig for at gaa tilsengs, var Dagen begyndt at gry.

Inde i Soveværelset trak han op Rullegardinet, før han la sig. Og med Brevet i Haanden og Blikket fæstet paa Inés' tynde og stive Skrifttræk, der ét for ét prented sig ind i hans Hjærne, blev han liggende uden Søvnighed, uden Træthed, med blanke Øjne og varme Kinder, til Værtinden om Morgenen banked paa Døren fra den anden Stue, og sa, at Thebakken var der. — — —

«Ja, her har Du mig altsaa,» Inés var som den forrige Gang kommen først ind i Stuen, efter at Flemming havde lukket op, og nu stod hun for

ham med udbredte Arme, Hodet lidt paa skjæve og en straalende Glans i de kulsorte Øjne.

«Nej, la være, jeg skal selv,» sa Inés, da Flemming efter en lang Omfavnelse stod og trak i hendes Hattebaand. Hun løste den lille Sløjfe ved Øret og la Hatten paa Bordet. Saa tog hun langsomt Overstykket af og blev saa staaende med nedslagne Øjne og bøjet Hode. Hendes smale Fingre pilled nervøst ved Kjoleskjørtets Sløjfer og Brystet hævedes hurtig under det lette Blondestof.

Flemming kom hen til hende, tog hendes Haand og kyssed den længe. Saa greb han hende om Livet og trak hende hen til Divanen. Inés skjulte sit Hode ved hans Bryst, mens de i hinandens Arme gled ned paa det bløde Leje.

IX.

Inés sad i Havelysthuset hjemme i Peragaden. I Haanden holdt hun en aaben Bog, som hun ikke læste i. Øjnene havde et anspændt Udtryk, og hvert Øjeblik fôr hun sammen og lytted.

Saa hørte hun det gaa med Haveporten. Hun letted sig fra Bænken, keg ud, fik Øje paa Flemming og raabte dæmpet til ham.

«Men Gud, er Du syg?» spurgte Inés, da Flemming var traadt ind under Lysthusets tætte Buskads.

«Jeg har ligget vaagen i hele Nat af Fortvilelse over, at Du udeblev igaar,» sa Flemming og læned sig op mod Lysthusets Løvvæg. «Du havde jo lovt at komme.»

Inés saa bort med en uvillig Mine.

«Gjøre mig omtrent vanvittig af Lykke — og saa bagefter — — Men jeg følte det godt, da Du gik fra mig iforgaars. Du saa saa underlig ud. Derfor maatte jeg ogsaa straks skrive.»

Inés slog med Nakken. Saa kneb hun Læberne sammen og vendte Hodet endda mere bort.

«Og saa det Brev, jeg fik imorges,» vedblev Flemming med tør, mat Stemme. «Det var saa koldt og fremmed.»

«Ja, jeg var ogsaa saa ærgerlig paa Dig,» brast det med et Ryk ud af Inés.

«Ja, tænkte jeg det ikke nok,» mumled Flemming.

«Aldeles ikke for det, Du tænkte,» sa Inés næsten vredt og drejed Hodet om imod ham. «Jeg skulde anse mig som forført af Dig! Er Du gal? *Jeg!* Har jeg ikke git mig til Dig af fri og redelig Vilje, og saa skriver Du, at jeg endelig ikke maatte tro, Du var af den Slags, som brød sig mindre om mig, fordi Du nu havde opnaat, hvad Du vilde. Fy da!» Hun rejste sig heftig og satte sig straks igjen.

Flemming, som var bleven ganske bleg, betragted hende med sønderknust Mine.

«Og Du tror, at jeg vurderer mig selv saa lavt,» tilføjed Inés med en let Haan i Stemmen.

En flammet Rødme skjød sig hastig op i Flemmings Ansigt og slanke, hvide Hals. Som han stod der med famlende Øjne saa han ud, som han skulde synke i Jorden.

Inés blev greben af Medlidenhed. «Forstaar Du da ikke, at det maa krænke mig?» spurgte hun mildt bebrejdende.

Flemming vilde svare, men kunde ikke faa

Ordene frem. Han béd i sin Underlæbe, som en, der kjæmper mod Graad.

Inés rejste sig, gik hen og la sine Hænder paa hans Skuldre og sa: «Du maa ikke ta Dig det saa nær, Arthur. Jeg skal aldrig mere skjænde paa Dig. Det er Synd.»

Han la sit Ansigt ind til hendes Hals og græd stille.

«Saa, saa, min egen, lille Arthur,» Inés kyssed hans Kind og klapped hans Haar. «Du maa ikke græde, hører Du, Arthur.»

Flemming løfted Hodet og tørred Ansigtet.

«Du er saa højsindet, Inés, og jeg føler mig saa skamfuld og liden,» han hvisked det med fugtigt Mæle. «Gjennem Dig faar jeg se ind i en ny Verden og blir selv ny. Jeg forstaar pludselig, hvad Frihed vil sige, Frihed til at elske og lide og dø. Du store Gud! Dette gjør Livet helligt, og Du er hellig, Inés, og jeg blir hellig ved Dig,» han gled ned langs hendes Kjole, men Inés trak ham op og slog Armene om ham.

«Jeg elsker Dig, Arthur! fra nu af elsker jeg Dig netop, fordi Du er, som Du er. Jeg vilde ikke ha Dig anderledes, ikke for alt i Verden.»

«Aa ja, Inés, hvis Du kunde bære over med mig. Hvis Du kunde ta mig, som jeg er, og se bort fra de Skuffelser, jeg forstaar, at jeg volder Dig — det er jo mig, som faar alt og gir intet,» han saa ydmyg og bønlig paa hende.

«Du gir mig Dig selv helt, mere helt end

noget andet Menneske kunde gjøre det. Det er den højeste Lykke.»

Lidt efter sa Inés: «Men nu er vel Tiden ude.»

«Jeg skal ikke paa Kontoret idag. Vi har faat fri.»

«Virkelig!» udbrød Inés glad. «Ja, jeg har forresten ogsaa faat fri. Von Ribbing skal rundt med Officererne. Han kommer ikke hjem til Lunch og ikke til Middag heller. Idag skal de spise hos vor svenske Minister og imorgen hos en af Paschaerne.»

«Gud gjør Mirakler for os,» sa Flemming, og det var som om hans Ansigt lyste af Solskin.

«Ja, ikke sandt! At Korvetten netop skulde komme nu og ikke før vi traf hinanden. Den har jo længe vært ventet. Men hør, Du har vel sørget for Billet til den franske Opera iaften? Ja, for nu stiller naturligvis von Ribbing vor Loge til de svenske Officerers Disposition, saa der ikke blir Plads til Dig.»

«Og saa blir vi sammen, lige til vi skal i Theatret?»

Inés nikked.

«Og hver Dag mellem 12 og 1 kommer Du til mig?»

«Ja, saalænge Korvetten er her. Senere maa vi finde paa en anden Tid, for jeg kan jo ikke bestandig være ude til Lunch. Men den Tid, den Sorg.»

«Og nu gaar vi hen i vor forbryderiske Lejlighed?»

«Sammen! Nej, Du er blet for fræk.»

«Ja, saa hver for sig da.»

«Nej, kom heller op til mig. Louis, han Tjeneren, Du véd, er ude og kjører med von Ribbing og Officererne, saa vi kan sidde ganske trygt. Nu gaar jeg først, saa kommer Du straks efter. Op Trappen og ind Døren midt imod. Den skal staa aaben,» hun nikked og forsvandt.

«Her er mit Territorium,» sa Inés, da Flemming gjennem Altanstuen var kommen ind i de to rummelige Værelser, bag hvilke Inés' Sovekammer laa. «Paa den anden Side af Altanstuen er von Ribbings Værelser, og nedenunder er Spisestuen og vore Selskabslokaler. Balsalen skal Du se engang, den er meget smukkere end din svenske Ministers. Nu skal vi formodentlig ha Selskab for Korvetten, saa blir Du nok indbuden.»

«Nej, Du maa endelig forhindre det,» sa Flemming.

«Hvorfor det?»

«Jeg vil ikke kunne udholde at se Dig sammen med saa mange, som gjør Kur til Dig, mens jeg ikke tør tale til Dig.»

«Ja, men tænk at vide, at Du og jeg forstaar hinanden bare med et Blik, at vi har en Hemmelighed, som ingen aner, og som usynlig forbinder os midt iblandt alle de andre. Du *skal* komme.»

«Ja, naar Du forlanger det.»

De satte sig i en lav Hjørnesofa, tæt sluttet ind i hinandens Arme. Inés' Hode laa op til Flemmings Skulder.

«Blir Du da aldrig træt af at kysse mig?» hvisked Inés omsider.

Flemming løfted Hodet og saa paa hende med Øjne, der straalte af Henrykkelse. «Nej aldrig, aldrig,» hvisked han tilbage og bored sit Ansigt ned i hendes fløjlsbløde Hals.

«Hys,» sa Inés pludselig. «Kommer der ikke nogen?»

Flemming lytted et Øjeblik. «Ikke Spor,» sa han saa og trykked hende tættere til sig.

«Jo, jo!» udbrød Inés angst. «Slip mig dog!»

«Hvem skulde komme?» mumled Flemming med beruset Stemme. «Von Ribbing kan det ialtfald ikke være.»

«Slip mig for Gud i Himlens Skyld!» Inés vred sig for at komme op. «Hører Du, han er i Værelset ved Siden af! Jeg sværger Dig til, at det er ham. Slip mig, vi er fortabt!» Inés havde revet sig løs med en Kraftanstrængelse. Hun var graableg i Ansigtet, og hele hendes Legeme dirred.

Flemming fôr forfærdet op. Nu hørte han tydelig Skridt, som nærmed sig.

«Gjem Dig, skjul Dig! Aa Gud, aa Gud! Ind der,» hun pegte paa Døren til Soveværelset.

«Der er ikke Tid!» Hurtig som Lynet dukked

Flemming sig ned bag det store Flygel midt paa Gulvet, hvis Ben skjultes af en Causeuse.

I det samme blev Døren aabnet, og von Ribbing kom over Tærskelen i brungul, fodsid Støvfrakke og med Hatten i Haanden.

«Naa, saa der er Du,» sa han til Inés, som med Ryggen til stod og pilled ved en Gummiplante paa Gulvet foran Flygelet. Hendes Knæer skjalv, saa hun knapt kunde holde sig oprejst.

«Det er for galt, hvor daarligt Jean passer Planterne,» sa hun højt og stakaandet, idet hun ilsomt gik forbi von Ribbing ind i det andet Værelse, hvortil hendes Mand havde ladt Døren staa aaben, og hvor hun lod, som hun trykked paa en Klokkeknap.

«Hvad er det, Du render efter?» Von Ribbing var fulgt efter hende. «Kan Du ofre et Minut paa mig?»

Inés vendte sig halvt om mod ham og la Haanden paa Panden.

«Jeg har en forfærdelig Hodepine,» sa hun og stønned.

«Og jeg har forfærdelig Hastværk,» svarte von Ribbing vigtig med sin tørre, skrattende Stemme. «Jeg skal til Audiens hos Sultanen med Ministeren og Svenskerne, og iovermorgen gjør jeg Middag for dem. Det var det, jeg vilde melde Dig. Korvetten sejler paa Lørdag alt. Ballet har de opsat, til de kommer tilbage fra Sortehavet, saa

Du behøver foreløbig ikke at gjøre Toilette-foranstaltninger.»

«Jeg var slet ikke vis paa, om jeg vilde gaat der engang,» bemærked Inés.

«Hva sa! Du maa aftale det fornødne med Kokken. Ministeren kommer og alle Paschaerne, forti Kuverts. Ruder er jeg naturligvis ogsaa nødt til at indbyde — Og Flemming, den *varelse*. Sig til Kokken, at han ikke skal spare, Champagne i Overflod og alle de Vine, som passer til Retterne,» han satte Hatten paa og skyndte sig mod Døren.

«Hvordan kommer jeg saa i Operaen iaften?» raabte Inés, som nu fuldstændig havde gjenvundet sin Fatning.

«Vognen er hjemme til den Tid. Vi kommer først senere. Jeg skal gi Kusken Ordre om at hente os i Ministerhotellet, naar han har kjørt Dig til Theatret.»

Inés vented lidt. Saa listed hun ud paa Gangen og keg gjennem det store Buevindu ud i Haven, hvor von Ribbing netop forsvandt i Akasiealleen. Da hun havde hørt Haveporten smælde til, vendte hun tilbage til sit Boudoir og stilled sig med et undersøgende Blik op der, hvor hendes Mand havde staat.

«Nej, Du er ypperlig gjemt,» udbrød hun, idet hun flytted sig lidt, satte sig paa Huk og, med Hænderne støttet mod Gulvet, keg under

Flygelet, hvor Flemming laa sammenkrøben paa alle fire.

«Men, tænk, om han var kommen om paa denne Side,» hvisked Flemming og stirred forskræmt paa Inés.

«Ja, er det ikke forfærdeligt, hvor det spøger efter os. Hvad vi saa foretar os, blir de onde Omen ved med at forfølge os.»

«Undtagen i Smyrnagade,» sa Flemming.

«Ja, bi nu bare,» mumled Inés og faldt i Tanker.

«Men Du gode Gud!» Inés begyndte at le. «Skal vi bli liggende her og kige paa hinanden som et Par Kattekillinger,» hun rejste sig op, stadig leende.

Flemming rejste sig ligeledes og retted paa sit Tøj.

«At man kan bære sig saa komisk ad,» sa Inés, idet hun kasted sig ned i en Lænestol og paany brast ud i Latter.

Flemming saa lidt paa hende. Saa smitted Latteren ham, og de lo begge saa længe til Vandet løb dem ned over Kinderne.

«Uf nej, nej, nu kan jeg ikke mere.» Inés tørred sine Øjne, men i det samme tog Latteren hende igjen.

Omsider lykkedes det Inés at faa Bugt med Lystigheden.

«Det kommer af Angsten og Spændingen,»

sa hun udmattet. «Les extrèmes se touchent comme toujours.»

«Ja, det var et forfærdeligt Øjeblik,» sa Flemming og blev med et alvorlig.

«Dette gjør vi ikke om igjen,» udbrød Inés. «Du *maa* ikke ta imod Indbydelsen til at bo hos os i Therapia. Der vilde ganske sikkert ske en Ulykke,» hun saa frem for sig med et Udtryk af Træthed og Lede, som Flemming aldrig havde set i hendes Ansigt. Han skotted urolig hen til hende.

«Hvad tænker Du paa?» spurgte han, da der var gaat en Stund.

«Paa, at det i Grunden er ganske halsbrækkende, det jeg har for med Dig,» svarte Inés mørk og uden at se paa ham.

Der gik en Trækning som af Pine over Flemmings Ansigt.

«Du véd ikke, hvad jeg udsætter mig for,» begyndte Inés med en træg, død Stemme. «Du aner jo ikke, hvordan Forholdet er mellem von Ribbing og mig eller hvordan han vilde ta det. — Du er ogsaa et underligt Menneske» — hun slog over i en irriteret Tone — «Enhver anden i dit Sted vilde først og fremst havt Besked paa alt det. Men se mig til ham, om han kjerer sig om det.»

«Naar jeg har Dig, Inés, og Du er god imod mig, bryder jeg mig ikke om andet i Verden,» sa Flemming ydmygt. «Alt andet er mig saa ligegyldigt, at jeg ikke husker, det er til.»

«Ja, men jeg da! Er det Dig ogsaa ligegyl-

digt, hvordan jeg er, hvorfor jeg er en utro Hustru, og hvordan det gaar mig?»

«Nu glemmer Du alt, at Du har lovt at holde af mig, netop som jeg er.»

«Du har ikke engang spurgt mig, om jeg lever med min Mand som andre Koner,» vedblev Inés utaalmodigt. «Hvad tænker Du egentlig om mig?» hun flytted Øjnene hen paa ham og mødte hans forvirrede, ulykkelige Blik.

«Aa, nu har jeg det!» raabte saa Inés og fôr op med et Sæt. «Du har slaat Dig tiltaals med de Sladderhistorier, Du har hørt.»

Flemming rysted Hodet.

«Nu *skal* Du tale ud engang,» Inés stødte heftig sin Fod mod Gulvet. «Jeg vil vide, hvordan Du har det?»

«Inés, hvor kan Du være saadan imod mig,» Flemming rejste sig og greb hendes Hænder. «Jeg tænker ingenting, jeg véd ingenting andet end det ene, at Du er til, og at jeg dør af Kjærlighed til Dig.»

Inés lod ham beholde sine Hænder og saa ned for sig med en grundende Mine.

«Du *har* hørt noget,» sa hun saa med fast, haard Stemme. «Er det bare om mig, eller ogsaa om von Ribbing?»

«Om Dig har man sagt, at Du var en farlig Kokette, intet andet.»

«Og om von Ribbing?»

Flemming tøved.

«Sig det kun. Noget om halvvoksne Pigebørn?»

«Ikke nok med *det*,» sa Flemming, blussende af Undseelse.

«Hvad for noget!» Inés saa forbauset paa ham; hun rev Hænderne til sig og gik heftig om paa Gulvet. Saa satte hun sig, læned sig bagover og sa roligt: «Det behøver forresten slet ikke at være sandt.»

«Hvorledes er Du dog bleven gift med det Menneske?» sa Flemming efter en Pause.

«Saa, der kom Du da endelig engang med et Spørgsmaal,» udbrød Inés livlig. «Men det gider jeg ikke fortælle Dig idag.»

«Er han slem imod Dig?»

«Nej, det kan jeg egentlig ikke sige. Men vanvittig jaloux, skjøndt jeg aldrig har blandet mig i hans Affairer, og omtrent heller aldrig i Virkeligheden har vært hans Kone.»

«Du undrer Dig over, at han har fundet sig i det,» vedblev Inés, da Flemming syntes at ville sige noget, men opgav det. «Ja, det er ogsaa nok saa mærkeligt, men han var vist allerede saa udlevet. Det, han vilde tvinge mig til, var saa altfor afskyeligt. — Han tænkte paa at faa Skilsmisse, men saa havde hans Advokat nok raadet ham fra det for hans egen Skyld.»

«Saa synes jeg, Du maa ha Frihed til at gjøre, hvad Du vil.»

«Aa ja, Frihed. Hvad vil det sige? Efter Lovene kan han slæbe mig for Retten og faa mig dømt, den Dag han opdager noget,» Inés saa atter mørk og grublende ud.

«Bare vi kunde rejse til Verdens yderste Ende og gjemme os bort for alle Mennesker.»

«Ja, den som kunde det,» mumled Inés aandsfraværende.

«Hvis jeg havde Penger, og der ingen Hindringer var, vilde Du saa, Inés!» spurgte Flemming med lav, skjælvende Stemme.

«Nej. Efter min Mening kan et Ægteskab ikke opløses.»

«Men naar det ikke er noget Ægteskab, og man ikke er hinanden tro,» havde Flemming paa Tungen at sige.

«Endskjøndt, Ægteskabet stod jo lige godt ved Magt, selv om jeg rejste,» fortsatte Inés, «saa det er ikke derfor. Men hvorlænge vilde det vare, tror Du?»

«Kjærligheden mellem os?» Flemming saa paa hende med et bange Blik.

«Husk, jeg er saa meget ældre end Du.»

«For mig kan jeg svare,» sa Flemming stille. «Jeg vilde aldrig, aldrig ophøre at elske Dig.»

«Det véd vi ingenting om,» Inés rysted sørgmodig Hodet. «Og desuden» — en svag Rødme steg op i hendes Kinder — «endnu véd jeg heller ikke, om Du er den, som kunde» — hun syntes at glemme, hvad hun vilde sige.

«Være Dig nok?» Flemmings Stemme lød, som var den aandet ud i et stort, tomt Rum.

«Ja, eller» — hun trak Vejret dybt — «jeg kan vist ikke elske saadan som andre Kvinder.»

«*Du* ikke!» Flemming rejste sig og kom hen til hende, men Inés fôr pludselig op, løb hen til Værelsets fjerneste Hjørne, læned Panden mod Væggen og hulked.

Flemming fulgte efter, men stansed et Skridt fra hende. Han voved ikke at røre ved hende.

Om lidt retted Inés sig op, tørred sit Ansigt og vendte sig om mod ham.

«Jeg kan ikke taale at se Dig ulykkelig, Inés,» hvisked Flemming med smertelig fortrukket Ansigt. «Da vil jeg heller forsvinde.»

Inés kasted sig om han Hals og trykked ham til sig. «Det er Dig, jeg tænker paa, Arthur, Du er for god, for hel og for uskyldig til at tabe Dig selv for min Skyld. Aa, en saadan Skat, og hvad faar Du igjen for det.»

«Tal ikke saaledes, Inés. Hvad er jeg mod Dig?»

«Du er alt, og jeg er intet,» hvisked Inés med sin Mund paa hans Hals. «Aa, jeg er saa angst, Arthur, nu siden jeg kjender Dig bedre og forstaar — — Jeg kan komme til at volde din Ødelæggelse.» —

«Ja, hvis Du slipper mig. Du er bleven alt for mig; mister jeg Dig, saa mister jeg alt. Lov, at Du ikke vil slippe mig, Inés.»

«Ja, Arthur, min egen, min Elskede. Jeg føler i dette Øjeblik som jeg kunde gi mit Liv hen for Dig.»

De holdt hinanden længe omfavnet. Saa sa Inés: «Mine Øjne brænder, jeg maa ind og bade dem.»

«Jeg følger med og ser paa.»

«Det kan Du godt,» Inés gik foran, han kom efter.

«Sæt Dig der i Chaiselonguen. Jeg er straks færdig,» Inés bøjed sig over Marmorservanten og lod med en Svamp det kolde Vand risle ned over sit Ansigt.

Flemmings Blik gled rundt i Værelset med et næsten andagtsfuldt Udtryk.

«Her sover Du altsaa,» spurgte han, da Inés retted sig op og greb Haandklædet.

«Ja, der ligger jeg hver Aften og kan ikke falde i Søvn, fordi jeg tænker paa Dig,» Inés bøjed Hodet henimod Sengen. «Og naar jeg saa endelig sover, faar jeg Dig først rigtig at trækkes med.»

Flemming sprang op.

«Nej, bliv siddende, Du,» hun rakte Haanden med Haandklædet afværgende ud. «Det er nok, at Du rumsterer her om Natten. Skal jeg nu ikke faa Fred for Dig, mens jeg gjør en Smule Toilette midt paa Dagen.»

Flemming indtog sin forrige Plads. «Naar Du smiler til mig og spøger,» sa han, «strømmer der en Følelse igjennem mig — Det er ikke til at

beskrive, jeg mister Sans og Samling,» han tog sig til Hodet med begge Hænder.

«Ja, nu kan Du ha det saa godt,» svarte Inés, «for nu vil jeg smile og spøge i hele Dag,» hun stod foran Spejlet og fôr let over Haaret med en Sølvbørste.

«Hør Du,» vedblev hun lidt efter og vendte sig rask om mod ham. «Vi vil slaa os løs idag, finde paa noget morsomt og farligt.»

«Ja!» raabte Flemming og klapped Hænderne sammen.

«Men hvad? Der er saa mange Steder, hvor vi *absolut* ikke tør vise os sammen — Skulde vi ta en Vogn og kjøre til *Ejub* og de *Søde Vande,* og strække os i Græsset saa lang vi er under de skjulende Træer» — hun grunded lidt.

«Nej, til Stambul,» sa hun saa i bestemt Tone. «Der er vi tryggest for ikke at møde nogen. Har Du været paa de tyrkiske Restauranter derover — Ikke? Ja, saa gjør vi det. De hører til Tyrkiets Seværdigheder. Skynd Dig i Forvejen. Jeg gaar med Banen og Du tilfods; saa mødes vi udenfor Stationsbygningen nede i Gallata. Der tar vi en Droske.» —

— «Nej, vi faar opgi at tale sammen,» sa Inés til Flemming og læned sig tilbage i den aabne Droske under den store Parasol. De kjørte i Skridtgang under idelige Stansninger gjennem Stimmelen paa Galatabroen, og der skulde en

kraftig Røst til at overdøve Larmen og Raabene omkring dem.

Saa sad de ganske stille. Flemming havde trukket Hansken af Inés' Haand, som han holdt i sin.

Da de havde passert Broen og var kommen forbi den *Høje Port* op ad Bakken til *Aja Sofia*, hvor der ikke var saa megen Færdsel, begyndte Kusken at piske paa Hesten, og i hurtigt Trav kjørte de derpaa gjennem Stambuls snævre Gader.

«Saa, nu skal vi ikke længer,» sa Inés.

Flemming letted sig op, puffed Kusken i Ryggen med sin Stok, og straks derpaa steg de ud.

«De kan vente,» sa Inés paa Græsk til Kusken og tog Flemmings Arm.

De gik nogle Skridt henad den trange Gade uden Fortoug og Brolægning, hvor Snauset laa i Bunker paa begge Sider langs de uregelmæssige tyrkiske Huse, med tilgitrede Vinduer i anden Etage, og hvor Maden, som kogtes i det fri, opfyldte Luften med en krydret, vammel Stank.

«Her skal vi ind,» Inés løfted op Kjolen for at komme over en Rendesten, hvori der flød brustent Mælkeblande og afgnavede Kjødben, foran et Hus med en graa Murvæg uden Vinduer og en lang, smal Port.

Inés stødte Porten op, og foran dem laa en liden Stentrappe, ad hvilken de steg ned paa en Gaardsplads, omgit af høje, vinløvdækkede Mure, langs hvilke der var Smaabaase, hvis Vægge be-

stod af Sprinkelværk og halvvisne Slyngplanter, og med Borde og Stole til to og fire.

I det ene Hjørne ved Siden af Husets Indgang var der indrettet et Kjøkken, hvor en gammel Tyrk med grøn Turban stod bøjet over en Gryde. Tæt ved ham sad paa Huk en anden Tyrk, som vasked op. En halvvoksen Knøs i blaa Tyrkebukser, gul Turban og rød Tunika med opsmøgede Ærmer gik og tørred af Bordene, og i et Par af Baasene sad nogle Arabere, som spiste i Taushed, og nogle Tyrkere, der smøgede sin *Nargileh* af de lange Rør, som udsendte en tung og sødlig Duft.

Inés tog Plads i en af Baasene, hvor det aflange Stenbord var stillet mellem to lave Rørstole uden Ryg.

«Kan vi ikke faa et Værelse for os selv?» spurgte Flemming.

Inés lo. «Vil Du maaske op i *Haremet?*»

Flemming saa sig om.

«Er Du forrykt!» sa Inés hastig og trak ham i Frakken. «Husk, at det er Tyrkere, og Værten der har ovenikjøbet grøn Turban.* Tror Du, de taaler, at en Han-Giaur kaster sine urene Øjne paa deres hellige Bordeller? Sæt Dig ned øjeblikkelig, eller Du blir straks skudt.»

Flemming tog Plads paa Stolen ligeoverfor hende.

---

* Grøn Turban bæres kun af de Tyrkere, som har gjort en Pilgrimsfærd til Profetens Grav.

Inés raabte et tyrkisk Ord, og den unge Knøs kom hen til dem. Han førte Haanden op til Hodet, derfra til Brystet og endelig ned til Jorden.

«Bring os Kaffe og Sorbet,» sa Inés. «Og en Ret *Pillaf.*»

«La Du Mærke til, hvor smuk han var?» spurgte hun, da Knøsen var borte. «Dejlig som en ung Hingst af ædleste Race.»

«Jeg synes, alle Tyrkere ser saa underlig kummerfulde ud,» bemærked Flemming.

«Nej, men alvorlige og rolige. Det maa være deres Religion, som gir dem dette passive og forhaabningsløse. Som det *maa* gaa dem, saa *gaar* det dem, tror de. Og saa har de en Værdighed! Se nu bare vor Hingst af en Opvarter! Har han ikke en Gang og Holdning, saa man skulde tro, at han var Storvezir?»

Tyrkeknøsen bragte det forlangte. Han bar Bakken paa Hodet.

Det var Flemming umuligt at spise *Pillafen,* og Inés lo af hans ynkelige Miner.

«Naar vi har røgt den sidste Cigaret, saa gaar vi,» sa Inés.

«Nej, lad os bli saa længe som muligt,» bad Flemming. «Det er saa mærkværdig dejligt at sidde her. Jeg bilder mig ind, at jeg har bortført Dig til et Sted langt inde i Østerland, og at ingen kan komme og ta Dig fra mig.»

«Ja, kan Du se, det var et morsomt Indfald! Og saa denne Stilhed.»

«Alt hvad de gjør, disse Tyrkere, sker saa lydløst, og saa snakker de aldrig.»

«Og Larmen fra Gaden? Den er som sunket i Jorden.»

«Ja,» sa Inés. «Murene er saa tykke, og saa ligger jo Kaffeen lavere. Vi sidder som paa Bunden af en Brønd.»

En Stund efter brød de op. Inés betalte. «Tyve Piastre, det er sandelig en billig Fornøjelse,» sa hun til Flemming, idet hun rejste sig.

«Jeg syntes, Du ogsaa la et Guldstykke paa Bakken,» sa Flemming, da de var kommen udenfor.

«Det var *Bachtsisch* til Storveziren,» svarte Inés muntert.

«Intet Under, at han tre Gange bøjed sig til Jorden for Dig.»

«Det skulde han ha, fordi han var saa skjøn at se paa, og fordi jeg er saa glad idag.»

«Hvor kjører vi saa hen?» Flemming saa bønligt paa hende.

«Jeg maa hjem, husk, at før jeg faar spist og klædt mig om — Operaen begynder Kl. 8.»

«Du spiser jo først Klokken 7,» Flemming krammed nervøst om hendes Fingre.

Inés rysted paa Hodet.

«Smyrnagade Nummer 11,» sa hun til Kusken, da de havde sat sig op. «Jeg vilde bare narre Dig.» Hun la sig bagover i Drosken og lo.

«Jeg forgaar af Lykke, Inés,» Flemming flytted Hatten dybere ned i Panden.

«Nu er Klokken snart 5,» sa Inés, da de kjørte tilbage over Gallatabroen. «Se paa *Mollaherne* i sine lange Kaaber og hvide Turbaner, hvor de skynder sig for at komme tidsnok, til Bønnens Time slaar. Om lidt faar Du høre en Opsang fra alle Minaretgallerierne rundt omkring. — Allah, Allah, von Dallah!» sang hun lystig i *Mollahernes* klagende Bønnetone.

«Idag er Du ikke bange,» sa Flemming henrykt. «Og endda vi kjører i aaben Vogn.»

«Ikke Spor! Mødte vi von Ribbing med Ministeren og det hele, skulde Du se mig rejse mig i Vognen og raabe, at vi havde været paa Visit hos Storveziren og set paa en Hingst, som var tilsalgs.»

«Jeg tror, Du er tosset, Inés.»

«Ja, fuldstændig! Kom Averding gaaende med en af Bachfiskene under hver Arm, saa skulde jeg invitere dem til at stige op og bese vor Ungkarle-Lejlighed i Smyrnagaden. Tænk, om de vidste, hvad vi har for!» hun brast i Latter.

«Vi kjører hen og hilser paa Fru Ruder,» sa Flemming overgivent. «Det synes jeg, vi skylder hende. Nu gir jeg Ordre,» han lod som han vilde rejse sig og raabe til Kusken.

Ved Enden af Gallatabroen med de overdaadige Frugtboder paa begge Sider maatte Vognen holde lidt, før den kunde slippe frem. Idet den atter satte sig i Gang, dukked Inés Parasollen dybt ned

over Ansigtet, og trykked sig med et Ryk tæt til Flemming.

«Men hvad *er* det?»

«Hys, ikke tal, ikke rør Dig,» hvisked Inés og greb om hans Arm. «Sid ganske stille.»

Først da de havde passeret Gallata, som var vrimlende fuld af Jøder, og var begyndt at kjøre op ad den stejle Skrænt, som fører til Pancaldi-kvarteret, sa Inés:

«Det var en Mand, som gik forbi.»

«Hvad Slags Mand?»

«En gammel laset Græker, som har Udsalg af forbryderiske Medikamenter i Forstaden Fanar. Han lever af at begaa Barnemord i Dølgsmaal eller hvad det nu er for noget. Se nu bare, om vi ikke ogsaa idag, midt i al vor Glæde — — Ja, hvis det gaar mig galt, skal jeg ikke kunne klage over, at det har manglet mig paa Advarsler.»

«Mere skulde der altsaa ikke til for at kyse Dig,» udbrød Flemming bedrøvet, «Jeg begriber ikke — Der kan jo ha gaat mange saadanne Størrelser forbi os.»

«Ja, men denne her véd, hvem jeg er, forstaar Du vel. Engang for nogle Aar siden har han trængt sig ind til mig under Foregivende af, at han havde noget vigtigt at meddele mig. Det var von Ribbings Hemmeligheder, han vilde sælge. Hvis jeg vilde komme en bestemt Tid, skulde jeg skjult faa bli Vidne til, hvad der foregik. Jeg viste ham naturligvis Døren. Men idet han gik,

sa han sit Navn og sin Adresse, som jeg mod min Vilje har husket.»

«Han har ikke set Dig, kan Du være vis paa.»

«Nej, det faar jeg haabe — Ellers — Han er formodentlig von Ribbings betroede Haandtlanger. Jeg synes bestemt, at han saa paa mig, men han var saa græsselig skeløjet, husker jeg.»

«Naa, Gudskelov da. Tænk ikke mere paa det, Inés. Nu er vi der straks,» Flemming smøg sin Arm om hendes Liv.

«Nej, det var bare med det samme, jeg blev saa forfærdelig angst. Vi staar ud ved Hjørnet af Gaden, og saa gaar Du ind først. Rul ned i begge Stuerne — jeg er saa varm og støvet. Næsten en Time kan jeg bli hos Dig.»

X.

Der var gaaet 16 Dager.

Inés var til fransk Opera. Hun sad med sin Mand paa første Bænk i en tætpakket Sideloge, klædt i en laksерød, udskaaret Silkekjole, med Blomster paa Brystet og i Haaret. Det var kvælende hedt, og Luften var tung af Pudder og Parfyme og af Blomsterduft.

Det var Afskedsforestilling, og *Orpheus i Underverdenen* gik for et overfyldt, jublende Hus.

Inés fulgte ikke med, hvad der foregik paa Scenen. De kjendte Melodier til det larmende Orkester bruste forbi hendes Øre, mens hun halvdød af Varmen skjulte sit Ansigt bag den store, hvide Fjærvifte.

I Logen ligeoverfor sad Ruders.

Inés tænkte paa Flemming.

Han var der ikke. Ikke iaften og ikke heller igaaraftes havde han vist sig. Nu havde hendes Øjne for tyvende Gang søgt spejdende om i Par-

kettet, der var fuldt af Tilrejsende, i Parterret, ind i alle Logerne, paa Galleriet, ja endog i Orkestret, hvor man havde skaffet ekstra Siddepladser tilveje.

De foregaaende Aftener havde han siddet paa Hjørnet i Parkettets første Række, og saasnart Tæppet var oppe, havde Blikket fra hans tilbedende Øjne hvert Øjeblik truffet hende som magnetiske Straaler.

«Hvor var han nu — hvad tog han sig for?» spurgte hun sig selv med nagende Uro, mens de nede paa Scenen pegte Fingre ad Jupiter og istemte Latterkoret.

Stakkels, stakkels Arthur! Igaar ved Lunchtid maatte han ha faat hendes Brev. Netop som han stod ved Vinduet og vented hende, var det kommet — Han havde hurtig revet det op og læst, mens Bogstaverne dansed for hans Øjne, og saa —

Hun følte som et Stik gjennem Hjærtet.

Det var vel slaat ned over ham som Lynilden, skjøndt hun jo havde søgt at forberede ham de sidste Gange. Men han havde ikke villet, ikke turdet forstaa. Angstfuld, tryglende, med dette uudholdelige, ydmygt forskende Blik havde han set paa hende, og hun havde ikke kunnet faa over sine Læber, at hun var kommen for sidste Gang, men var gaat med Løfte om at gjense ham næste Dag.

Hun havde holdt det den ene Gang, men

svigtet den anden. Istedetfor havde hun skrevet, at det var forbi for bestandig.

Stakkels, stakkels Arthur! Men hun *kunde* jo ikke andet. Hun maatte jo trække sig ud af denne forfærdelige Fare, før det var for sént. At hun virkelig var sluppen fra det. Alle deres Udflugter og Stævnemøder i Smyrnagaden. At Louis ikke havde opdaget, at hun Gang efter Gang havde sneget sig ud om Aftenen og først var vendt tilbage kort før von Ribbing kom!

Og i Middagen for de svenske Officerer —. Ethvert Barn maatte jo i hans Blik og Miner kunne ha læst hans selvforglemmende, vanvittige Forelskelse.

Hvis han havde kunnet beherske eller forstille sig —. Bare lidt —. Men han var jo rent fra sig, saa paa hende, som om de havde været alene, fulgte efter hende, vilde danse altformeget med hende, som der paa Ballet ombord i Korvetten.

Madonna skulde være evindelig takket, fordi hun havde skjærmet hende. En Sum Penge til Sct. Marias Hospital for barmhjærtige Søstre vilde hun straks skjænke bort.

Og saa falde til Ro i sine gamle Folder. Lidt efter lidt. For nu havde hun det ondt.

Siden hun havde brudt med ham, følte hun et Savn og en Tomhèd i sit Indre, og Minderne om deres Samliv svøbte sig som en sød og saar Vemod om hendes Sind, en Vemod, der ligned Længsel, og ofte dugged hendes Blik.

Ikke at hun et Øjeblik tænkte paa at forandre sin Beslutning. Ikke engang for at kjøbe Arthur fri for den Lidelse, hun vidste, han led, og for de Følger, det maaske vilde ha for ham.

Bare hun havde havt Mod til at ha sagt ham Sandheden. Det vilde da ha smertet ham mindre.

Hvad maatte han nu tænke om hende. Gi sig hen til ham, som *hun* havde gjort det, og kaste ham fra sig som et Stykke Legetøj efter Ugers Forløb. Hendes Kinder brændte af Skam.

Men hun *kunde* og *vilde* ikke sige ham Sandheden. Denne triste Hemmelighed, at Naturen saa grusomt havde forsømt hende — den skulde hun ta med sig i Graven.

For nu var der ingen Tvil mere.

Aa Gud, aa Gud! Denne uløselige Gaade, denne Splidagtighed mellem Sanser og Formuenhed.

Hendes Blod var bleven uroligt og sydende, hendes Fantasi fyldt med urene Forestillinger. Naar hun laa i sin Seng om Aftenen med lukkede Øjne, følte hun Arthur i sin Favn, og søgte at foregjøgle sig en Elskovsglæde, hun aldrig havde kjendt.

Hun var træt og nedtrykt. Der var kommen Forstyrrelse i hendes Sind, og hun havde faat Væmmelse for sig selv. Naar hun forretted sin Andagt i Kapellet, følte hun det, som om Madonna vendte sig fra hende, og Skriftemaalet forleden havde ikke bragt hende Trøst.

Men hun havde jo heller ikke bekjendt alt for den hellige Fader.

Pludselig saa Inés Døren bli revet op i Logen ligeoverfor, hvor Ruders sad, og Averding komme tilsyne i Aabningen. Med en hastig Bevægelse bukked han sig forover, mens han holdt sig fast i den øverste Del af Gelænderet, der skildte Logen fra Sidelogen, førte sin Arm ind mellem de paa de bagerste Bænke siddende Herrer og tog fat i Skulderen paa Ruder, der hastig vendte sig om og øjeblikkelig forlod Logen sammen med Averding. I det samme faldt Tæppet og Folk jubled og klapped og raabte, men Inés rejste sig, dødbleg i Ansigtet, slog Klapsædet op, mumled et *pardon*, og slap hurtig ud af Logen, hvorpaa hun løb langs Korridoren, gjennem Foyeren, og over i Korridoren paa den anden Side, hvor Ruder og Averding foran en Disk ilfærdigt forlangte sit Tøj.

«Det er nu alligevel hende, som staar bag,» hørte Inés Ruder sige — «Er her ingen Garderobier, for Saten!» han banked i Disken med sin Stok. «Min Kone har mødt dem sammen paa Gaden, og hvad har jeg ikke selv sét her i Theatret!»

«Hvor skal Du hen, for *Tusan!*» sa von Ribbings Stemme lige bag Inés, som var bleven staaende et Par Skridt fra Disken.

I det samme havde Ruder faat sit Tøj og vendte sig om.

«Flemming har tat Gift,» sa han hastig til von Ribbing, og saa styrted han og Averding ned over Trapperne.

«Vent lidt! Min Hat, vent! Hvor bôr han?»

«Smyrnagade 11!» og saa smald det med en Dør.

«Jeg tar en Droske,» von Ribbing forlod Korridoren saa hurtig, hans stive Bén vilde tillade det, uden at ænse Inés, der stod som en Støtte med stirrende Øjne.

Med ét mærked hun, at nogen puffed til hende og sa: *pardon, madame,* og saa opdaged hun, at der var Trængsel omkring hende, og at alle Logedørene stod aabne.

Mekanisk tog hun sig sammen, begyndte at flytte Benene, naade Trappen, som hun steg ned ad, idet hun krampagtig holdt sig fast i Rækværket.

«*Bon soir, Madame! How are you, Ma'am!*» disse Ord hørte hun flere Gange siges af fjerne, dumpe Stemmer, uden at hun forstod deres Mening eller vidste, hvor de kom fra.

Hun var færdig med Trappen og tvang sig nedenunder frem mellem en Sværm af Mennesker, gjennem Korridorer og Gange, hvis Døre faldt til efter hende. Saa følte hun en Luftning paa sit Ansigt, og i det samme raabtes der noget, det smældte med en Pisk, en Vogndør blev smækket op, hun sad paa et lyst Sæde, blev spurgt om,

hvor hun bode, nævnte Stedet, og fôr sammen ved at høre sin egen Stemme.

Da Drosken satte sig i Bevægelse, blev Inés med et Ryk kastet tilbage i Hjørnet af Vognen, og i den Stilling blev hun liggende uden at røre et Lem til hun steg ud i Peragaden.

Kusken aabned Gitterporten, hun traadte indenfor, bevæged sig med uregelmæssige Skridt ned over Havens Grusvej, kom ind i den oplyste Vestibule, hvor hun mødte en Tjener, mærked, at han fulgte efter hende op over Trapperne, syntes ogsaa, han sa noget, men tænkte ikke paa at svare.

Saa skar et grelt Lys hende i Øjnene og saa kom hun gjennem noget halvmørkt.

«Undskyld, *madame*, men Louis er syg. Skal Lamperne brænde til Herren kommer?»

«Gjør som De vil,» sa Inés, og opdaged, at hun stod med Haanden paa Dørklinken til sit Soveværelse.

«Undskyld, *madame*, men er *madame* bleven udplyndret?»

Inés saa ned ad sine bare Arme og rysted Hodet.

«Undskyld, *madame*, men der ligger Brev til *madame* i Altanværelset. Nu skal jeg hente det til *madame*,» han forsvandt og kom straks tilbage med et stort Brev paa en Krystalbakke.

Inés, der var bleven staaende som en Søvngjænger, tog Brevet og gled ind i sit Soveværelse.

Hun la Brevet paa Toiletbordet, hvor Kandel-

labrene var tændt. Saa vendte hun sig bort med en Gysen, gik et Par Ganger frem og tilbage med flakkende Blik og tæt sammenklemt Mund, satte sig omsider paa Stolen foran Toiletbordet, tog Brevet og brød Konvolutten. Den indeholdt, foruden et Par smaa Ark beskrevet Papir, en Pakke Breve, omvundet med et Baand.

Inés læste:

Kjære Inés, Du elsker mig ikke mere, ellers vilde Du ikke saa grusomt og roligt have sluppet mig. Hvor kan det dog være, og hvad har jeg gjort Dig?

Det var bedre, om Du havde sagt mig, at Du ikke brød Dig om mig længere. Saa havde jeg dog havt den Trøst, at Du havde holdt mig god nok til din Oprigtighed. For det, Du siger, er jo kun et Paaskud.

Aa Inés, Inés, havde Du elsket mig, som jeg elsker Dig, hvad vilde Du saa have tænkt paa Farer, og hvorfor skrev Du disse Ord: Det er min faste, uigjenkaldelige Beslutning, og jeg bér Dig, baade for din og min Skyld, om ikke at gjøre Forsøg paa at forandre den. Aa, Inés, jeg havde nok forstaat at det var dit Alvor, uden disse kolde Ord, der sidder som en Dolk i mit Hjærte. —

Du vil have din forrige Ro og Sorgløshed tilbage, siger Du. Du kan ikke udholde den Spænding, Du stadig lever i — Ja, Inés, det skal ske som Du vil. Jeg er parat til at forsvinde fra dit Liv, for at Du skal blive tilfreds og lykkelig som før.

Da jeg fik dit Brev igaar, var det ligesom Sjælen blev knust til Støv indeni mig, og jeg tænkte straks: Du maa dø, Du *kan* ikke andet. Men saa stod det for mig, at Du vilde tage Dig det nær, Inés, og saa bestemte jeg mig til at leve for *din* Skyld — Du, hvem jeg skylder en saa stor Sum af Fryd, at ikke et helt Livs bitreste Kummer vilde kunne opveje det. Jeg følte mig stærk som en Martyr, der vil ofre sig for sin Tro. Og jeg gik paa Kontoret og satte mig til Pulten og slog op Protokollen og begyndte at tælle Tallene sammen. Men alting hopped op og ned for mine Øjne, og jeg gjorde ingenting, indtil Ruder kom og sagde, at jeg havde Feber og lod mig gaa hjem.

Men her i Stuen, Inés, her, hvor Du har været — kom Længselen efter Døden atter over mig, og i hele Nat har jeg kjæmpet for at overvinde den.

Imorges gik jeg atter paa Kontoret, og blev atter sendt hjem, og Ruder sagde, at han vilde skikke mig en Læge, men jeg bad ham vente til imorgen.

Jeg saa Dig paa Gaden idag, Inés. Du stod ud af din Vogn og gik ind i en Butik, og da greb jeg om en Lygtepæl for ikke at segne om. Du saa saa dejlig og straalende ud, og saa tænkte jeg paa, at Du havde lagt dine Arme om min Hals og kysset min Mund, og at jeg havde holdt Dig i min Favn og ejet Dig helt, og at nu skulde det aldrig ske mere.

I det Øjeblik besluttede jeg fast at dø, og jeg følte en heftig Glæde ved at vide, at der var en Flaske Opium i det lille Medicinskrin, min Fader havde givet mig med paa Rejsen.

Da var det, som der sank en Byrde af mig og min Sjæl blev let og fri. Nu skulde det snart være forbi med den ulidelige Pine, jeg led. Jeg gik ind paa Kafé Paris, spiste lidt og drak en halv Flaske Vin. Og saa læste jeg Aviser. Det var saa højtideligt at læse Aviser for sidste Gang. Averding kom derind. Han vilde have mig ud med iaften, og jeg aftalte at møde ham paa Kaféen Klokken $^1/_2$10. Vi snakked en Stund sammen og han mærked intet paa mig.

Bagefter gik jeg hjem og læste dine Breve, Inés, og paa hvert Ord i dem har jeg trykket min Mund. Nu faar Du dem tilbage. Jeg tænkte at brænde dem, men det *kunde* jeg ikke. Jeg har skrevet et Brev til Ruder og deri sagt, at jeg havde spillet og tabt en stor Sum, som jeg havde faaet Henstand med til imorgen, men at jeg foretrak at dø, da jeg ikke kunde betale. For at ingen skal ane eller tænke noget om Dig, Inés.

Naar dette Brev er lagt i Konvolut, gaar jeg ud i Postkassen med det. Saa faar Du det inat, naar Du kommer fra Operaen. Da har jeg alt været død i fem Timer. Jeg lægger mig paa Divanen — *vor* Divan — Inés, min Elskede — saa tømmer jeg Flasken, og saa kommer Døden.

Jeg er ikke fortvivlet, Inés. Du ser, hvor rolig

min Haand skriver, og hvor mine Tanker er klare. Hvis jeg skulde leve istedetfor at dø — Jeg gyser ved Tanken.

Og nu, Inés, nu lægger jeg mig i Tankerne paa Knæ foran Dig, kysser dine Hænder og ser paa Dig med en inderlig, en sidste Bøn i Øjet: Tro ikke, Du er Skyld i min Død. Det er ikke Dig, Inés, det er Skjæbnen. Du véd, jeg altid var kjed af Livet, før jeg saa Dig, Inés. Dengang tænkte jeg ofte paa at dø.

Kan Du huske, da vi gik paa Kirkegaarden, da talte vi om at dø, og jeg syntes det skulde være let og sødt at dø, naar Du var med mig.

Og jeg har Dig med mig, Inés, lukket inde i min Sjæl, i min sidste flygtende Bevidsthed, i mit allersidste Aandedræt. Og saa véd jeg jo, at Du ogsaa snart skal dø. «Om jeg blev hundrede Aar, det er dog snart,» sa Du paa Kirkegaarden. Disse Ord lyder nu i mit Indre som Fuglekvidder, Inés.

Nu, da jeg skal skrive det sidste frygtelige Ord, ryster min Haand og mit Hjærte snører sig sammen. Jeg maa vente lidt.

Farvel, Inés. Saa, nu er det sagt. Tak for den Kjærlighed, Du gav mig. Tak i al Evighed.

Din Arthur.

Inés' Hænder faldt ned i Skjødet. Smerten laa som et Baand af Ild surret stramt om hendes Liv, og hun rokked sagte paa Stolen.

Pludselig saa hun i Spejlet et gulhvidt Ansigt med indsunkne Øjne, Furer mellem Brynene og et dødt, sort Haar, der klæbed til Panden.

Med et halvkvalt Raab gled hun ned af Stolen og blev liggende paa Gulvet, hvilende paa Knæerne og Albuerne, og med Ansigtet skjult i sine Hænder.

Om lidt hørte hun sin Mand i Sideværelset. Hurtig fôr hun op, pusted Lysene ud, og var i næste Sekund krøbet op i Sengen med Tæppet over sig lige til Hagen.

Døren gik op, og en svag, rød Lysning flød ind i Værelset.

«Sover Du, Inés?»

Hun samled sine Kræfter og sa højt: «Nej.»

«Der var intet at gjøre. Død som en Sild.»

Det varte lidt, saa sa Inés med klaprende Tænder: «Var der ingen Læge?»

«Værtinden havde hentet en, men det var for sent. Vi faar begrave ham over i Skutari — Hm, hvem skulde tænkt» —

«Havde han lidt meget?» tvang Inés med Møje frem.

«Ja, hvem kan vide. Han saa styg ud. Jo, jeg takker, det blir en vakker Rapport at afgi til Forældrene.»

«En underlig Gut,» fortsatte von Ribbing. «Og taktløs! Adressere sine Afskedsord til Ruder istedetfor til mig, hva sa! Aldrig hørt paa Mage til Historie. Ta Livet af sig i en By som Kon-

stantinopel, naar man kommer fra et Hul som Sverrig. Og for en ussel Spillegjælds Skyld. Han kunde jo ha skrevet til sin Far, eller vi kunde ha hjulpet ham, det Fæ.»

Von Ribbing vented lidt, saa sa han barsk: «Jeg tror min Salighed, Fyren har vært forrykt,» han drejed sig paa Hælen og forlod Værelset.

Inés holdt sig stille, til hans Skridt var døet hen. Saa brød hun ud i en skjærende Hulken.

XI.

Von Ribbings var i Therapia. De havde boet der i ti Uger, og nu var Oktober begyndt.

Landstedet laa gjemt i en tæt Have paa en kratbevokset Skrænt, der i en tilspidset Halvrunding bugted sig ud i Bosporus.

Under Vinduerne i anden Etage sprang et fladt Glastag frem; det dækked Terrassen foran Huset og var baaret af spinkle, med Slyngvækster omvundne Jernsøjler.

Her paa Bænken i Hjørnet havde Inés tilbragt det meste af Dagenes Timer, med de smale Hænder, som var bleven magre og døde, hvilende i Skjødet, indhyllet i en Morgenslaabrok af Brussasilke og med Tøfler paa Fødderne.

Undertiden havde hun ogsaa siddet i Lysthuset nederst i Haven, hvor hun kunde høre Skvulpet af Bosporus' glidende Bølger. Da lukked hun Øjnene og drømte sig paa Kirkegaarden i Skutari,

hvor Arthur laa, og hvor ogsaa hun engang skulde stedes til Hvile.

Eller hun drømte, at han ikke var død, men at hun sad og vented ham. Saa kom han, og hans Øjne lyste af Kjærlighed, og hun tog ham ind i sin Favn og la hans Hode til sit Bryst og sa, at hun aldrig vilde slippe ham mere.

I Begyndelsen havde hun ofte tænkt at ta over til Skutari, knæle ved hans Grav, lægge sit Ansigt mod Grønsværet og væde det med sine Taarer. Men hvergang hun skulde til det, var hun sunken sammen i en Graad saa tung og vaandefuld, at det var som hendes Bryst skulde brydes istykker.

Syg var hun ogsaa og mat. Det kjendtes, som om Kraften i hendes Legeme var visnet og borte. Med Møje slæbte hun sig gjennem Huset og Haven. Der, hvor hun satte sig, faldt hun ofte i Slummer, og hendes urolige Grublen blev afløst af knugende Halvdrømme.

Naar von Ribbing ingen Gjæster bragte med sig fra Byen, spiste han som oftest alene. Saasnart han var ventende, gik Inés op paa sine Værelser, og lod Tjeneren sige, at hun var uvel. Hun led ogsaa altid af Hodepine og Kvalme.

«Du har faat Gulsot,» sa von Ribbing, naar han saa hende. Og undertiden tilføjed han: «Højst mærkeligt, at Du ikke sender Bud efter en Læge. Men det er jo altid en Forandring for en Tid at gaa omkring som en Skygge.»

Hans Tone var skadefro, næsten glad. Det var ham en Tilfredsstillelse at se hende saa falmet og nedbrudt. Denne Kvinde, hvis sunde Ungdom og kraftige Skjønhed saa længe havde irriteret ham, og det mored ham at gi Middager og komme til Festerne hos Therapias fornemme Landliggere uden hende, ved Siden af hvem han bestandig blev til intet.

Det var en Eftermiddag en Uge inde i Oktober. Inés havde git Kusken Ordre til at spænde for. Nu kom hun i sin lange, sorte Kasimirs Kaabe og med Slør for Ansigtet ned over Trappen paa Gaardspladsen.

Groomen slog Vogndøren op.

«Til Fanar,» sa Inés og steg ind.

De kjørte gjennem Therapia mellem Villaerne og de fremmede Gesandters pragtfulde Paladser, og kom ud paa den elegante Promenadevej langs Bosporus.

Vejen, som visse Timer af Dagen vrimled med Ekvipager og Ryttere af begge Kjøn, var nu saa godt som tom, og Inés kunde hengi sig til sine Tanker uden at bli forstyrret af Hilsener. Hun sad tilbagelænet i Vognen med halvlukte Øjne, og hun følte sit Hjærtes tunge Slag som en legemlig Pine.

Længe havde hun været om at bestemme sig for dette. Dag efter Dag var gaat hen uden at den Beslutning, hun om Morgenen havde fattet, var bleven udført inden Aften.

Endelig idag var hun paa Vejen. Paa Vejen til Forbrydelse og Skjændsel, for at redde sig selv fra Døden. For der *var* intet Valg —: Udslette Følgerne af sit Forhold til Arthur eller frivillig søge Døden.

Derborte paa den anden Side Bosporus laa Skutari. Løfted hun Øjnene, vilde hun kunne skimte Kirkegaarden i det fjerne. Men hun orked og voved det ikke. Ikke nu, ikke naar hun kom tilbage med det forbryderiske Middel, der skulde tilintetgjøre det vordende Liv under hendes Hjerte. Først efter mange og lange Aar, naar hun var bleven lutret og renset ved Bod og Kjærligheds-gjerninger, turde hun vende sit Aasyn mod det hellige Sted, hvor han laa begravet, han, hvis unge Liv hendes Letsindighed saa brat havde dræbt.

Ak, om hun havde havt Mod som han. Denne rene, hele Sjæl, der glad forlod et Liv, hvis Byrde han ikke kunde bære.

Men hun turde ikke —: Komme ind i Skjærsildens forfærdelige Pinsler med saa megen usonet Skyld og Brøde. Hun maatte leve for at gjøre sig værdigere til Madonnas Barmhjærtighed. Naar dette var over, vilde hun forsage Verden og for Resten af sit Liv lukke sig inde som barmhjærtig Søster i St. Marias hellige Hospital. Det havde hun svoret med sine Læber paa Krusifikset.

Saa vilde Guds Moder ved sine Forbønner udvirke, at hendes Straffetid blev kort og let.

Bare nu ikke Kræfterne svigted hende. Vilde

hun ikke lammes af Skam og Kval, naar hun skulde træde ind i hans Bod og gjøre sig til Medskyldig og Fortrolig med denne Skurk af en Græker.

Saa dybt var hun altsaa sunken. Som en ydmyg Klient skulde hun staa foran von Ribbings forbryderiske Haandtlanger. Hun stønned sagte og væded med Tungespidsen sine brændende Læber.

Og vilde hun kunne være sikker paa hans Taushed, selv om hun kjøbte den nok saa dyrt, hendes famlende Haand undersøgte Lommen for at kjende efter, om Pengepungen var der.

De kom forbi de kejserlige Slotte, Tcheragan, Sultanens Sommerresidens, der funkled i Solen af Guld og Marmor, og Dolma Badshe, Vinterpaladset, med den skyggefulde Park og de hvidglinsende Mure, mens Inés' Uro vokste alt mere og mere — Nu var de der snart.

Ved Indkjørselen til Fanar betyded hun Kusken, at han skulde holde.

«Vent her til jeg kommer tilbage,» sa hun, da hun var steget ud, og saa mumled hun noget om græske Smykker.

Aa Gud, aa Gud, dette var værre end Døden. Aa Gud, hvad var hun dog bleven for et elendigt Menneske. —

Hun gik gjennem en lang og skummel Gade med Smaarønner af Butiker og lave Huse, der ligned nedlagte Fæstninger. Hendes Fødder stak

til over Anklerne i Støv og Snaus, som den lange Tørke havde smuldret til Pulver, og hun løfted ikke Kjoleslæbet op.

Ved Indgangen til Boderne sad de græske Kræmmere og smøged sine Piber med lade Øjne, som havde de opgit at se efter Kunder.

Her og der laa pjaltede Børn ved Kanten af den stinkende Rendesten, mens de stødte til Papir-Kaïkerne med Hænder og Træpinde.

Ingen Lyd hørtes i den lange, øde Gade. Nogle tilslørede Kvinder med blaa og kirsebærrøde *Feredscher* gik fra Bod til Bod uden at kjøbslaa og betragted Varerne, der var fremlagt paa Diskene, som stak ud i Gaden.

Inés sneg sig fremover med vaklende Knæ og kort Aandedræt. De forundrede Blikke fra dem, hun kom forbi, stak hende som Naale, skjøndt hendes Øjne vare nedslagne, for at hun ikke skulde se dem.

Undertiden stod hun stille og trykked Hænderne mod Hjærtet. Var det hende, som foretog denne Vandring, som skulde til dette Sted, hende, den skjønne, fejrede Inés, hun fik en kvælende Fornemmelse i Halsen og med Stik i Øjnene tvang Graaden sig frem.

Og var det muligt, at der knapt var gaat mere end tre Maaneder siden den Aften, hun tog med Skibet fra Prinkipo, og hun sad der i Agterenden saa stolt og glad og overmodig.

Ak, om baade hun og Arthur var bleven slaat

tildøde paa Vejen til Pera, da Togtouget brast. Hvor uendelig langt bedre for dem begge.

Aa, en saadan Skjæbne. Umuligt at nogen i Verden nogensinde kunde ha lidt som hun i disse Maaneder; «Madonna, Madonna! hav Barmhjærtighed med mig,» hun lod Rosenkransen, som hun havde hængt ved Bæltet, glide gjennem sine skjælvende Fingre, mens hendes hvidgraa Læber mumlende fremsa Bønner.

«Det er ikke Dig, det er Skjæbnen,» havde Arthur skrevet. Ja, Skjæbnen maatte det være, som havde gjort hende blind og uden Tanke for, hvad der kunde ske med hende.

Nej, ikke uden Tanke — Det var jo dengang af og til faret hende gjennem Hodet som en Mulighed, men ikke saadan, at hun var bleven bange.

Men bare hun slap fra det, saa vilde hun takke for sine Lidelser. De gjorde hende værdigere til ham, der af Kjærlighed til hende havde søgt Døden.

Hun hæved Øjnene og saa gjennem Sløret paa Husnummeret tæt ved. Nogle Skridt endnu, og hun vilde være ved hans Hus. Der saa hun ham staa midt i Indgangen til Boden med Hænderne begravet i *Fustanellens* Sidelommer.

«Skynd Dig, skynd Dig,» sa hun til sig selv. «Om ti Minutter er Du færdig og frelst.»

Men nej, hun *kunde* ikke. Fødderne var som

fastgroet. Ikke idag, en anden Gang — hun vendte om og gik tilbage.

«En anden Gang, en anden Gang,» blev hun ved at sige til sig selv. «Det haster jo heller ikke.»

Vilde hun faa Mod en anden Gang? tænkte hun lidt efter, og en haabløs Træthed sneg sig over hende. Vilde det ikke gaa som idag? det suste for hendes Øren, og det var som hendes Bryst sank sammen.

Var der da ingen anden Udvej? *Maatte* hun til denne Mand? Var det ikke bedre at betro sig til Lægen — Eller — en Lettelsens Lysning skjød igjennem hende — hun var med ét kommen til at huske paa Jordemoderen ved Hjørnet af Smyrnagaden, hvis Skildt hun havde set den første Gang, hun kom fra Arthur.

Det var dog tusen Ganger bedre at gaa til hende. Hun vilde aldrig faa hendes Navn eller Stilling at vide, og det var da ialtfald en Kvinde som hun selv.

«Madonna, Du himmelske, jeg takker Dig,» hvisked hun, og store, lindrende Taarer rulled over Kinderne. Nu var hun vis paa, at Madonna havde Medlidenhed med hende. Om en Ugestid skulde de flytte til Konstantinopel, saa vilde hun snige sig derhen en Aftenstund i Mørke.

Pludselig hørte hun en hæs, hurtig, vaandefuld Hvæsen. Det lød som kom det fra en tilstoppet Sæk eller fra noget levende begravet.

Inés gjøs og vendte sig om.

Tyve tredive Skridt borte styrted imod hende en høj og omfangsrig Sky af Støv, hvirvlet op om en Flok gallopperende Hunde, som bed og sled i noget aflangt, lyserødt, som løb og faldt, løb og faldt.

Da Flokken nærmed sig, opdaged Inés, at den dumpe, underjordiske Hylen kom fra det lyserøde foran, og straks efter, at dette lyserøde ogsaa var en Hund, en fra Snude til Hale levende flaat Hund med udsprængte Øjne, hængende Tunge, der rak til Jorden, og den vrængte, dampende Ham slæbende efter sig i Gadens tørre Snaus.

Inés veg tilside og støtted sig med Ryggen op mod en Husvæg. «Er der ingen, som forbarmer sig,» mumled hendes Læber uden Lyd af Ord, mens hendes hjælpeløse Blik gled hen forbi Husrækkerne i den lange Gade, hvor Børnene uforstyrret legte videre, og hvor Kræmmerne rolig blev siddende og med ligegyldige Miner drejed Øjnene efter det farende Tog.

Nu var det ganske nær ved Inés. Offeret faldt og vælted sig, mens Forfølgerne bed og sled, rejste sig, løb paany og faldt igjen, uophørlig udstødende denne hæse, afmægtige Lyd. Støv og Snaus klæbed til Dyrets blodige Krop og sad som Klumper i de gabende Saar.

Da traadte en hvidskjægget Olding i slidt Fustanelle og med skindbræmmet Hue ud af en

Bod ligeoverfor Inés og trykked et *Mangan**-Laag af Messing, fastgjort til Enden af et langt Rør, skjulende ned paa det sønderflængede Dyrelegeme, der sank sammen med en svag, rallende Piben. De forfølgende Hunde snused lidt rundt om Laaget for at forvisse sig om, at deres Offer var dødt; saa gjorde de højre om og satte gjøende i Gallop den Vej, de var kommen.

For Inés var det, som om hun i ét eneste Glimt havde set hele Summen af Verdens Nød og Gru og Smerte. Dødens Rædsel havde rislet som en iskold Straale gjennem hendes Indre. Da hun retted sig op for at gaa videre, sank hun afmægtig sammen.

Nogle tilslørede Kvinder kom ud med en Stol og Vand i et Lerfad. De løfted Inés op, satte hende paa Stolen, slog Sløret tilside og stænked hende Vand i Ansigtet.

Det varte lidt, saa slog hun Øjnene op og forsøgte at rejse sig, men hun formaaed det ikke.

En af Kvinderne gik ind i Huset og kom tilbage med Naphta i en Kop, som hun holdt Inés for Munden.

Inés drak det, blev siddende lidt, forsøgte atter at rejse sig og kunde staa paa Benene. Med en stum, takkende Hilsen til Kvinderne, der bøjed sig, gik hun henad Gaden, naade Vognen og steg op i den med Besvær.

---

* Varmebækken, der bruges istedetfor Kakkelovne.

Inés græd stille. Forestillingen om Livets ubønhørlige Love dæmred vagt for hendes Bevidsthed, og for første Gang i sit Liv tænkte hun med Mildhed og Medlidenhed paa sin Mand.

Havde kanske Tyrkerne Ret i sin fatalistiske Tro paa, at som det skulde være, saa var det. Nej, de havde ikke Ret.

Hunden f. Eks. Hvis den havde været tilfreds med, hvad den havde, og havde holdt sig i sin egen Gade, saa vilde den ikke være blet antastet og saa ynkelig dræbt. Saaledes var det ogsaa med hende. Ak, hvorfor havde hun dog ikke været tilfreds med hvad hun havde?

Pludselig fôr hun op og stirred vildt frem for sig. Som i et Syn stod Drømmen paa Prinkipo om den blodige, hylende Hund, der slæbte sig fremover i Støv og tørt Snaus for hende. Den iskolde Rædsel fra før risled atter igjennem hende. Nu vidste hun det. Hun var Hunden, og hun skulde dø som den.

I det samme blev hun overfaldt af voldsomme Underlivssmerter. Hun pressed sig tilbage i Vognen og bed i sit Lommetørklæde for at stoppe Skrigene, som vilde presse sig frem over hendes kolde Læber.

Da Groomen ved Hjemkomsten slog Vogndøren op, kunde hun ikke lette sig fra Sædet, hvis blaa Silkedamask var plettet af Blod. Tjenerne bar hende ovenpaa og bragte hende tilsengs.

Under Inés' Fraværelse var der kommet Tele-

gram om, at von Ribbing blev i Konstantinopel i nogle Dage og at Louis skulde indfinde sig i Peragaden. Louis var straks tat afsted.

Der gik omtrent en Uge, før von Ribbing atter viste sig paa Landstedet.

Da han steg ud af Vognen, saa han en Enspænder holde i Gaarden, og idet han traadte ind i Forstuen, kom en graaskjægget, duknakket Herre i lysegraa, engelsk Dress ned over Trapperne fra anden Etage.

«How do you do, Doktor,» sa von Ribbing og slog hilsende ud med Haanden. «Det glæder mig, at Mrs. Ribbing endelig har sendt Bud efter Dem. Hun har skrantet siden vi kom herud.»

«Det vilde ha glædet mig mere, og Dem formodentlig ogsaa, om det var sket før,» svarte Doktoren alvorlig.

«Er det noget farligt da?» spurgte von Ribbing med opmærksomme Øjne.

«Mrs. Ribbing vil være død inden Morgen,» var Svaret.

«Hva' sa!» Von Ribbing tumled et Skridt bagover.

«Var jeg bleven kaldt straks, istedetfor først igaar, saa kunde jeg maaske ha reddet hende. Nu er der intet at gjøre,» Doktoren satte Hatten paa og vilde gaa.

Von Ribbing holdt ham tilbage. «Men i Guds Navn, hvad dør hun da af?» spurgte han forvildet.